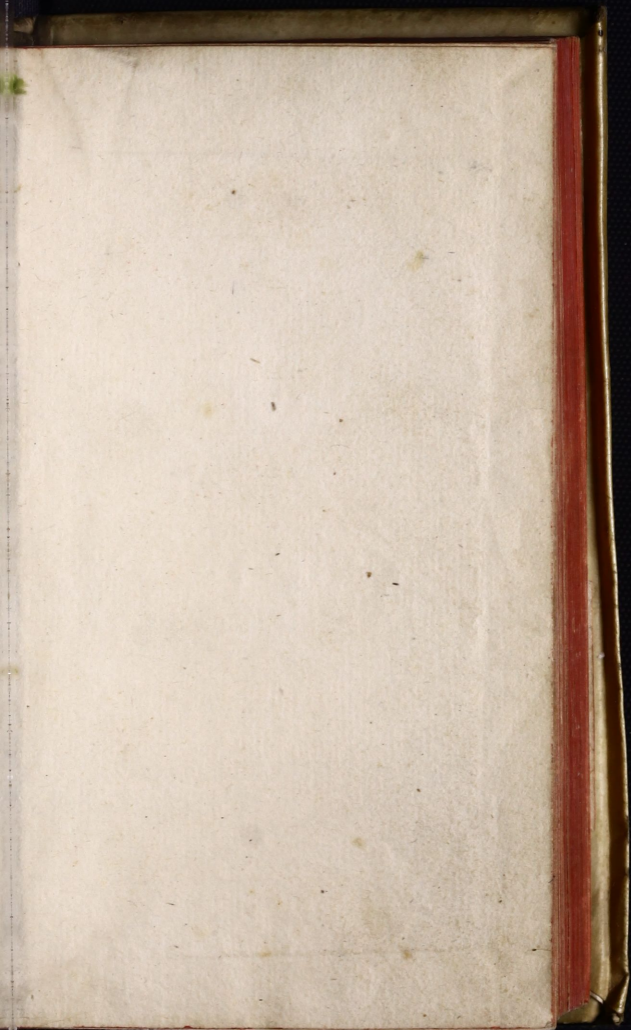

RMr. O.

251.

RMr. O.

251.

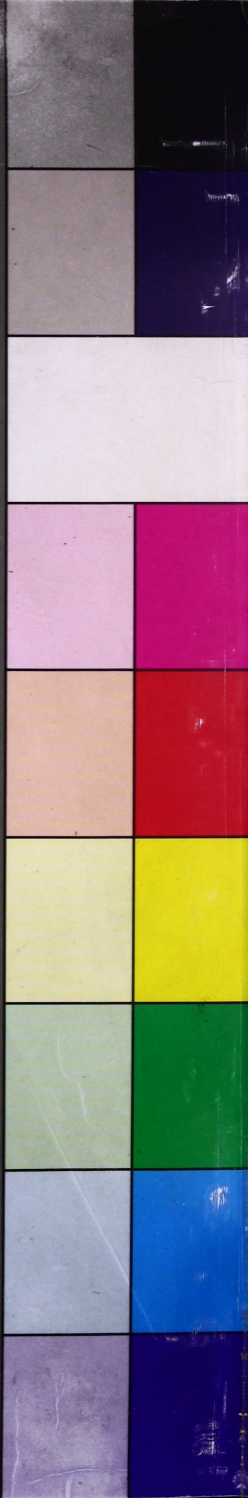
Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
------	------	-------	--------	-----	---------	-------	---------	-------

Szent
DAVID
KIRALYNAK
es
PROPHETANAK

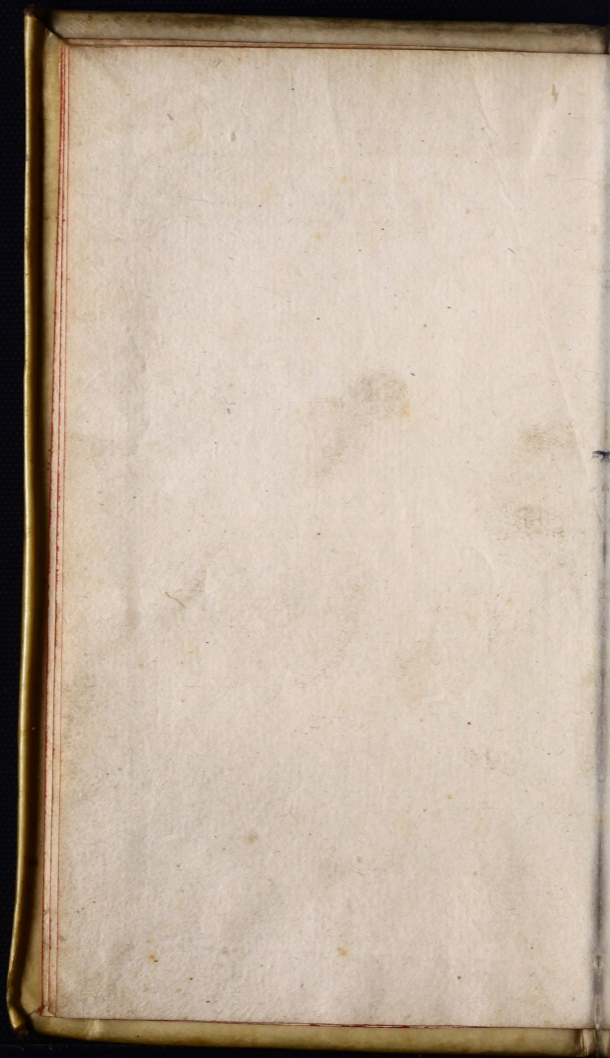
Szaz ötven
SOLTARI a' FRANCIAI
notaknak es verseknekmod
gyokra Magyar versekre
forditattak es ren-
deltettek,

Szenoi MOLNAR. ALBERT
által,

AMSTELODAMBAN,
Ianssonius Ianos által

c13 13 c L.

Szent
DAVID
KIRALYNAK
és
PROPHETANAK

Szaz ötven
SOLTARI a' FRANCIAI
notaknak es verseknekmod
gyokra Magyar versekre
forditattak es ren-
deltettek,

Szenesi MOLNAR, ALBERT
által,

AMSTELODAMBAN,
Ianssonius Ianos által
c13 13 c L.

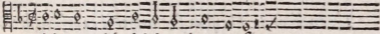
AMSTELIŌDAMI
LANTIONIS JANOS
1710
KIRALYNAK
PROPHETANA
SOLTAI
KÖNYVTÁRA

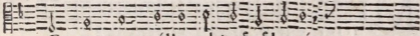
M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

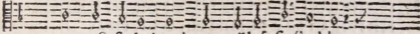
AMSTELIŌDAMI
LANTIONIS JANOS
1710
KIRALYNAK
PROPHETANA
SOLTAI
KÖNYVTÁRA

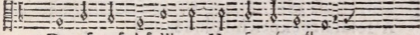
AZ ELSO° SOLTAR.

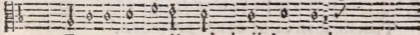
Tanúság az Istenfelőknek es az istentelenőknek külömböz
 ő állapotjokrol, Először az Istenfelőket megírja tse-
 lekedetekről, osztán az gonoszoknak veszendő dolgokat
 mondgya meg.

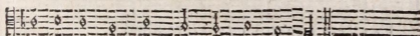
A Z ki nem jár hitlenek tanatán,

 Es meg nem áll az bünösök után.

 Az tífoloknak nem ül ő székekben:

 De gőnyörködik az Ur törvényében,

 Es arra gyondja mind ejjel nappal,

Ez ill' ember nagy boldog bizonyyal,

2 Mert ő ollyan mint az jó termőfa,

Mell' az viz mellét vagyon plantálva,

Oe idejében meghozza gyümölsét.

Es el nem bokta hullatni levelét,

Ekképpen az mit ez ember végez.

Minden dolgában megyen jó véghez.

3 De nem igyen vadnak az gonosbak,

Hanem mint az apro por es polyvak,

Mellyek az beltül béllal ragattatnak,

Igy az itéletben meg nem alhatnak

Az gonosbak, es kik bünben élnek

Az igazak köbt helyet nem lelnek,

4 Mert az Isten esmeri utokat

AZ

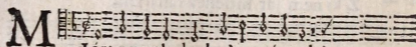
AZ

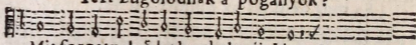
II. SOLTAR.

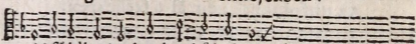
Az igazalnak érte dolgokat,
 Azert mind örökké ők megmaradnak,
 De azokik tsak az gonoszlágban járnak
 Azoknak nyilván mind elvesz utok.
 Mert Istennek nem kell az ő dolgok.

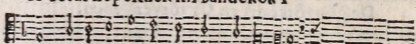
II. SOLTAR.

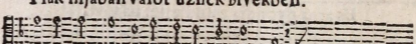
Tövenődés az Christus személyéről es országáról

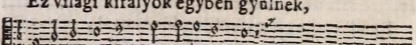
M Iért zugolodnak a' pogányok?

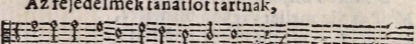
 Mit forgatnak ő bolond elméjekben?

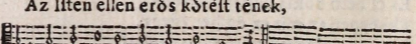
 A' földi népeknek mi bándékok í

 Tsak hijaban valot űznek bivekben.

 Ez világi királyok egyben gyűlnek,

 Az fejedelmek tanátsot tartnak,

 Az Isten ellen erős kötéft tének,

 Es az ő Christussára támadnak.

2 Nagy főnnyen mondjak: Mit késünk ezzel?
 Ier bágassukel ezeknek kötelit,
 Es minden igájokat rontsukel,
 Ne visellyünk többé rajtunk effélit.
 De az Ur Isten az magas mennyekben,
 Tsak neveti dolgokat azoknak,

Tsufol-

II. SOLTAR.

Tűfollya őket ülven bent békiben,
Kinek ezek semmit nem árthatnak.

3 Es végre hogy megindol haragja,
Kemény bevéddel kezd bolni azoknak,
Rettenetesképpen megriábtja,
Ki miat tellyességgel elbádgyadnak.

Hogy mérték, ugymond, ez ellen zugodni
Az kit en kentem az királyságra,
Es királyipáltzat en attam neki,
Az en bént hegyemre a' Sionra.

* 4 Mond ez királyság: Im kihirdetem
Az ő tanátsfat es bént decretomat:
Az földéges Ur monda ennekem,
En fiam vagy ma bütelek fiamat.

Kerjed en tőlem a' sok pogáuyokat,
Kiket örökségül neked adok,
Föld kerékfűgín sok tartományokat,
Mindenűt en teneked ajánlok.

5 Rontsmeg őket te nagy hatalmoddal,
Mint a' földből égetet tserp edént,
Es a' te királyi vas paltzáddal
Verd őëve, es törd apro pozdorjánként.

Azert fejedelmek, birak, kiralyok,
Ezekből tanoságot vegyetek,
Es magatokat jól meggondollyátok
Kik ez földön regnáltok, itéltek.

6 Szolgályatok ez hatalmas Urnak,
Igaz félelemmel, jámbor étlettel
Örvendezzetek ő nagy voltának,
De ezekis legyenek rettegéssel.

Tűfokollyátok e' nektek küldöt fiat,
Hogy, erőssen meg ne haragudjek,
El ne mulassatok parantsolattyat,
Mert bőrnüképpen elkell vesnetek.

7 Mert gyakorta hogy ingyen sem vélned,
Mint a' sebes tuz, felgerjed haragja,
Te azert tellyes bível elhidjed;
Boldog a' ki magat ez Ur ra bizza.

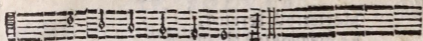
III. SOLTAR.

Könyörgése Davidnak az Absolon ellen.

O Melly fokban vadnak,
Az kik háborgatnak
Engemet, en Istenem?
Nagy fok ellenségim,
Es fok gyűlölöm,
Tufakodnak ellenem,
Sőkán azt alittyák,
Lelkemről azt mondják:
Vébet ennek ő dolga,
Segetsege nintsen,
Mert elhatten Isten,

Igy

III. SOLTAR.

Igy boldnak bolond modra.

2 Mert te en Istenem

Paisom vag' nekem,
 Ki életem megmentéd,
 Es nag' tiűteslegre
 Feiem dűtsűslegre
 Idűvel fűlelemeléd.

Te hozzád Ur Isten

Kialtok bűntelen,
 Es te megvidámitaű
 Meghálgatű kedvedbűl,
 Sion bent hegyérűl
 Nagy segedelmet nyujtaű.

3 Ha ágyamban nyugbűm.

Tűsendűszen alűbűm,
 Nintűsen semmi fűlelmem.
 Midűn fűlűserkenek,
 Semmin nem kesűrgek
 Mert Isten őriz engem.

Ha bűaz ezer nepek

Mind kűrnyűl vennenek,
 Jobb es bal kezem felűl,
 Ha ram űtnűnekis,
 Nem rettegnűk műgis
 Semmi veűbedelemtűl.

4 Kelly fel Uram tarts meg

Ellenűsegim vond meg,
 Megtűrvűn ő fogokar,
 Mind őűve paskolod
 Es artűzul tűpűdosod
 Az Isten urálokat

Tűfak te vagy az Isten,

Ki minden bűűksűgben
 Megtűdűtűz bűabaditani.
 Ki az te fereged,

A 4

Megtar-

IV. SOLTAR.

Megtartod, szereted,
Es megőktad áldani.

IV. SOLTAR.

Davidnak Kőnyörgése a' Saul ellen.

EN igazságomnak Istene
Halgasd meg en kiláltásom;
Szány még, estekents in segemre,
Te vigy engemet tagas helyre
Midőn it borongattatom.
Ti nagy vrak miglen gyalaztok
Engemet tisztességemben?
Ez illy hívágban mig maradtok?
Hazudozáfra mit vágyodtok?
Mig gyönyörködtek ezekben?
2 De vegyétek jól e betekben
Hogy az Ur Isten engemet

Bévdor

IV. SOLTAR.

9

Bévtől kedvében kegyelmében,
 Óadta királyi tisztemet,
 És meghallya keresemet.

Rettegjete hát es lássatok,
 Hogy ellene ne vétsetek,
 Magatokat meg-gondolyatok
 Az Agyasházban ha nyugóztatok,
 Hogy lehessen tzenességtek.

3 Igasságnak áldozattáival
 Aldoztatok az Istennek,
 Io étellel es igassággal,
 Es az Istenben batorfággal
 Bizzatok es örvendgyetek.

De sokan mongyak azt minekünk:
 Ki vezérl minket az jora?
 Azert teged Ur Isten kérünk,
 Mutasd kegyes ortzádat nekünk,
 Jőjön el az aldot ora.

4 Mellyel inkább vigasztalás engem,
 Es örvendzetés bívemben,
 Hognem kiknek sok mustyok terem,
 Buzájokkal rakva sok verem,
 Kikkél élnek bevéségessen.

Azert élek jó békeségben,
 Fekszem s' aluszom kedvemre,
 Uralkodván lakom földemben
 Bátorfágos örvendezésben,
 Mert az Ur vigyáz éltetemre.

V. SOLTAR.

*Megszabadításért való könyörgése Davidnak, az ő
 kergetőt ellen.*

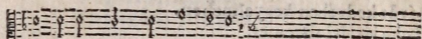
U

R Isten az en imatásom

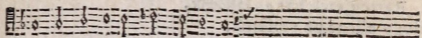
Kérlek yegyed füleidben,

A S

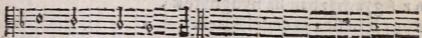
Es

Es halgas meg kérefemben,

En Istenem es en királyom,

Erts meg mondásom.

2 Tekéntsedmeg esédezésem,
Es haldmeg kialtáomat
Midőn hivlak királyomat
Meg halgatod en könyörgésem,
Bizonyal hissem.

3 Jo reggel meghalgtz engemet
Uram, még virratta előt,
Idejin az nap hogy fel jöt,
Elődben bámlálom ügyemet,
Várvan kegyelmer.

4 Mert te egyedül vagy olly Isten,
Kinek az gonosság nemkel,
Es az ki gonosb bünben él,
Nem mehet hozzád semmiképpen
Mig él vétekbén.

5 Az kábak es az estelenek
Nem álhatnak bined előt.
Gyüldöls minden gonosbtevőt,
Es tőled távul üzettetnek
Az illyerének.

* 6 A' kik tsak hazugságot solnak
Szörnyen elvested azokat,
Es megátkos gyilkosokat,
Kik embert hamissan megtsalnak
Mind megrontatnak.

7 En pedig nagy jo remenséggel
Bémegek bent templomodban

V. SOLTAR.

11

Es imádlak bent házadban,
Nagy jó voltodért félelemmel
Szolgallak bível.

8 Vezérly Uram igazságodban,
Ellenségimnek láttokra,
Kik igyekeznek káromra,
Oktas, hogy a' te utaidban
Járhassak jobban.

9 Mert bajokban nintsen igaz jó,
Szívek tellyes nyá vályával,
Ónyelvek böl álnokfággal,
Törkök oly mint a nyilt koporsó,
Hol nints semmi jó,

10 Büntesdmeg Uram Isten őket,
Ted semmive tanátfokat,
Rontfel ő tal almanyokat,
Verd meg veled ellenkezőket.
Az pártütőket.

11 Es hogy azok mind örölyyenek
Az kik biznak tsák te benned,
Es szívöl szeretik neved,
Enged hogy vigan félségednek
Enekellyenek.

12 Mert az igazat te megáldod,
Te nagy irgalmaságoddal,
Környül veded mint paisál,
Minden gonos ellen megtartod
Es otalmazod.

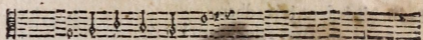
VI. SOLTAR.

*Divídnak meggyógyolásért es egészségert való
kényörgése.*

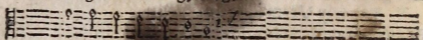
Uram te nagy haragodban,
Kímiat vagyok buba n,

A 6

Eng-

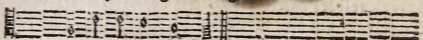
Engemet ne fe g y me g,

Es háragodnak tüze,

Szünyekmeg fébelleg,

Kiben ne büntes meg.

2 Nekem Uram legy irgalmas,
Mert vagyok nagy fájdalmas,
Ne hagy Uram kérlek,
Gyogyíts meg férelmimet,
Elrettent tétemimet
Ujts meg, hogy éllyek!

3 Lelkem igen haborodik,
Inségiben bánkodik,
Kesergek szívemben,
Uram meddig hatz engem
Ekképpen veékednem
Ez nagy gyötrelemben?

4 Téri Uram kegyessen hozzam,
Mert jaj elfogyatkozam,
Te nagy irgalmadból
Szány meg nyavályaimban,
Es ne hag' kínaimban,
Ments meg az haláltul.

5 Mert ha mindnyajan meghalunk,
Es világból kimulunk,
Nints emlekezeted
Senkinél az halálban.
Fekven a' koporsóban
Ki díszetne teged?

6 Elfáradtam bánatimban,
Egész éjel sírtomban,
Köny hullatásimmal
Nedvesítem ágyamat,
Ástatom nyobolyamat
Sűrű síralmimmal.

7 En sok bokszűségim miatt
Az en ortzám elhírvat,
Szemem homályosult,
Ezt szerzik ellenséggim,
Vigádnak gyűlöldim,
Kin bívem elbusult.

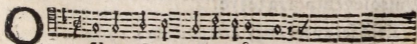
8 Azert tőlem elmennjeteK,
Kik gonosságban eltek,
Tavozzatok innen!
Mert az Ur kiáltásom
Mehalgatá sírasom,
Es bévőn kedvében.

9 Könyörgésem meghalgatja.
Az Ur, és elfogadja
En imátságomat.
Es az mit tőle kerek,
Minden jókát megnyerek,
Ugy kívánja jomar.

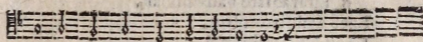
10 Azert minden ellenséggim,
Es en haborgatoim,
Pironkodjatok el!
Már mind hátra térjeteK,
Es megbegyenyüllyeteK
Nagy hirtelnséggel.

VII. SOLTAR.

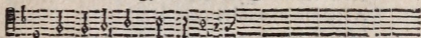
Davidnak könyörgése, ellenségiellen való meg-
szabadításért.

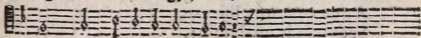
H en Uram es en Istenem,

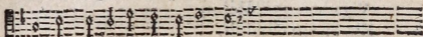
Te benned vagyok reményem,

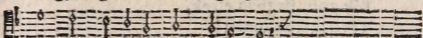
Szegedelmekre légy jelen,

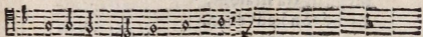
Tarts meg ellenségim ellen,

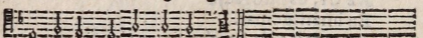
Hogy engemet el ne ragadjon,

Mint éh ostromlón meg ne rágjon,

Midőn nintsen segítségem,

Az ki megmentene engem.

2 Hogy ha én ezt töttem Ur Isten,
Avagy hamisságban kezemben,
Hogy ha gonózt töttem ennek,
Ki örölt békefegemnek :

Hogy ha valaki abban megért,
Hogy gonózt fizettem az jóért,
Sőt ha jót nem töttem azzal,
Ki nekem volt bossúsággal :

3 Am bár kergessen ellenségem,
Es bátor megragadjon engem,
Eletemet földhöz verje,
Dütsőfegem porrá tégye.

Kellyfel azért nagy haragodban,
Ellenségim ellen támadvan,

Ad még az elebbi tőstem,
Kit rendeltél Uram nekem.

4 Nagy fereggel obán az nepek
Hozzad gyűlnek es környül veűnek,
Azert Ur Isten támadgy fel,
Magas helyre kőbítók allyfel.

Es ottan itéllyed az népet,
Ki jól rendelhetz mindenecket,
Es engem hív ségem berint
Itélly igazságod berint.

* 5 Verd meg az istenteleneket,
Es védelmezd meg hiveidet,
Mert mindeneknek titkait
Latod Uram szívét lelkét.

Te vagy paisom igaz Isten,
Es nem hazel veűbedelmembert,
Ki az hiveket megtartod,
Gonos ellen takargatod.

6 Igazán itéli az Isten
Az artatlan embert ügyeben,
De keményen fenyegeti
Kinek hamiságát érti.

Hogy ha pedig ő meg nem térend,
Sok bűninek véget nem vetend,
Elő keűeti fegyverit,
Idegben veti nyilait.

7 Végre mintegy hadi erőben
Halálos fegyvert fog keziben,
Nyilaitis rantya elő,
Kiket ellenségemre lő,

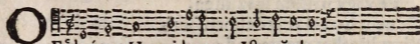
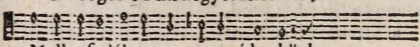
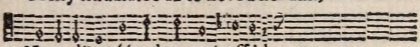
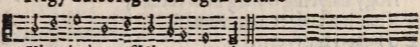
Kinek bándéka veűbedelmes
Szive nagy gonossággal terhes
Kiből idétlen fiat bűl,
Mert bándéka megűbégyenűl.

8 Szorgalmatosson árkot vájot,
Mas ember alá vermet áfor,
Kikben midőn tőrékedik,
Őnnőn maga beleesik,

A' gonos, a' mit nekem kivan,
 O' tulajdon fejere rohan,
 Mindennemű csalárdsága,
 Nyákára áll aluoksága,
 9 Azert Istennek adok hálat,
 Hirdetem ő bent igazságát,
 Es főlséges bent nevenek
 Dicséretekét éneklek.]

VIII. SOLTAR.

*Eszudálkoz van dicsérs Sz. David az Istennek a te-
 remtésben való nagy hatalmat, és az te-
 remtet emberhez való jó kedvét.*

O Főlséges Ur mi kegyes Istenünk,
 Melly ifudálatos az te nevéd nekünk,
 Nagy dütsolédged ez egéz földre
 Kiterjed, es fölhat az egekre.

2 Dítsernék teged még az csecs bopokis,
 Szájokban viselik nevedet ókis,
 Kik által ellenaéget megejtes:
 Es böbbuállot megbégyenites.
 3 Nagy voltát ha megnézem dolgajdnak,
 Mellyeket a' te ujaid formáltak,
 Az eger, Holdat, a' fényes Napot,
 Es lép rendel az fok tültagokot :
 4 Ifudálvan mondom : Mitsodaáz ember,
 Ki tetöled ennyi dütsolédgét nyet
 De mitsoda az embernek fia ?
 Kitől főlségednek van illy gondjad :

VIII. SOLTAR.

67

* 5 Az Angyaloknál noha egykeveslé
Külsőbbé tőd : de nagy dütsőségeslé
Teremtéd őtet, es magasztalád,
Nagy dütsőségre fölkoronázad.

6 Kezed munkáian őtet Urra téved,
Hogy azokkal birna, neki engedéd,
Valamit ez világra teremtél,
Mindeneket laba alá vetél.

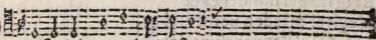
7 Juhot, őkrőt, es egyéb állatokat
Az hegyen es völgyön elő vadakat
Kik az érdőkön szellyel legelnek
Avagy a' sík mezőkön tengenek.

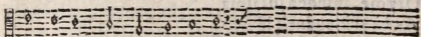
8 Es a' röpöső égi madarakat,
Kik hangitsálnak szép melodiákat :
Es sok halait az nagy tengernek
Birtokában adád az embernek.

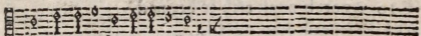
9 Ofölséges Isten kegyelmes Urunk,
Melly csudálatos az te neved nálunk,
Folségednek melly nagy dűcsősége,
Mellyel tellyes ez föld kerekége.

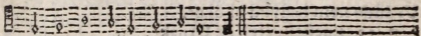
IX. SOLTAR.

Az Israel népenek háladása es könyörgése.

D
Icsérlek teged Ur Isten,

Es áldlak tellyes bívemben,

Es az te csudá tételidet

Hirdetem jó tétemenyidet.

2 Te benned Uram vigadok,
Nagy örömmőmben tombolok,
Es az te felséges nevednek

Szép.

Szép dicsőítéreket éneklek.

3 Mert az en ellenségimet
Megtértéd, veréd őket.

Kik rettegven hátra esének,
Szined elől mind elvesének.

4 En igyemet megtekintéd,
Es kegyélmessen felvévéd,
ülvén törvéntévő békedben,
Megmentél igaz itületben.

5 Az pogányokat megfeddéd,
Az gonosbokat el vesztéd,
Semmivé tőd az ő neveket,
Teljesféggel eltörléd őket.

* 6 Te ellenség azt alitád,
Hogy te könnyen elronthatnád
Ez várofokat! Elrontáde
Még hireketis eltörléde?

7 Nem leheté, mert az Isten
Megmarad dűsösőségben,
O° törvény békit kékítérj
Az itületre leéteri.

8 Dolgában tart igazságot,
Előhivja ez világot,
Es igazságal mindeneket
Megtítél minden nemzeteket,

9 O° a' bégénnek otalma
Orzöje, minden jutalma
Az ki bükségének idejen
Hozzád óhajt könyörgésében.

10 Azert biznak csak te benned
Az kik esmerik bent neved,
Kik tőled várnak segedséget
Ur Isten nem hagyod el őket.

* 11 Enekellyérek az Urnak
Az Sion hegyen lakonak
Sokfágal cselekedetinek
Hirdeffétek minden nepeknek.

12 Az ki nyilván megkeresi

IX. SOLTAR.

19

Az igaz vért nem felejtí.

Es az bégényeket nem hadgja,
Kiknek kiáltásokat hallya.

13 Uram legykegyel mes nekem,
Es tekénts meg nagy infégem,
Az ellenség életem gyótri,
Az halál kapuiból végyki

14 Hogy dicsérhesselek vigan,
A' Sionnak kapulban,
Es örvendezhessek bívemben,
Hogy engem megtartál kegyessen.

15 Az pogányok penig bórnyen
Estek az önnön vermekben.
Az melly hálót ők másnak hántak,
Öennön lábok abban akadtak.

* 16 Innen az Ur esmertetik,
Szent itileti megtezük,

Hogy a' gonos ó bándékában,
Öennön magat ejti hálóban,

17 Az gonos népek hirtelen
Bédólnék a' nagy mélységben,
Az pogányokis mind élvebnek,
Kik Istenről elfeletkeznek.

18 Az bégént elnem felejtí,
De mindenkor megtékénti,
Az nyomorultnak könyörgésit
Megliallya, 's meg adgja kerésit.

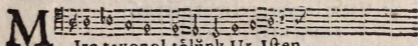
19 Kell' fel Uram, es lég'jeleu.
Hogy ember erőt ne vegyen,
Az pogányokat hívj elődben,
Itéldmeg erős törvényedben.

20 Szivekben Uram rettentsmeg,
Hogy magokat gondollyák meg,
Es esmerjek az pogány nepek,
Hogy őkis halando emberck.

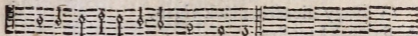
X. SOL-

X. SOLTAR.

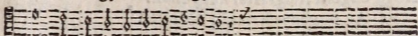
Az Izraélnek megszabadítására való könyörgése.

M

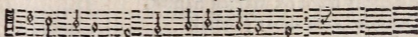
Ire tavozol tőlünk Ur Isten
Ez sok ideig való infegben

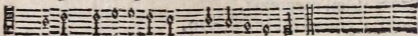
Illy mebbe ? es magad mit rejteted ?
Miert hogy miiket így felejtebel ?

Im az Istentelen kevélyfégel

Kergeti az begént es nyomorgattja,

Az önnön nyakában éssék háloja.

2 Mert ez Istentelen dücfekedik,

Es gyönyörködik kivanságában :/:

Dicsüri az fősvént, hízkelkedik:

Istent karomlya földfüalkodvat,

A' kit megutall nagy hívságában,

Sőt kevélyfégelben így gondolkodik,

Hogy nincsen Isten, azzal tsufolodik.

3 Óbolondságában úgy elmegyén,

Erős itéletedet nem féli :/:

Es kevélyfégelben bol nagy fennyen

Ellenségitis semminek véli,

Könnyen elfuhattya azr itéli,

Végre mond : bátran lakom es csendebben.

Soha nem esem berentséltenségben.

4 Atokkal bitokkal rakva fája,

Szoll az ő nyelve csak álnokságot, :/:

Es nyelvét bókattta csalárdságra,

Kivel berez sok but es bánatot,

Tolvaj modra megallbarlangokat,
Leshelyből az begényre olájkodik,
Hogy azt megkaphassa azon forgodik,

* 5 Barlangban magát megvonnyatitkon.

Hogy az áttatlant megragadhasa :/:
Mint az oroblány vigyaz a' likon,
Hogy a' begént háloban hoz hasa,
Es ő torkában azt be falhasa,
Abban forog ő neki minden gondya,
Hogy az begént megejtse, es megfogja.

6 Még aztis mondja az ő biveben,
Hogy Isten ezzel semmit nem gondol:/:
Orzáját el rejti ezek ellen,
Szemet behunnya másuva fordul.

Kérlek Uram ez dolgon megindoly,
Nyujtski kezed, az begént ne felejtse,
Es az nyomorultnak legy fegedséggel.

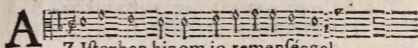
7 Miert mivelné az gonos ember,
Nogy káromlya csufollya az Istent ? :/:
Szivében mond : Számot Isten nem ker,
De te Uram értes es látz mindent,
Azert az begény csak read teként,
Az nyomorult arva te benned bizik,
Es tőled kegyessen megsegitetik.

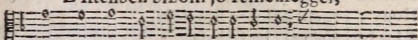
8 Törd meg az Istentélennek karját,
Hivd elődben es idézd törvénben,
Visgáld es itéld meg gonofságát,
Ekképpen nem mér jóni elődben,
Es így örökke regnal az Isten,
Ez vilagot igazsággal vezérli,
Az poganyokat földről mind eltörli.

9 Uram tekints meg az nyomorultat,
Az belideket kegyessen tárts meg :/:
Ved füleidben kiáltásokar,
Erősits biveket, vigasztald meg,
Az begény arvakat vedelmezd meg,
Zabolazd meg az erőbak tevőket
Gonosoktul ez földön odd népedet.

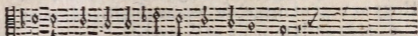
XI. SÓLTAR.

Davidnak panaszszja az Saul ellen.

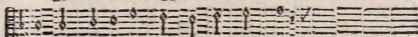
A Z Istenben bizom jó remenféggel,

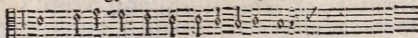
Miert sóltok hát ilyen lelkenek?

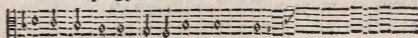
Hogy en az ti hegyetekről fuffákel,

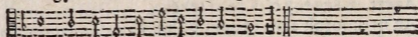
Es mint egy madar mebbe repölyek?

Mert az kegyetlenek iveket berzik,

Hogy az tistra sivöket meglöjek,

Már az nyilakot az idegben vetik.

2 De véghez nem vihetik ök ez dolgot,

Megromlanak igyekezetekben,

Mert az hü ember vallyons' kinek ártot?

Az Istennek temploma mennyekben

Otfön vagyon bent béki, mélyből béllal

Szémei mindent néznek élessen,

Földi nepetis megnézel es szemlél.

3 Az Isten meg proballya az igazat,

Es gyűlöli az erőbak tevöt,

Az káromlókra záporéssöt bocfat,

Rájok döjt tüzer, kénköves éssöt,

Az Istentelenekre háborut ejt,

Es nagy bélvébbel itattja ökököt,

Feje-

XII. SOLTAR.

23

Fejekre bőrnü forgo felet burét,

4 Mert ő igaz, es igazlátot szeret,
Es kedves ortzat mutat azoknak,
Kik igazlátban rendelik elteket.

XII. SOLTAR.

Davidnak Saul ellen vallopanasz szolkodása.

S Zabaditsmeg es tartsmeg Uram Isten,

Mert bentid elfogytak, nincs jotevő,

Es ez földön már fok az tökellelten,

Nincs emberek közt igaz bebedő.

2 Ezek egymásnak bolnak csak hivlátot,
Dolgokat festik szép bebedekkel.
Hizelked ven mutatnak nyájlátot,
De nyelvek nem egyez ő bívekkel.

3 Csálárd ajkokat elvešti az Isten,
Eltörli hizelkedő nyelveket,
Kik kevélységekben bolnak nagy főnnyen,
Es csak csufollyak az együ gyöket.

4 Es azt mondgyak : Ier tegyük azt nyelvünkel,
Hogy minket minden nagyra böcsüllyön,
Mienk sajunk, ajkunk, birunk ezekel,
Kit Urallyunk ? velünk ki pórellyen ?

5 Azert mond Isten : Imé a' begények
Elhagyatnak, öletnek, pübtulnak,
Azert öket megbánom, es fölkelek,
Es kimentem kezekből azoknak.

6 Az Istennek mondási olly igazak,
Mint az drága ezüst, kit az tűzben

Az

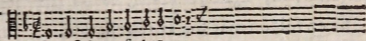
Az ötvösök kohokban tisztítottak,
Es hétber megerebítették bépen.

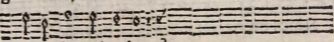
7 Tarts meg azért nepedet kegyelmessen
Kerünk jóvoltodból reánk tekénts,
Óriz meg örökke ez nemzet ellen,
Hozzánk mindenkor jokedvet jelents.

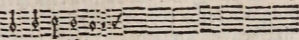
8 Mert az gonosok nagy főnyen forgodnak,
Udvaroltátnak nagy kevelségben,
Midőn az robbak fölmagasztaltnak,
Es az jo ember nints bősületben.

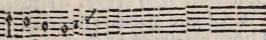
XIII. SOLTAR.

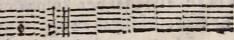
Davidnak megszabadulásert való könyörgése.

M
Iglén felejtebel Uram,

Mig nem emlekezel rolam?

Az te ortzadat en előlem,

Örökke elrejtédé tőlem?

Mire nem könyörülb rajtam?

2 Mig tanácskozzam bivemben,
Mig keseregjek elmimben,
Még nappalis csak gondolkodvan?
Ellenségem ream mig rohan,
Mig Uralkodik sejemen?

3 Tekénts ream kegyes Uram-
Szánnyad meg az en nyavalyam,
Szemeimet világofits meg,
Hogy életemben vidullyak meg.

XIV. SOLTAR.

25

Halalban el ne alugyam.

4 Hogy éllenségem ne mondgya:

Imé erőt vöttem rájta.

Es azon ök örvendezzenek.

Ha engemét el ejthetnének,

Es nem áthatnek lábamra.

5 Mert en bizom jó kedvedben,

Ki megvigasztal bívemben,

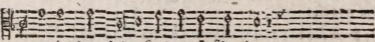
Orvendez azért az en lelkem,

Hogy az Isten én ségedelmem.

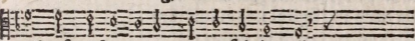
Kiért dítérem énekben.

XIV. SOLTAR.

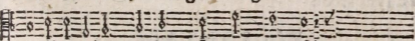
Panaszalkodása Davidnak az Saul ellen.

A

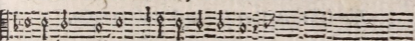
Z bolond így bol az ő bívében:

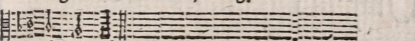
Nincsen Isten, azért gonofságban él.

Vtálatos bünt tésen, semmit nem fél.

Ez égez földön az ki jót tégyen

Senki nincsen.

2 Az Ur az égből alá tekinté,

Ez földön az emberek fiaira

Hog' meglássa ha kinek esze volna,

Ha az Istent valaki keresné

Es tisztelné.

3 De ázt jól lattyá dücsöségeben,

Hogy az jó utrol eltérték mindenek,

Mindnyájan förtelmes bünben hevernek,

Az ki az Istent tisztelné híven

B

Tfak

Tsak egy sintsen

4 De az hamisslak meg nem gondollyák
Hogy népemet, mint az kenyert megeßik,
Meg nem térnek sõt magokat elhißik,
Az Istent segedségül nem hiják,
Sem urallyák.

5 It azért erõssen megremülnek,
Midõn eszekben veßik hogy az Isten
Az õ hiveit megtartya kegyessen,
Mert õ melle áll az jo nemzetnek,
Mint hiveknek.

6 De nektek semmi gondotok erre,
Hanem ti tsak tsufollyatok az begént
Az ki tística bibõl féli az Istent,
Es tsak õtet hívja ségedségre,
Es mentségre.

7 Az Sionrol vallyons ki jövénd el,
Ki az B: Izraélt megßabadity a
Ha Isten fogásból népet kihozza,
Orvend az Jakob es az Izraél
Tellyes Bivel.

XV. SOLTAR.

Isteni félelemtõl es jo élettõl valo tanúság.

U Ram ki leben lakója,
Az te tellegea fatoranak?
Jelents meg es ad tuttomra.
Kiben örökiaosa
Szent hegyedtek es hajlekodnak?

XV. SOLTAR.

27

2 Az ki jár igaz életben,
Szol es bögáltat igazságot.
Igazan forog mindenben,
Es hüseges öbiveben,
Es bereti az jamborfágot,

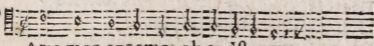
3 Ki az ö félebarattjat
Önyelvivel nem rágalmazza,
Kárral nem bántya bömbédját
Nem rutollya attyafját,
Es tißteslégit nem gyalázza,

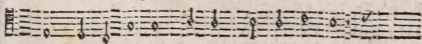
4 Az Istentelent utállja,
Az Isten felóket bereti,
Öket tißteslegben tartya
Esküvéfit meggondollya,
Ha kártvallis, azt megném begi.

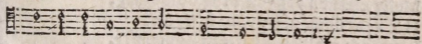
5 Az ki pénzivel élhiven,
Kölsön ad, de nem kér uforat,
Az áratlán ember ellen,
Ajándékot ö nem veßen,
Az ki így teßen, az megálhat.

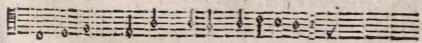
XVI. SOLTAR.

*Örvendéles az Christunak szenvedesiról, halalárol es
föltamadásarol.*

T
Arts meg engemet ch en Istenem,

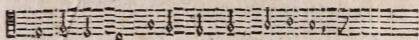

Mert remenségem velem tsak tebenned,

Azert az Urnak mondjad ezt lelkem:

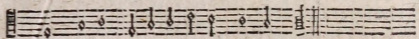

En Uram vagy te, örvendek teneked,

B 2

Es

Ez küvöl nem kérkedhetem femmivel,

Hogy neked használhatnék jo tétemvel.

2 Az bűntekkel ez földön jol tebek,
Es segitek jámbor istenfélőket
De azoknak leßen nagy sérelmek ;
Kikkövetnek idegen isteneket,
O véres áldozattjokat nem nézem,
Es nevőket ajakimra sem vesem.

3 Az Ur Isten az en örökségem,
Melly nekem kiváltképpen rébéltetet,
Es ő megtartya hiven azt nekem,
Az én sorsom az leg job rébre esett.
Hogy az örökség sinnorral óbrator,
Azzal az legsebbik réb nekem jutot,

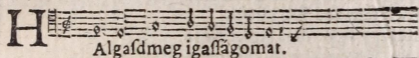
4 Dicséretet mondok en az Urnak,
Ki engem tanácsával jol vezérel,
Még veséim is erre tanitnak,
Es az agybannis megintenek éjjel.
Az Urat bűntelen előttem tartom,
Ki velem léven, nem lehet ártásom.

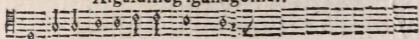
5 O róme vagyon bivennek ezen,
Dücsőségem öröl, megnyugbik testem,
Noha az sírben fekvése leßen,
De azt bivenben nyilván én elhisem,
Nem hagyod az koporsóban bűntedet,
De rothadás ellen megmented őtet.

6 Az életre nekem utat mutat,
Melly életben vagyon örök boldogság,
Hol bűnt bűnednek gyönyörű voltát
Lattatod; melly nagy öröm és vigátság.
Job kezednek éreje, dücsősége,
O rökke megmarad, soha nincs vége.

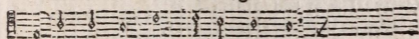
XVII. SOLTAR: 53. 70.

Könyörgése Davidnak az megszabadulásért.

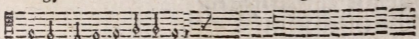
H Algasd meg igazságomat.

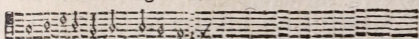
Ur Isten kiáltásom érts meg,

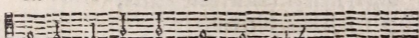
Figyelmez hozzám és tekints meg

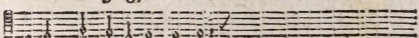
Szívbeli imátfáomat,

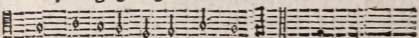
Ítéletet te tőled várok,

Nézd meg ügyem, láttas törvent,

Ítély meg igazság berént,

Mert en álnokfággal nem járok.

2 Szívem éjél megpróbáltad,

Es megvizgáltad tellyességgel,

Láttad hogy eggyez en nyelvemmel,

Csalárdfágnelkül találtad.

Az mit ember föl, avagy mivel;

En ajákid bebedire

Gondot tartok beni igidre,

Nem járok az gonóbtévővel.

3 Vezérlyed en járafomat,

Es tarts meg az te ólvényeden,

Másuya senki ne térítsen,

B 3

Erő.

Erősítéd lábaimat.

Teged hívlak en f-gedségre,
Uram Isteneg bükségemben,
Kéresem ved földidben,
Eslégy figyelmes bebedemre.

4 Te vagy bizonyos otalmok,
Az kik te benned eménlenek,
Mutasd jovoltodat ezeknek,
Hogy lasslak az rád támadok.

Mint az te bemeidnek fenyét,
Ugy meg őrizz Uram engem,
Szárnyad árnyékában fejem
Takargasd, őrizven ősvenyét.

5 Otalmaz ellenfégitől,
Az kik vcsbedelmemre járnak,
Es mjndénűnnen környűlfognak,
Ments meg engemet ezektől.

Kővér nyakok tñak fel nem pattan,
Kevélyen bolnak ellenem,
Lesnek, kergetnek hogy engem
Megtapodgyanak az föld hatan.

6 Ollyak mint az vad oróblan,
Ki az lesből az predara bók,
Es mint az eh oróblany kőlyök,
Olalkodik az barlangban.

Uram jóvel vegyed eleit
Verd földhöz éles törőddel,
Lelkem mentsmeg fegyvereddel,
Ronts meg ellensegim ereit.

7 Ments meg kezded ezektől,
Az kik élnek csak ez világnak,
Ez csak ő hasoknak bolgalnak,
Ez gondjok tellyes bivekből.

Mert eleget adó ő testőknek,
Kikvel tölthetik hasokat,
Hizlalhattyak magzattjokat
Még Unokajokis eltelnak.

8 En penig az igazságban

XVIII. SOLTAR.

31

Szinét meglátom fölfejednek,
 Es ha álmomból fölferkenek,
 Megelegbém jó voltodban.

XVIII. SOLTAR.

Hála adása Davidnak az szabadításért.

O H en Uram, ki erőt adt' ennekem,
 En erős Istenem es bizodalomom,

Szeretlek teged mig leben életem,
 Ődvösségemnek barva, en paifom,

En magas kőbálam oh en Uram,
 Midőn ez Urat dicsferven kerem,

Erős bastyam es erős kővaram :/:
 Ellenféligimtől ő megrart engem,

Halál fájdalmi hogy környül vennének,

Belial fiai retegtegnének,

Pokol kötele vala környülem,

Tsfaknem az halál töriben esem.

2 Illy infégemben az Urhoz kiálték,
 Nagy bükségemben Istennek könyörgék,
 Szozatom templomában fölhata,

B 4

Kiál.

Kiáltásom füleiben juta :/:

Legottan az föld bórnyen megindola,
Az hegyek fundamentoma mozdola,
Rengedeznek rebbetnek bertelen,
Mert haragra indult az Ur Isten.

Nagy sűrű füst megyen föl az ő orran,
Rettenetes tűz bájákból kirohan,
Ki miat az Eg sshell villamik,
Mert az ő sebes haragja latzika

3 Lehajlatá az Eget és léjőve,
Labai alat homály fetétsége,
Alászálla Cherubimon ülven,
Ez az szelnek szárnyain röpölvén :/:

Nagy fetét ködben magat befedezte,
Kik en mint fátorba magat rejtette,
De az fenyesleg ki nála vala,
Az sűrű ködököt előslatá.

Nagy köessők hulnak, tűz lang, villamék,
Az Ur mőnydörgése égen hallaték,
Rettenetes szó adatek töle,
Kössőt, villamaft foldre löve.

* 4 Elbellesté azokat nyilaival,
Es elrettente ő villamáfival,
Meglátzanak az vizek mélysegi,
Főlnyilának az földnek feneki :/:

Az te seddésednek sulyosságatul,
Es haragos orrodnak fuvásátul,
Onnan föllyül kezeit lenyujta,
Es engem az vizekből kivona,

Megsabadita en ellenségimtől,
Megmentte hatalmas gyűlöldimtől,
Kik rám rohannak en inségemben,
De gyámolom lőn nekem az Isten.

5 Tér helyre hozza, s'kjmente engemet
Es en hozzám mutata nagy szerelmet,
Meggizete igazságom szerint,
Kezeimnek tisztasága szerint :/:

Mert az Urnak utárol nem tértem el :

Az en Istenemtől nem szakattam el,
 Itéletire büntelen néztem,
 Es bent törvényt meg nem vettem.

De mindenkor hiven előtte jártam,
 Gonosítéltől magamat megóttam,
 Megfizete igazságom szerint,
 Kezeimnek tisztasága szerint.

6 Szent vagy, es jótévd az jótévdökkel,
 Es igazat téb igazán élökkel,
 Tizta vagy azokhoz az kik tisztak,
 Elfordulb tolok az kik gonosbak :/:

Az nyomorult begényeket segited,
 Az kevélybemöke megbesgyenited,
 Nekem Uram bövedneket gyujtas,
 Es az setétben világot nyujtas.

Te általod ellensegim seregin
 Altal futok, elsőköm kerétéfin.
 Tökelletes az Istennek uta,
 Tizta es probalt az ő mondasal

7 Az benne bizoknak erős paifa,
 Ez Istennek de ki lehetne másia?
 De holot volna illy erős köbál,
 Mint az Isten az ki minket taplal, :/:

Az Isten ereiben felöltöztet,
 Es utaimban jól vezérl engemet,
 Lábam gyorsítja, mint az barvasnak,
 Hog' magas hegyimre felhágassak.
 Ó tanítja kezemet hadakozni,
 Es az atzél kézivet elrontani,
 Bödvösségednek paifát nekem
 Adod, es jobkezed megtart engem.

8 Az te belid és éngedelmes voltod
 Öregbit engem, erősit jovoltod.
 Es az hol járok helt adb lábamnak,
 Hogy bokáim ne botránkozzanak :/:

Ellensegimet azért megkergetem,
 Es meg nem bündöm mig nem mind elverem,
 Minden erőmmel addig paskolom,

Mig nem öke: lábam ala hajtom.

Az hartzra nekem erősfegyvert adtál,

Az földhöz vered ki en ellenem ál,

Megfutamt a tod ellenségimet;

Szélelkergeted gyűlöldöimer.

9 Kiáltanak, de senki meg nem tartya,

Az Istenhezis, de meg nem halgattya,

En őket mind béli porrá rontom,

Az utzákon az sárba morfóloom :/:

Az nepeknek ő patvarkodásfoktul,

Megbabaditab tusakodásfoktul,

Az poganyokon főve téb engem.

Nem esmert népis bõlgál ennekem.

Sok idegenek kik hiremet hallják,

Hizelkedven magokat alám adják.

Erős helyeken idegen nepek

Az en hatalmasságomtul félnék.

10 Eel az Isten, kinek legyen dicféret

Aldom en üdvözitő Istenemet,

Ki ennekem ez hatalmat adta,

Ellenségimet megholdoltatta :/:

Megöriz engemet ellenségimtül,

Kiken engem emelt jejedelemül,

Az erőbaktév ő ül oltalmaz,

Ki mindenkor halálomra vigyaz.

Azert ditsiretet mondok teneked,

Az poganyok közt magasztallak teged,

Szent nevednek éneklek büntelen,

Hogy te királyodat fölségeffen.

11 Meg segítéd, vele tölkegyefféget,

Es neki jelentél il y üdvösséget,

Ez megkenet Davidnak főkeppen

Es maradéknak mind örökken.

XIX. SOLTAR.

David diczi az Isten és Teremtéséről és törvényéről
es könyörög hogy büntől megórizze.

Az Egek beállik
Az Egmenyezeti

Es nyilván hirdetik
Szepen ki jelenti

Az Urnak ereit : :
Kezinek munkait.

Az napok egymásnak

Tudomant mutatnak,

Az ó bölcseségéről.

Egy éj az más éjnek

Beáll, az Istennek

Ó nagy dicsőségéről.

2 Nints szó sem tartomány,
Holot ez tudomány
Nem predikáltaknak :/:

Min-

Minden felé megyen
Ez föld kerekségén
Beséde ezeknek.

Írások kimegyen
Mind ez világ végén,
Holot az fényes napnak
Hajlékot az Isten
Helyheztetet sápen,
Ó Lako állásának.

3. Kiben mint vőlegén,
Reggel fölkel sápen
Ó Agyasházából :/:
Es ugyan örvendez
Mint az erős víz
Ha futásra indol.

Az Egnek egy végén
Fölkel, es el megyen
Gyorsan az más végire,
Sohol semmi nintsen
Ó hévsége ellen
Kimagat elrejtessse.

4. Az Isten törvénye
Tízta ó beséde,
Lelkeket megtérít :/:
Hűség bizonsága
Kisdedeket abba
Bóltféségre tanít.

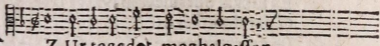
Ó párantfolati
Igazak mondási,
Kik bívet vigasztalnak!
Minden ó törvényi
Tíztrák sent besédi.
Szemer világosírnak!

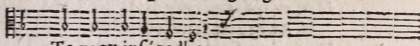
5. Az Isten félelme
Tízta, mind örökké
Megmarad es megál :/:
Az ó irélete
Igaz mindeneckbe,

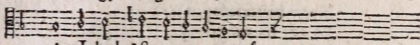
Tellyes nagy jóssággal.
 Aranynál, ezüstnél
 Kedvesb drágakőnél,
 Es fokkál bősületesb,
 Óberelmességé
 Es gyönyörűségé
 Még az méznelis edesb.
 6 Az ki szolgál néked
 Uram, tanol tőled
 Nagy jó tanoságot :/:
 Es azt ha megtartya,
 Iol leßen ő dolga,
 Mert veßen jutalmot,
 Kitudná bünihek
 Számát eferinék,
 Es ki gondolhatná meg?
 En sok bűncimet
 Tikkos vétkeimet
 Urám nékem bocsásd meg.
 7 Szolgádat őrizd meg,
 Kevélységtől tarts meg,
 Ne essék ez bűnben :/:
 Es en tística lešek,
 Semmi bűnt nem tesék,
 Járok te kedvedben.
 Szájamnak bölása,
 Szivem gondolattya,
 Kedves legyen ténéked.
 Adgyad oh en Uram
 Es erős kőbálam
 Hogy ne vétsek ellened.

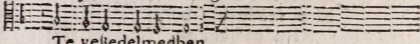
XX. SOLTAR.

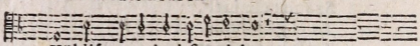
Az Izraeliták könyörgése David királyert.

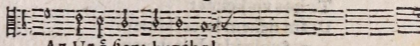
A Z Ur tegedet meghalgasson

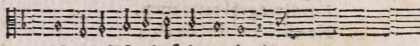
 Te nagy infégedben,

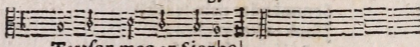
 Az Jakob Istene megtartson

 Te vebedelmedben.

 Küldjön teneked segedelmet

 Az Ur ő bent hazából ,

 Te read fordítsa kegyelmét,

 Tartson meg az Sionból.

2 Aldozatodat metekéntse,
Kikvel őt tisztelel,
Egő áldozatodat tüze
Egesse meg neked.

Az mit az te bíved kívánhat
Adgya meg ő teneked,
Hogy mindennemű tanátsodat
Te jó véghez vihessed.

3 Adgyad Uram hogy tenevedben
Az mi zászlóinkat
Efelemellyük nágy ő rómünkben,
Es adgyunk halakat,

Mond

XX. SOLTAR.

39

Mondvan: Az Ur Isten megőrzi
Ez királyt kegyelmével,
Az menyből őtet erősíti
Job keze ereivel,

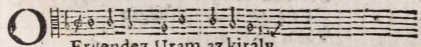
4 Némellyek az ő bekerekben
Es biznak lovokban,
De mi az nagy Isten nevében
Bizunk mint Urunkban.

Azert ők keményen megé snek,
Mipeniglen megállunk,
Ők mind az földhöz veretnek;
De mi éppen maradunk.

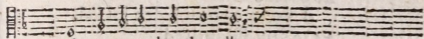
5 Tarts meg Uram, és enged nekünk,
Hogy ez király hiven,
Mikoron hozzá efedezünk,
Segetsegül legyen.

Az XXI. SOLTAR.

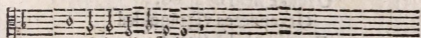
Hálaadása az Izraelitáknak a David királyért.

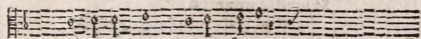
Ervendez Uram az király

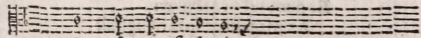
Az te nagy hatalmadban,

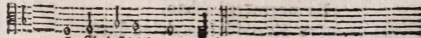
Es Babadira földben,

Es vigad nagy buzgósággal,

Hogy őt megsegíted,

Infégből ki mented.

2 Ugy víseled neki gondját,

Hogy

XXI. SOLTAR.

Hogy az mit tőled kérend,
Mindeneket megnyerend.

Mihelt felnyitya ő báját,
Alég űol egy ígét,
Már hallod kérefét.

3 Előb hogy nem könyörgene
Meghalgatod, meglátod,
Irgalmaddal megáldod.

Es feltéfsz az ő fejére
Sár arany koronát,
Mint királyi pompát.

4 Azt kéri vala tetőled,
Hogy tsak valamennyire
Hobbbabbollyon élete:

De ő életét terjeszted
Nagy fok ebtendőkre,
Sőt őörök üdőkre.

5 Őt felvőd nagy dutsőfégre
Az te segedelmeddel,
Őörök üdvősségeddel.

Es nagy királyi felségre
Tőled emelteték,
Es ékesíteték.

6 Szereted őr minden jokkal,
Es te őent áldomásod
Őörökke neki nyujtod.

Őrvendetes vigságokkal
Őt gyönyörkődteted,
Szinedre nézeted.

7 Ez király mindenkor bizik
Tsak az ő Istenében,
Es nem fél vesélyiben

Az magasságnak nyugszik
Irgalmaságában,
Es megmarad abban.

8 Kezeddel megleled őker,
Az kik reád támadnak,
Bobbúságodra járnak

Es az te gyűlölöidet
Kezeidből senki
Soha kinem menti.

9 Mint az hév tüzes kementze
Haragod környül veszi,
Es őket mind ellepi.

Haragos országoknak sine
Őket megemésíti,
Mint az lang elnyeli.

10 Mindennemű gyümölcseket
Hirtelen te elvehetőd.
Es az földről eltörölöd,

Magvokat, isemeitjeiket
Nekik megátkozod,
Nép közül ki irtod

11 Mert gonóbra igyekeztek,
Szándékoztak ellened,
Hogy bóbontsanak teged.

Gonó tanácsot végezték,
De hogy véghez mennyen
Erejekben nintsen.

12 Mert minden ellenfégedet
Erőssen megkergeted,
Es őket elbellested.

Megvonósd Ived idegét,
Nyilad mint az tárgyra
Lövöd országokra

13 Azert Uram már támadgyfól,
Mutasd meg hatalmadat,
Lásuk erős voltodat.

Hogy dütsőfejes erőtől
Vigan enekelljünk,
Es benned örvendjünk.

XXII. SOLTAR.

Üdvözlés a' Christusnak szenvedéséről, Haláláról és feltámadásáról.

E N Istenem en erős Istenem,

Miert hagyál el ennyire engem?

Kiáltásomtól a' fegedelem

Nagy távol vagyok.

En kiáltok te hozzád egész napon.

De mégsem felelsz meg, nincs ki megtartsón,

Még ejel sem halgatok semmi módon

Ez inségben.

2 De te bent vagy, és az Izraélben
Te bent feged megmarad mindenben,
Ditsértettel ez gyülekezetben
Szível lélekkel.

Az mi régi atyaink tellyességgel
Te benned biztanak jó remenséggel,
Szükségekben őket fegedelmeddel
Megtartottad.

3. Ha ők bívóól kiáltottak hozzád,
Mindjárt őket megfabadítottad,
Benned biztak, es őket nem hattad
Esní ségyenben.

En nem vagyok ember, de fereg léven
Minden nepeknél vagyok nevetségben.
Tfufolnak, urálnak, es megvét minden
Es keferget.

4 Az ki lát minden tfufol engemet,
Száját elvonba, bol merő merget,
Fejét razza hunyorgattja bemeret,
Ream néz bórnyen.

Mondvan: Ez ember bizot az Istenben,
Szabadítsa meg azért őtet innen,
Ha bereti az Isten, neki legyen
Segédségöl.

5 Hog' te engemet anyam méhéből
Ki hozál, ottan segedelmem lól,
Tfecsémő koromban is egyedől
Tfak benned biztam.

Sőt mihelt anyám méhéből bárambam,
Istenem voltál, reád ramaškodtam,
Batorlággal te hozzád ragazkodtam
En Istenem.

6 Ne távozzál azért mebbe tőlem
Ne hadgyel, mert nag' az en győrelmem.
Nints segitőm, es az en férelmem
Nem faj senkinek.

Sokerős bikák engem környül vettek,
Az Bifani nagy ókrók ream tórnek,
Okleldezni, megölni igyekeznek
Nagy méltatlan.

7 Az ő bajokat en reám tátván,
Mintragadozo sivo oróblány,
Agyarkodnak, hogy engem torkokban
Béfálhassanak.

Kőnyhullatásim mint az vizek folynak,
En tfontaim helyekből kimozdolnak,
Szivem mint viaß olvad, Béfim fájnak
Sebek miat.

8 Minden erőm mint tferet elbáratt,
Százaz nyelvem az inyemhez ragatt,

Porba verél engem, erzem kinnyát
Halál mérgének.

Mert engemet fok ebek környül vettek,
Gonosz nepek ellenem össze gyűltek,
Kezeimet es lábaimat ezek
Megg liggatták

9 En tfontaimat megolvashatnák.
Szótnyiű szemeket ream fordítanak,
Kinomban nem bínnak, de gunyolnak.
űznek csufflagot.

Eloftották egymás közt en ruhámat,
Es öltözetemre vetettek soisot,
Hog' abbol ne metélnének foltokat
Östván rebre,

10 Azert Uram tőlem ne legy meşşe,
Ne keşşél, életemnek éreje.
Kérlek hies, tekénrs inségemre
Legy segedelmől.

Ments meg életem az éves fegvvertől,
Vedelmez meg ez fok dühös ebektől,
Egyedől voltomat ments meg ezektől
Jo voltodbol.

11. Tarts meg az eh oroblán rorkátol,
Es az egybarvu fene vadaktol
Kik mostan környül vettek nagy mordul,
O tarts meg engem!

Kiert bént nevedet hiven dítférem,
Az én atyam fainak hirdetem,
Es az bént gyülekezeten tiszteltem
Főlségedet.

** 12 Dítserjetez Istenfélők ötetez
Jakob fiai aldyátok nevet,
Izraél népe féld ez felséget,
Mint Istenedet.

Mert nem urállya az ő gének ügyét,
Estőle élnem fordítja bént bínét,
De há kiált, meghalगतja kérését
Nagy kegyessen.

XXII. SOLTAR.

45

13 Azert dicséretem rolad leßen
Minden elõt az gyülekezetben,
Es en fogadásim semmikeppen,
Meg nem töretnek.

Az begények ebnek, megelégednek,
Az Isten keresők teged dicsérnek,
Eél az õ lelkek, és benned örvendnek
Mind örökke.

14 Ez földi népnek minden serege
Az Urhoz gyül ez emlékezetre,
Es az pogányoknak nemzetisége
Neki hajt fejet.

Mert az Ur egyedõl bir mindeneket,
Õvé az ország, õ az pogany népet
Birja, rajtok megmutatvan erejét
Kezeinek.

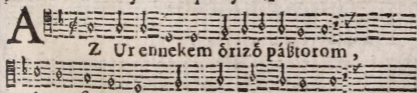
15 Az köverek, kik megelégedtek,
Es kik már porra lenni késültek,
Dicsérnek teged minden begények,
Es nyomorultak.

Es minden õ mañadeki azoknak
Neked solgalvan terdet fejet hajtják,
Es firol fira õk teged urálnak.
Oh nagy-Isten!

16 Az következõ nép jövendõben,
Te igazságodat dicséretben
Magasztalják, tisztelik bivekben
Az egez földön.

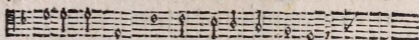
XXIII. SOLTAR.

Hadáadása, Davidnak az Istennek res gondviseléseért estaplálásáért.

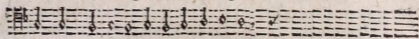

Azert semmiben meg nem fogytokozom,

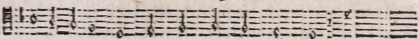
Gyõs

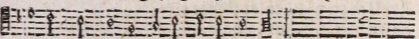
Gyönyörű bék mezőn engemet éltet,

Es bék kies folyovizre legeltet.

Lelkemet megnyugotta bék nevében,

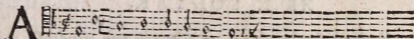
Es vezér engem igaz ólvenyében.

2 Ha az halál arnyékában jarnékis,
De nem félnek még ő setét völgyénis,
Mert mindenűt te jelen vagy envelem,
Vebbéd es borod megvigasztal engem,
Es nekem az en ellenségimellen
Ábítalt kébitcib, eledelt add bőven.

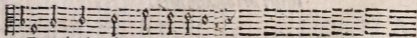
3 Az en fejemet megkenőd olajjal,
Es engemet itatb tellyes pohárval,
Jovoltod, kegyesleged környülveben,
Es követ engem egeb életemben.
Az Ur ennekem meg engedi nyilván,
Hogy mind eltiplen lakjam ő hazában.

XXIV. SOLTAR.

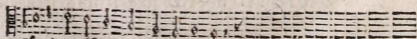
*Düféri David az Istent az Izraél nepihez
valo jovoltáért.*

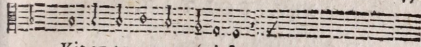
AZ Ur bir ez egez földel,

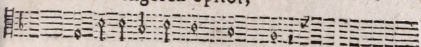
Es minden benne előkkel,

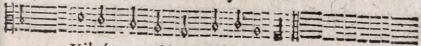
Óvé ez földnek kereksége,

Kit az tengeren építõ,

Folyo vizekkel környül võt,

Kibén megláztik bõltfésége.

2 Ki megyen fel az bent helyre,
Az Urnak õ bent hegyere,
Es vallyon kitõl tiszteltetik?
Az kinek tistta õ sive,
Es ártatlan az õ keze,
Az ki hamissan nem eskübik.

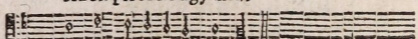
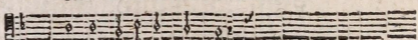
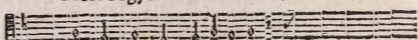
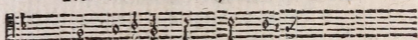
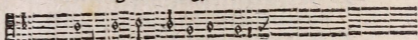
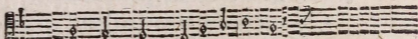
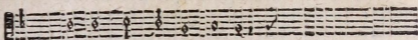
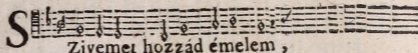
3 Ezt az Ur megáldja bépen,
Es az üdvözétõ Isten
Igasságot adja õ neki,
Ez penig az boldog nemzet,
Ki az Jakobnak Istent
Keresi, és bentbinét nézi.

4 Vilagi kapuk nyillyatok,
Fejetekeket fel tartsátok,
Hogy ez dütsõ király térjenbé,
Mifsoda dütsõ király ez?
Seregeknek Istene ez,
Nagy ennek hadi erőssége.

5 Ti kapuk emelkedgyetek,
Fejetekeket fel vessétek,
Hogy ez király beletek terjen,
Kifsoda ez nagy királyság?
Ez á Zebaoth Uraság,
Mely nagy az õ dütsõségében.

XXV. SOLTAR.

Davidnak külsmb külsmb könyörgése.

2 Utaíd Uram mutadsímeg,
 Hogy elne teveledgjem:/:
 Te ősvenyidre tanítsímeg,
 Kiken intézd menésem,
 Es vezérelly engemet
 Az te bent igaz igedben,
 Otalmazd életemet,
 Mert benned bizom Ur Isten.
 3 Emlekezzel jovoltodbol
 Nagy kegyelmességedre:/:

Emlek-

Emlekezzel irgalmadról
Melly megmarad örökke.

Ifjus ágomnak vétet
Kérlek hogy meg ne említed,
Sőt nagy kegyességedet
En Istenem megtekintsed.

4 Jo es igaz az Ur Isten
Mind örökkön örökke :/:
Az bűnösöket téitvén,
Oe igaz ösvenyire.

Es az nyomorultakat
Eletekben igazgatyá,
Nagy kegyessen azokat
Az ő utában megtartya.

* * 5 Az Istennek minden uta
Kegyesség es nagy hűség :/:
Azoknak kik mondálára
Gondot tartnak mind végig.

Ennekem kegyelmez meg
Uram az te bent nevedert,
Es bűnőmet botsáds meg,
Ne ostoroz nagy voltaért.

6 Az ki az Ur Istent féli,
Es tiszteli bívében :/:
Azt ő nagy híven vezérli
Oe igaz ösvenyiben.

Nagy békeségben annak
Minden jó bőven adatik,
Es ő maradékinak
Gazdag örökség hagyatik.

7 Az igaz Isten felőknek
Meg jelentititkait :/:
Es az ő benne hívőknek
Meg mutattya kötefit,

Istenhez bemeimet
Főlemelem bűnetlenől,
Oe megőriz engemet,
Lábam kivonása az tőrből.

C

8 Azert

XXV. SOLTAR,

8 Azert térj hozzám Istenem,
Tekénts reám kegyelven :/:

Es kegyelmez meg ennekem,

Mert élek bégénységber.

Nyavalyája bívemnek

Naprolnapra mind őregből,

Uram add végét ennek,

Vigy ki engem ez infégből.

9 Nyomorufágimot lásd meg,

Tekénts meg búkségemet :/:

Es bűneimet bocfásdmed

Kik szerzik ez sérelmet,

Tekénts ellenségimet,

Kik en nálamnál erősbek,

Es gyűlölnék engemet,

Kergetnek es kefergetnek.

10 Tarts meg en lelkemet Uram,

Hogy en ellenségimtől :/:

Szörnjén meg ne tsufoltássam,

Benned bizom egyedől,

En ártatlan éltemet

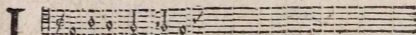
Őrizd meg, mert bizom hozzád,

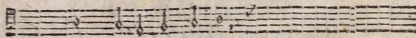
Es te Izraéledet

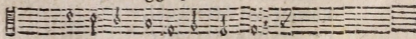
Minden énségből kihozzád.

XXVI. SOLTAR.

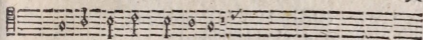
Könyörgése Davidnak az megszabadításért.

L
Egy itelőm Uram,

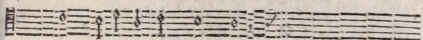

Mert hűséggel jártam,

Es éltem nagy ártatlanul,

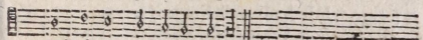
Azert

Azert hibem az Istent,

Hogy ő engemet megment

Mindennemő háborutul.

2 Probálly es kifértsmeg,
 űgyemet nezd jolmeg,
 Meglátod tistafagomat.
 Visgaldmeg veséimet,
 Es probáld meg szívemet.
 Hogy értfed indolatomat.

3 Latom semem előt
 Kegyelmeffégedőt,
 Es azon vágyok büntelen,
 Hogy minden dolgaimban,
 Járjak igazságodban,
 Ne vétsek fölsféged ellen.

4 Az hazug emberek
 Nálam nem kedvesek,
 Az tettető tsalárdokat
 Szivem serint gyűlölm,
 Es nagy távol kerölm,
 Az álnokfággal járokar.

5 Az gonostévőknek,
 Es hamis nepeknek
 Tarsáfagokat gyűlölm,
 ő gyülekezetekben
 Nem ülök semmiképpen,
 Sőt előttem sem benvedöm.

* 6 Belső tistafágban
 Es ártatlanfágban,
 En kezeimet megmosom,
 Tistán teged ditsérlek,
 Aldozván fellégednek

XXVI. SOLTAR:

Oltarod körül forgodom,

7 Eneki felsővel

Es vig hangosfággal,
Magasztalom felségedet,

Neked advan halákat,

Hirdetven tudáidát

Mindenüt áldlak tegedet,

8 Uram hajlékodat

Szeretem házadat,

Holot lakol dütsőféggel.

Szent helyedet kedvellöm,

Ez azt fellyeb bősztüllöm

Minden ez világi kintsnél.

9 Oltorodat Uram

Fordítsfel en rolam,

Ne büntes az bündőfökkal,

Vélek ne verd lelkemet.

Ne veddel életemet

Az véronto emberekkal.

10 Kinek az ő kezek

Rut bünnel tellyesek,

Es azon hánnyák eseket,

Hogy begényt elnyomjanak,

Ajándékon kapdosnak,

Kivel töltik jobkezeket.

11 De en tisztaságban

Járok igazságban,

Es élek nagy ártatlanol,

Büntől magam őrizem,

Szabaditsmeg hát engem

Te nagy irgalmasságodbol.

12 Az en lábam megáll,

Tágas helyet ralál,

Es megmarad ősvényiben,

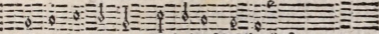
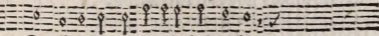
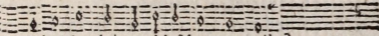
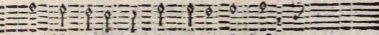
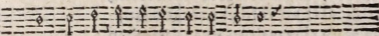
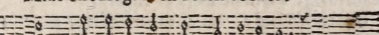
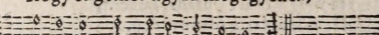
Azert Uram ditsérlek,

Es örömmel tisztellek,

Az hiveknek serégiben.

XXVII. SOLTAR.

Davidnak Könyörgése az megszabadításért.

A
 Z Ur Isten az en világoſſágom,

 Es üdvellégem, hát kitől félnek?

 Oe életemnek ereje jól tudom,

 Ki volna hát az kitől rettegnék?

 Midőn az kegyetlen gonosztévők,

 Mint ellenségin en ream törnek,

 Hogy engemet ugyan megegyenek,

 Hirtelen mind hatra rohannak őt.

2 Hogy ha taborral környül vennénekis,
 De még sem félne semmit en szívem :/:
 Ha bintem az ellenségekőzt volnékis,
 Mégis benned vetném remenfégem.

Egy dolgot kívántam en az Urtól,
 Kit még mostannis kérek nagy bizvan,
 Hogy lakhasſam az Urnak házaban,
 Mig ez földön élek jóvöltödből.

3 Mellyet azért kerek hog' en láthasſam
 Az Urnak felséges dütsőféget :/:
 Es ő bent templomat látogathasſam,
 Melly tibreslégete építeter.

Mert engem hajlekában takarit
 En haboruságimnak idein,
 Es elrejt engem rejtek helyein,
 Magas kősziklára felemelit.

* 4 Es az en fejemet ő felemeli
 Ellenségimen, kik környül vettek :/:
 Azert az ő hajlekában ő neki
 Félbőval áldozom es éneklek.

Uram mikor hozzád fölkiáltok,
 Figyelmetessen halgas meg engem,
 Kegyelmezz meg, légy gyámolom nekem,
 Midőn te hozzád bűből o hajtok.

5 Te felőled mondyá ezt az en bívem :
 Keressitek az en bēnt bīnemet :/:
 Azert nekemis ez igyekezeterem,
 Hogy nézhessem Uram bēnt bīnedet:

Ne fordítsel hát ortzadat tőlem,
 Szolgádat ne ved el haragodbau,
 Te vagy vigasztalom nyavalyámban,
 Segéts meg, Uram ne hagy el engem.

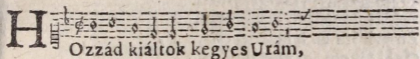
6 Mert mind atyam es anyam elhagy engem :
 De az Ur kegyessen hozzá veszen :/:
 Mutasd meg Vram te utadat nekem,
 Ellenfég ellen, tarts ősvenyeden.

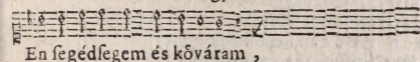
Kivánságokra ellenfégimnek,
 Ne adgy engemet, mert sokan vadnak
 Kik ellenem hamisságot bōlnak,
 Hazudnak es erőszakot tesnek,

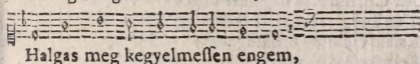
7 Ha nem hittem volna hogy még éltemben
 Jovoltát az Vrnak meglátándom :/:
 Az élőknek földön, hát immár régen,
 Oda lőt volna minden en dolgom.

Várjad azert bizonynyal az Vrat,
 Légy vig es bátorságos bīvedben,
 Mert teged megtart az nagy Vr Isten.
 Tlak ő tőle várjad otalmadat,

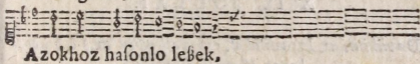
Könyörgeje Davidnak a' megotalmazásért:

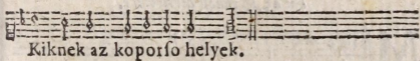
H Ozzád kiáltok kegyes Urám,

 En segédsegem és kőváram,

 Halgas meg kegyelmessen engem,

 Ne halgassél, mert el kell veőnem,

 Azokhoz hasonló lebek,

 Kiknek az koporsó helyek.

2 Midőn te hozzád esedezem.

Es kezeimet felemelem
Az te bentséges templomodban,
Halgas meg en imaságomban,
Ne büntes az hitlenekkel,
Ne verj az gonosztévőkkel.

3 Az kik bölnek nagy nyajassággal.

De sivek rakva alnokfággal.
Fizes meg azért ő nekiek,
Az mint binte megerdemlettek
Ad meg ő kezek munkáját,
Es alnokfágok jutalmát.

4 Mert az' Urral ők nem gondolnak,

Dolgairol nem gondolkodnak,
Keze munkáit nem tekintik,
Melly ő nekik megfizettetik,
Mert ők meg nem építetnek,

C 4

Hanem

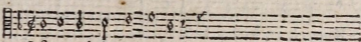
Hanem bõrnyen megtõretnek.

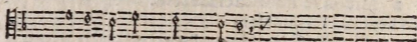
5 Aldor legyen az nagy Ur Isten,
Ki meghalgata kérefembem,
Az Ur ennekem erõségem,
En paisom es segedelmem,
Õrdõl bívem, es ennekben
Ditférem õtet bûntélen

6 Az Ur en népemnek ereje,
Az Christusuak nagy erõsége,
Tartsmeg azért az te népedet,
Es áldyad meg örõkségedet,
Legeltesed es vigasztald
Es örõkke felmagasztald.

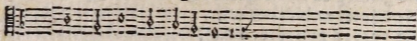
XXIX. SOLTAR.

David inti az Izraelitákat, es kivalképpen az fõs nepeket az Istennek ditésire.

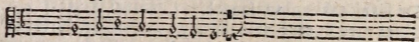
M
Ostan ti hatalmasslak,

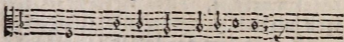
Tekintetes nagy urak,

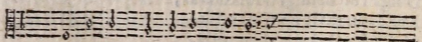
Adgyatok az Istennek

Dütsõféget nevének,

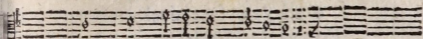

Mint hatalmas Istenteket

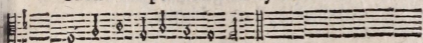

Fellyétek tisztelvén õtet,

Szent

Szent templomában áldjátok.

Es térdet jejet hajtatok.

2 Az Ur báva megzendől,
Az vizeken megdördöl,
Menydörgő dütsőfége
Elhat az nagy tengerre,
Az Urnak illy erős báva
Nagy hatalmát megmutattya,
Az Urnak dördölő báván
Nagy volta megláztik nyilván.

3 Az Ur Istennek báva
Az Cedrusokat rontya,
Töri az Cedrusfakat,
Libanufon állokat,
Az Libanus es Sirion,
Ugrandoznak borju modon,
Es mint az Egybarvu vemhe,
Tombol az fűdő erdőbe.

4 Az Urnak báva félléll
Sebes tüzlangot lövell,
Az pusztát meg rettentí,
Az Cadeft megrendéti.
Az Ur báva ugy megzendül,
Hogy az barvas ideitlent sül
Nagy harfagasától annak
Az erdők felbákadoznak.

5 De az ő templomában,
O hivei mindnyájan
Hirdetik nagy erejet,
Bebéllik dütsőféger.

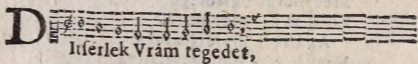
Az Ur ült az őzönvizen,
Mint biro ítélő béken,
Az Urnak ő királysága
Oerőkke megáll orbága.

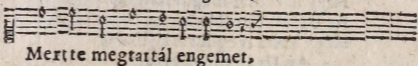
XXIX. SOLTAR.

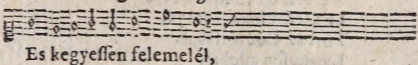
6. Az Ur az ő népének,
Erőt ad seregének,
Őket hiven megtartya,
Békeféggel megaldgya.

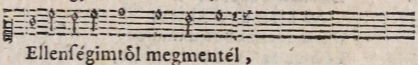
XXX. SOLTAR.

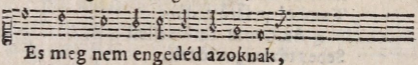
*Hálaadás Davidnak az Absolon ellen való
megszabadulásért.*

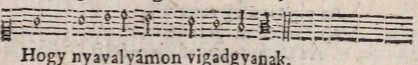
D Itérek Vram tegedet,

 Mert te megtartál engemet,

 Es kegyessen felemelél,

 Ellenfégmentől megmentél,

 Es meg nem engedéd azoknak,

 Hogy nyavalyámon vigadgyanak.

2. Hogy felkiáltak tehozzád,
Nyavalyámot meggyogyítád,
Es hogy én t'fák nem az firben
Esném az halál tőriben,
Ísmét feltámasztál engemet,
Pokoltul megmentéd lelkemet.

3. Isteneshivek es b'entek
Az Urnak énekellyetek,
Ald yátok őret mind végig,
Mest nem haragb'ik sokáig.)

Az ember alég gondolhattya,
Melly hamar elmulik haragja.

4 De az ő kegyelmeslége
Rajtunk megmarad örökke,
Néha olly dolgom érkezik,
Kin estve bívem bánkodik,
De reggel milhelyen félkelek,
Azonnal vig örömet lelek,
* Mikoron jól volna dolgom,
Akkor vala vigáágom,
Mert magamban azt itéltem,
Hogy ne lehessen esetem.
Mert érzétem kegyességedet,
Mellyel erősítéd hegyemet,

6 De hogy tőlem bent ortzadat
Elfordítád oralmadat,
Legottan én elijedék,
Könyörgek, és igyen bőlék:
Mi hasznod Uram en véremben,
Az halál ha temet veremben?

7 Vram ha én porrá lebek,
Tegedct hogy dicsérhetlek,
Igassagod hogy hirdissem?
Halgads meg Vram kéresem,
Könyörűly rajtam, bábádis meg,
Legy kegyelmes Vram es tartsmeg.

8 Az en sirlalmimat végre
Forditád boldog örömré,
Es somoru saak ruhámat
Elvöd rolam bánatimát,
Kiért Vram örökke áldlak,
Mindeneck elöt magasztallak.

XXXI. SOLTAR.

Könyörög David megszabadításért a
Saul ellen.

U Ram en tsak te benned biztam,

Ocrizmeg kegyetlen,

Ne essem bégyenben,

Igasságodban fordully hozzam,

Es tartsmeg jovoitodbol,

Ments ki nyavalyai mbol.

2 Hajts én hozzám Uram füledet,

Oh en üdvösségem

Sies tarts meg engem,

Mutasd meg nagy erősségedet,

Légy én erős kőváram,

Kiben bátran lakhassam.

3 Te vagy kősziklám, erősségem,

Szent nevedért kérlek,

Vezérelly, hogy éllyek:

Szabadítski az tőrből engem,

Mellyet ennekem vetnek,

Mert megtartomnak hiblek.

4 Kezedben aianlom lelkemet,

Mert nagy inségemben

Megtartál Ur Isten.

Azoktul megvonssom bívemet,

Az kik élnek hiyságban

Estsak bizom Uramban.

5 Oervendezek nagy vigáfágban,
Vigádok bívemben

It galmadrá nezeven;

Há megtekinteb nyavalyámban,
Szivemet megemered,
Sérelmit megenyhited.

6 Nem este engemet kézekben
En ellenségimnek,
Kik engem gyűlönek.

Sőt minden ellenségim ellen
Utat ad lábaimnak,
Hogy meg ne akadgyanak.

7 Nag'bükség nyomorgatengémet,
Kiben elbágyadtam,
Kegyelméz meg Uram,

Az en ortzám elrepedezet,
Lelkem elvajut, elholt,
Az en hasam meghijolt.

8 Elfogyok keferűségemben,
Eletem rövidöl,
Sérelmem majd megöl.

Ez nag' megtatlan büntetésen
En bívem elszakadot,
Minden szontom megbomlot.

** Minden én ellenségim közön
Gyaláznak sombedim,
Félnek esmerőim,

Kik midön látnak az ház elöt,
Félre térnek előlem,
Nem jönnek semben velem.

10 En rolam elfeletkeztenek,
Mint egy holt emberről
Tzufolnak vesettől,

Mint egy töröt edént elvetnek,
Hallom hogy bídalmaznak,
Nekem félelmet hoznak,

11 Mert tanatsot tartnak en rolam.

Vege.

Végezést végeznek,
Hogyelvebeszenek.

De te vagy az én bizodalmam,
Es megvigasztaló engem
En kegyelmes Istenem.

12 Kezedben vagyok en életem,
Ellenségim ellen
Tarts meg kegyelmessen,

Ne adgy azok keziben engem
Az kik börtnyen gyűlölnék
Es büntelen kergetnek.

13 Világosíts orczádat rajtam,
Es szolgáljál tégy jól
Te nagy irgalmadból,

Hog' soha meg ne tsűfoltassam,
Mert te hozzád kiáltok
Tőled otálmát várok.

* 14 Szégyeníts meg az gonosókat,
Ronts meg bándékokban,
Háud az koporsóban

Kik az istenes jámborokat
Nevetik es csufólyak,
Es börtnyen rágalmazzák.

15 Felőtte nagy az te jovoltod,
Kit tartaló híveknek.
Az kik teged félnek,

Es nag' az te irgalmasságod,
Mellyet azok jól látnak,
Az kik te benned biznak,

16 Te nálád azokat elrejtéd,
Megőrződ kegyellessen,
Az kevélyek ellen.

Hajlékodból őket bévevesed,
Hogy az kegyetlen nyelvek
Öket meg ne sérthesék.

17 Dűtsőség adassék az Urnak,
Ki tart otalmában,
Mint egy szép városban,

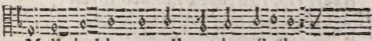
Kinek erős bástyái vadnak,
 Hogy az ki abban lakik
 Senkitül nem bántatik, -
 18 Félelmes futásomban mondék:

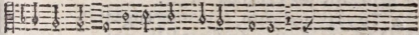
Tőled elvetettél,
 Rám nem néb bemeddel,
 De te nálád kegyelmet lelék,
 Meghallád könyörgésem,
 Es megadád kerésem.

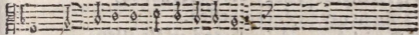
19 Szeressétek az Urat bencetek,
 Ki megtart hiveket,
 Büntet kevélyeket.
 Hát jorémenségben legyetek,
 Hidgyétek bivetekben
 Megvigáztál az Isten.

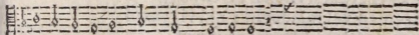
XXII. SOLTAR.

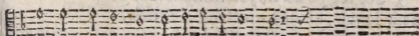
Tanúság az üdvösséges boldogságrol.

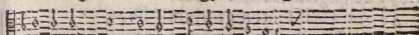
O
 Melly boldog az olly ember élteben

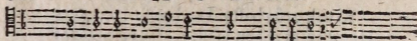

 Az kit az Isten bévőtt kegyelmében,

 Es megbotsátra az ő vétkeit,

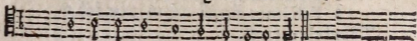

 Es befedezte minden büneit,

 Boldog az kinek ő nagy hamissága

 Isteutól nints neki tulajdonitva,

Es kinek tsalárdfág nints Bivében,

Tettetés nélkül jár életéken.

2 Hogy bűnöm elakarám halgatni,
Es neked megnem akarám vallani,
Ottan tsontaim elbáradanak,
Sokfága miat en sirglmimnak.

Mert ejel nappal kezed nehez volta
Nag' bűneimert rajtam fekszik vala,
Bennem elfogya minden erősség
Mint nyári hévségben az nedvéslég.

3 De hogy bűnemet előtted megvallám,
Es nagy vétkeimet el nem halgatám,
De híven elő beállém neked,
Ottan botfánatot nyerek tőled.

Azert az Ur Istennek minden hívek
Könyörögjenek míg vagyon idejek,
Mert ha nagy árvizek jönnénekis,
De nem árthatna ezeknek mégis.

4 Te vagy otalmam, őriz meg engémét,
Minden gonos ellen tartsmeg lelkemet,
Vigasztalymeg, hogy őrvendezhessek,
Es vigan nekéd énekelhessek.

Tanítlak teged, ugymond az Vr Isten,
Es vezérellek az igaz ósvenyen,
Szemémvel mindenkor rád vigyázok,
Igazgatlak, reád gondot tártok.

5 Ne legyetek olyyak mint az ósvérek
Es a lovak, kiknek nintsen értelmek,
Kiknek zabolát vetnek bájokra,
Hogy ne jargalhasanak bájokra.

Az gonosznak bintem ez nyavalyája,
Az mélyt őtet bájara nem botsá:tyá:
De környül vébi az Ur kegyelme.
Az kinek ő minden hiedelme.

XXXIII. SOLTAR.

85

6 Oerölyetek azért az Ur Istenben
 Igas hivek, legyetek nagy örömben,
 Vigadgyatok es énekellyetek,
 Az kiknek vagyon tiszta szívetek.

XXXIII. SOLTAR. 67.

Intes az Istennek ditsereire.

N Oba Istenfelő bent hivek

Oervendezzettek az Urnak?

Mert illik hogy ötet ditsérjek,

Kik örölnek igaffágnak.

Aldyátok azértan.

Hangos citerában,

Az Ur aldassék

Lantban hegedőben,

Cimbalmi zengésben

Magasztaltassék.

2 Ene-

2. Enekellyetek neki vigan,
 Gyönyörű bép új éneket, :/:
 Szép hangitsálo berzámokban
 Mondjátok ékes verseket,
 Mert igaz inondása,

Alhatatos dolga,
 Az mit az Ur ból,
 Megáll igazságban,
 Minden dolgaiban
 Tselekebik jól.

3 Szereti ő az igazságot,
 Az Itélet nála kedves, :/:
 Dolgában tart irgalmaságot,
 Kivel mind ez világ tellyes.

Az Urnak igéje
 Egeket teremte,
 Mellyeket őtfen
 Szájának lelkével,
 Nagy bép seregekvel
 Szerze ékeffen.

4 Az Ur Isten mint egy tömlőben
 Szorittya az tenger vizét, :/:
 Elrejtí mint egy kintses helyben
 Őe mondhatatlan mélyfegét.
 Minden földi népek

Az Urat félljétek.
 Mind ez vilagon
 Valakik hol laktok,
 Őtole tartfátok
 Szorgalmatoßson.

5 Mert mihélt ő tfak egy igét ból,
 Azonnal meg leßen minden :/:
 Es valamit ő megparantsol,
 Nagy hamarlággal meglesßen.

Pogányok tanatfát,
 Es minden bándékat,
 Az Ur megtöri,
 Es az mit az népek

Magokban végeznek
Semmivéteşi.

6 De az Ur Istennek tanátfa
Magnaradand mind ői ökke ::
Es megál minden gondolattja.
Kiterjed minden időkre.

Boldog az á nemzet
Ki illy Urat szeret
Mint ő Istcnét,
Boldog az nemzetség
Kit kedvel ez felség
Mint őrokségét.

** 7 Az Ur Isten magas mennjeből

Alá teként semeivel ::
Ez világra néz onnanfelől,
Minden nemzetekre bélel,

Szép palotájából
Szeme alá fordul,
Ez béles földre
Nagy ducsósségesen
Vigyaz nagy fényessen
Az emberekre.

8 Mert őnnön maga erejével
Formálta az ő síveket ::
Es minden ő dolgokra nézel.
Láttja tselekedeteket.

Az orbágló királ
Nagy fűró taborrál
Meg nem tartatik,
Es az erős vitéz
Az ő erejéhez
It nembizhatik.

9 Az ki ő gyors lovában bizik,
Megrálatkozik dolgában ::
A' ki karjával dütsfekedik,
Meg nem tattatik az hadban.

De az nagy Vr Isten
Népére büntelen

XXXIII. SOLTAR.

Néz szemével,
Az kik benne biznak
Es hozza folyamnak
Ném felejtí el.

10 Gondot tart rajok, s' az haláltól
Megtartjá őket eltekben :/:
Szükségtül es éhel halástól,
Oerzi az drága üdőben.

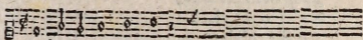
Lelkünk azért várja,
Szüntelen ohajtja
Az Ur otalmat,
Ki paisul végre
El jó segedségre,
Ad diadalmat.

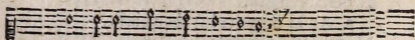
11 Azert ő benne az mi szívünk
Igen örvendez süntelen :/:
Mert ő minékünk remenségünk,
Es bizunk ő bent nevében.

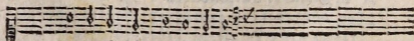
Nagy kegyelmességed
Mi rajtunk bővétséd,
Légy mi gyálmolunk,
Ne hagy sükségünkben
Segets megéltünkben.
Mert teged várunk.

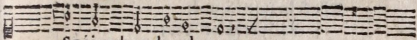
XXXIV. SOLTAR.

Haláadása Davidnak az Philisteusok királyától való megszabadulásért.

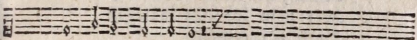
M Idenkoron áldom

 Az Urat, mig engem éltet,

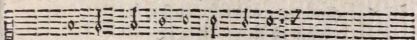
 Es az ő bent dicséretét

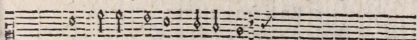
Szájamban hordozom.

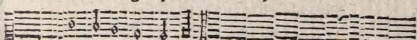
Ditsekedven áldja

Lelkem jól voltát az Urnak,

Kit az begények hallának,

Es örölnék rajta.

2 Magasztaljuk vigan
Az Urnak áldot bent nevét,
Es véghetetlen kegyelmét,
Ditsérjük mindnyájan.

Mert midőn keresnem
Es kérném az en Uramat,
Meghallá kiáltásomat
Es megtartta engem.

3 Kik az Urra néznek,
Tőle megvigasztaltatnak,
Soha orrájok azoknak
Meg nem begyenülnek.

Az begény kiálta
Es meghalgetá az Isten,
El nem hagyá inségében.
Dé megbabaditá.

4 Az Isten' angyali
Hivek környül tábort járnak,
Istenfelőkört megtartnak,
Mint Isten követi.

Lásjátok az Urnak
Jovoltát, es kostollyátok,
Mert bizony boldogok azok,

Kik

Kik ő benne biznak.

5 Fellyétek az Urat
Mindnyájan hitek es benteke,
Mert nem les soha bükségek
Kik félik hatalmat.

Az oroblánoknak
Gyakorta bükségek esik,
De kik az Istent tisztelik
Meg nem fogyatkoznak.

6 En fiaim jertek,
Halgassatok beszédemre,
Megtanítlak bente életre,
Hogy Istent fellyétek,

Kitsoda az ember
Ki hobbu életet kivan
Es minden ő dolgaiban
Jo állapotot kér?

7 Őrizd meg nyelvedet
Az gonos ragalmazástól,
Odd ayakid alnokfágtól,
Meg ne ferts más birét.

Tegy jól, gonosbt gyűlöly,
Békeséget kérj, es köves,
Es hogy Istennél légy kedves,
Tisztelégnek öröly.

8 Az Isten bemei
Lattyak az gonos tévőket,
Es ő emlékezeteket
Az földről eltörli.

Az jokat nem hadja,
Kik ő hozza tística bívból
Kiálnak nagy infégekből,
Mind megbabadítja.

9 Közeli az Ur Isten
Az törődelmes bivekhez,
Es az férelmes lelkekhez
Segedséggel leben,
Az igazna kitten

XXXIV. SOLTAR.

71

Oe nyavalyájá fokafol,
De minden nyomorúságból
Kimentí az Isten.

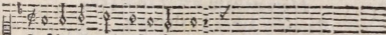
10 Mert megőriztetik
Az ő tfontya az Istentől,
Es csak egyis azok közöttől
Néki meg nem bégik.

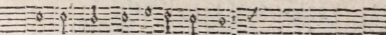
De az gonosztévőt
Az őnnön vétke megöli,
Ki az igazat gyűlöli
El véb idő előt.

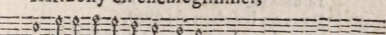
11 Megtártya az Isten
Elteket ő bögáinak,
Az kik csak ő benne biznak,
Nem esnek bégyenben.

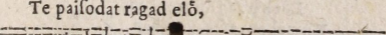
XXXV. SOLTAR.

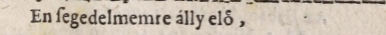
Könyörgése Davidnak a' megszabadításert:

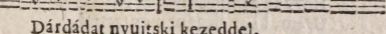
P Oróly Uram pörlóimmal,

 Hartzolly en ellenségimmal,

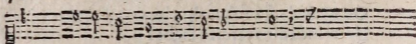
 Te páfodat ragad elő,

 En segedelmemre ály elő,

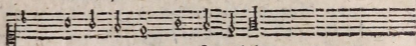
 Dárdádat nyujtski kezeddal,

 Ellenségimet kergesdel

Mond-

Mondjad ezt az en-lelkenek :

Tegeded en megsegetlek.

2 Szégyenitsmeg Uram őket,
 Kik kergetik életemet,
 Es az kik reám fenekednek,
 Nagy begyennel hátra térjenek,
 Mint az bél az könnyű polyvát,
 Széllel borja az föld porát,
 Így az nagy Isten anygala
 Őket béllal futamtassa.

3 Oe utok legyen fetéség
 Es olly sikamlo mint az jég,
 Es az Isten anygala őket
 Kergesse, ronítsa meg fejeket.
 Mett nekem hálót vetettek,
 Es mély árkot kébítettek,
 Hogy életemben ok nélkül,
 Megejtsenek kegyetlenül,

4 Engedjed hogy az hitetlen
 Effék vesélben véletlen,
 Es azon háloban akadjon,
 Kit nekem vetőt, hogy megfogjon,
 Effék bé azon arokban,
 Kit nekem áfot utamban,
 Es örvendez az én lelkem
 Az Urban, ki megtart engem?

** 5 Minden én tetemem mondja:
 Hozzád hasonlokivolna,
 Uram, ki az begént megtartod,
 Az erősből megbabadítod?
 Az nyomorult bukólködőt
 Az kaborlotol megmentöd.
 Hámis tanok feltamadnak,

Es fok gonost ream fognak.

6 Az joert ok gonost adnak,
Hogy lelkektul megfoshsanak,
Noha midon megbetegultek,
Sakban oltoztem o erettek.

Oe infegeken bojtolttem,
Es erettek konyorgottem.
Mint atyamsiat ugy santam,
Gyakorta hozzajok jartam.

7 Gyazban jartam lehorgadva,
Mint ki az annyát sirattya,
De ok somoru esetemen
Oerulnek, es gyulnek seregben,

Hátmegöl az gonos nepek
Engemet bornyen nevetnek,
Artatlan leven nem sánnak,
Söt tzufolnak es baggatnak.

8 Az képmutatogalibák
Fogokat rám tsikorgattják.
Es rajtam nagy tsufságot üznek,
Kik tsak zabáloedást keresnek,

Vram mig nézed ezeket?
Iövel tattsmeg en lelkemet,
Egyedülvoltagek éntsmeg,
Ez oroslánoktól ments meg,

** 9 Ditsérlek teged büntelen,
Nagy süro gyülekezetben,
Es nagyroppant sereg nép elöt,
Teged ditsérlek minden felöt,

Ne engedd hogy öröllyenek,
Az kik oknelkül gyüldolnek,
Ellenségimet fordits el,
Ne hunyorgassanak szemmel.

10 Mert nem bolnak békeségre,
De alnok sivek néz erre
Hogy ok azokat haborgassák,
Kik békevel ez földet lakják,

Az hitlen nepek soksaga,

D

Száját

Szajat bõrnyen ream tattja,
 Kiálnak rajtam ha ha hát,
 Mondvan : bémünk jo dolgot lát.

11 Ur Isten látod ezeket,
 Fedd meg vakmerõségeket,
 Kezed bájokra ne eresse,
 Es tõlem Uram ne légy mebbe,

Serkenyfel Uram es kellyfel,
 Es ments meg itelettedel,
 ügyemnek jovoltát lássák
 Ellenségim, noha bányák,

12 Itelly meg igazságodban,
 Ne nevesítsenek megvigan,
 Es ne mondgyak nagy hahotával:
 Bényeltük õtet eh torkunkval,

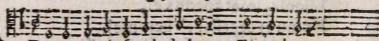
Mind meg szégyenültessenek,
 Kik õrõlnek infégemnek,
 Oeltõzzenek gyalázatban,
 Ellenem kevély voltokban,

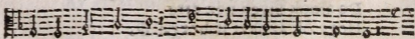
13 Es azok énekellyenek,
 Kik igazságnak õrõlnek,
 Mondvan : hála legyen az Urnak,
 Ki nyulgalmat ad bõlgájának,

En nyelvem igazságodat
 Hirdeti nagy jovoltodat,
 Es ditsferetedet hiven
 Eneklem minden idõben.

XXXVI. SOLTAR. 68.

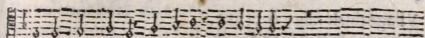
*Davidnak panaszsza, Isteni ditszereti, kónyõrgése
 es vizsgálása.*

A
 Z gonobtrévõnek dolgan, Esemben

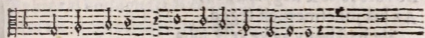

vešem azt nyilván, Hogy Istenre nints gondja :/:

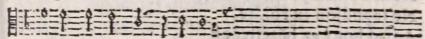
Maga-

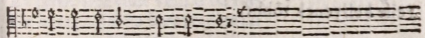
Magában felfualkodik, Bűneitől

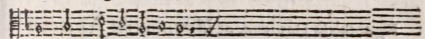
meg nem bűnik, Az hiveket utállya,

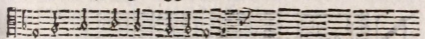
Hamis es hazug bevéde,

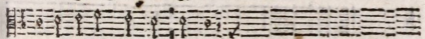
Io tanosághoz nints kedve,

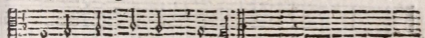
Es nem jár igassággal,

Hivságot gondol ágyában,

Foglalatos gonos urban,

Semmi bünt ő nem utal.

2 Uram az te nagy jovoltod

Az éigig ér, igasságod

Mind az fölhökig fölhat: /:

Mint az hegy te igasságod,

Törvényed mélfeg, megtartod

Az embert es az barmat.

Te kegyességed melly drága!

Azert az te bárnad alá

Az emberek folyamnak,

Kik jól megelégitetnek,

Mint bőv vízzel legeltetnek

Itvaival házadnak.

3 Nálad az élet kufjeje,

D 2

Vilá-

Világodnak nagy ő fénye,
 Melynekünk sében fenlik :/
 Bővéts rajtok kegyességed,
 Az kik jól esmernek teged,
 Ne had hogy az kevély lába
 Reamrohannyon hatalma,
 Ne tapodjon az földre,
 Adjad hogy az hűtetlenek
 Megessenek süllyedgyenek,
 Felse kellyenek többé.

XXXVII. SOLTAR.

*Vigasztalása Davidnac az Istenteleneknek Szerenczes
 állapotok ellen.*

N E bósonkodjal az gonosztévőkre,
 Mjdon ő nekik jól vagyon dolgok,
 Ne néz buslakodván szerentséjekre,
 Halátod hogy jobbul állapotok,
 Mert mint az bénafű levágattanak,
 Esmint az zöld fű hamar elhulnak.

2 Tégy jól es bizzál erősen Istenben,
 Es békével élhetz es országban,
 Jo szerentséd les minden életedben,
 Oervengy az Urnak nagy jovoltában,

Es valamit kérst tőle mind megnyéred,
Mindent megád, az mit kíván bíved,

3 Tamazd csak az Istente minden dolgod,
Es bizzál kétfegnélkül ő hozzá,
Mert ő megczelekedendi meglátod,
Artatlanfágod világra hozza,
Hogy igazfágod ugyan lássa minden,
Mint az fényes nap fénlík délbinben.

4 Bíz Istentre, es légy tsendés bívedben,
Es remenségedet ved ő benne,
Ne haragujjál jó berentséjeken.
Azoknak az kik élnek kedvekre.
Ne gondoly semmit az ő életekkel,
Hogy vélek együt bünben ne essél,

5 Mert az gonosbák mind eltöröltetnek;
De az kik az nagy Isténben biznak,
Ez földnek azok örökösí lesnek
Az gonostévők bórnyen elhulnak,
Majdan ha ő helyeket megtekénted,
Az hol laktanak üressen leled.

** 6 De az földet örökségül az hívek
Birják, es nágy békeséggel lakják
Es ök bep tsendességben gyönyörködnek,
De azon olálnak az hamisfák.
Hogy az igazat ejthessék vesélben,
Tfikorgatják fogokat ez ellen.

7 De az Istén ezeket megneveti,
Mert lattya hogy napja elközelget,
Melly nap ezeknek egyber végét veti,
Az hitetlen kivonbba fegyverét,
Kézivjét megvonbba, hogy ő meglőjje
Az begént, es azt bórnyen megöllye.

8 De az önnön fejérevi bbafordol,
Es tulajdon bívét általjárja,
Es az ő erös kézije megromol,
Job az igaznak kiseded jószága,
Az mellyel ő ékes tsendességben él,
Az hamisfáknak gazdag kintseknél.

9 Az gonoszoknak karjok megrontatnak,
Erejekkel meg nem menekednek,
De az Ur otalmok az igazaknak,
Mert idejeket tudgya ezeknek.
Minden napjait nekik féljedzerte,
Oerökségek megmarad öröкке.

10 Gonos üdöbennis károk nem leszen.
Es soha meg nem ségyenültetnek.
Meg elégitenek az bük üdöben,
De az Istentelenek elvesznek,
Az füstben mennek, es ugy elolvadnak,
Mint az kövére az kis báranak. ¶

11 Az Istentelen sok költsönt fölveszen,
De igazán soha meg nem fizet,
Az igaz örömet ad es jól teszi,
Annakokaért ez áldot nemzet
Oerököse leszen az siros földnek,
De az hitetlenek mind elvesznek.

12 Mert ő járását az Ur igazgatja,
Es az ő utait jól vezérli,
Tántorodástól őt megótsimazza,
Mert ő ennek eletit kedvelli.
Noha esik néha botránkozása,
Elnem vés mert az Ur kézen tartja.

13 Gyermekek voltam, es immár megvénhöt-
tem,
De én nem lattam soha sükségét
Az igaznak, es én soha nem lestem,
Hogy ő magva kodolna kenyeret,
Kötsön ad es minden napon jolteszen,
Es ő magvát megálgya az Isten.

14 Haddel hát az gonosót, es tégy minden-
jot.
Hogy mind öröкке te megmaradhas,
Mert az Ur Isten szeret igazságot,
Es az igazhoz igen irgalmas,
De az hamis es istentelen ember,
Mind tselédestől veszedelmet nyér.

** 15 Az igazak ez földet mind megnye-
rik,

Es lakják mint ő örökfégeket,
Az igaznak bája nem hívokodik,
Hanem mindenkor bol böltséget,
Oe nyelve nem bol semmi mulatfágot,
De süuntelen beáll igasságot

16 Az Ur beédet ő szívében veszi,
Azert soha el nem teveledik,
Az gonos, mint tolvay, az utat lesi,
Az igaz emberre olálkodik.
Azon gondolkodik hogy megfoghassa,
Es mint egy farkas megbaggathassa.

17 De az Isten nem botlattyá keziben,
Az itéletbennis nem engedi
Hogy ő ügyének gonos vége legyen,
Bizzál hát hozzá es engedy neki,
Felemel téged hogy birjad az földet,
Megládd az gonosoknak veszteket.

18 En jól megbeszélém az gonostévőt,
Ki elfölkele es elterjede,
Es hogy mint zöld borostyánfa ugy felnőt.
Es hogy maßbor elmenék mellette
Oda lön, az helyet béllal nezellém,
Dé őt semmikeppen ot nem lelem.

19 Elly igazán, légy hü es tökelletes.
Es nagy jól leßen teneked dolgod,
Békeféged leßen nagy örvendetes,
Az gonosak valnak tsalatfágot,
Mert ök bertelen nagy inségben esnek,
Es végre tellyességgel elvesznek.

20 Mert az Ur otalma az igazáknak,
Es őket megmenti énségekből,
Vélek vagyon, es töle megtartatnak,
Es hogy ő hozzá folyamnak sívből,
Az gonostévőktől megszabadítja,
Es jelen voltával vigasztallya.

XXXVIII. SOLTAR.

Davidnak panaszi, és könyörgési.

H Aragodnak nagy voltaban,
 Megindolvan,
 Ne fégy meg Uram engem,
 Búsult gerjedezésedben,
 Rám tekintvén,
 Ne büntes meg Istenem.

2 Nyilaid belém lövettek ?

Kik béréznek
 Ennekem nagy sérelmet,
 Kezeid nagy sulyosága
 Háram nyomja,
 Es sanyargat engemet.

3 Testemnek semmi résziben

Epség nintsen,
 Te nagy haragod miatt,
 Tfontaim elhaborottak,
 Nem nyughatnak
 En nagy büneim miatt.

4 Mert ez en nagy gyarlóságim.

Es büneim
 Fejem fellől hallattak,
 Kiknek nehez terhes voltat,

Sulyof-

Sulyosságát minden ember szemébe látom.

Tagaim nem birhatják.

5 En sebeim elfenyvedtek,

Megbűszhődtek,

Ki miat nagy siralmom,

De ezeknek indítója,

Szerző oka.

Az en nagy bolondfagom.

** 6 En nyavalyáim gyötrenkek,

Legőrbajtnek.

Ki miat nagy kint látok.

Minden napon gyászruhában

Iárok sírván,

Sérelmimben ohajtok.

7 Mert elvajuttak ágyékim,

Fájnak bélüm,

Kik szintin elfáradtak,

Ugy hogy en egész testemben

Eplég nintsén,

Tagaim elbádgyattak.

8 Igen elerőülenetrem

Es törődtem

Ez mondhatatlan kinban,

Sírok, ordítok szüntelen

En szívemben

Ez szertelen nyavalyán.

9 Minden mostani kérésem,

En Istenem,

Vagyon szemeid előt,

Es minden fuházkodásom,

S'ohajtásom

Tőled elnem rejtetöt.

10 Szivem nyugalmat nem lelhet,

Igen rešket,

Minden erőm elfogyot,

Szemeim világossága,

Vidámsága

En tőlem eltávozo.

11 Minden én felebarátim
 És rokonim
 Tőlem eliszonyodnak,
 Atyámfiai, szomszédim,
 Ocsmerdöm
 Mellőlem távol álnak.

** 12 Az kik életemre törnek,
 És kergetnek,
 Hálót véiettek tikkön,
 És az kik engem gyűlönek,
 But szereznek
 Ennekem minden napon.

13 Kiben sikketnek kell lennem,
 És fülelnem,
 Noha nagy szitkot hallok,
 Szájammal szólni sem merek
 Tűs veszteglek,
 Mint az néma halgatok.

14 Mint az sikket olyan vagyok
 Az mit hallok,
 Hallatlanná kell tennem,
 Mint a' kinek ment ségere
 Nintsen nyelve,
 Ollyá kell nekem lennem,

15 De en az Istenben bizom,
 És elvárom,
 Hogy kérésem meghallja,
 Mert szívem hozzá emelem,
 És elhišem
 Hogy bűkségem megláttja.

16 Ezt mondom Uram, és kétek,
 Hogy imezek
 Ne nevellenek rajtam,
 Mert ha lábam megbotlanék,
 Vagy megessnek.
 Gajdolnának en rolam.

** 17 Hogy ha igyekell sántikálnom,
 És bajlodnom,

Félek azon hogy nekem
 En bívém elkeferedik,
 Es meg sérűk.
 Siralmas leű életem,

18 Hamisfágomat megvallom,
 Nem tagadom
 Gonosb téteményimet,
 Bűneim mia lőt febek
 Kefergetnek
 Es gyötrennek engemet.

19 Az en ellenségim élnek,
 Es örülnek,
 Erdűűdnék oránkint.
 Az kik oknélkül gyűűlnek
 Es rám tőrnek.
 Sokáfulnak naponkint.

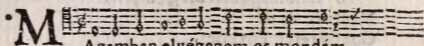
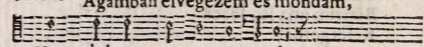
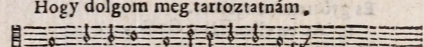
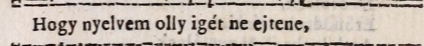
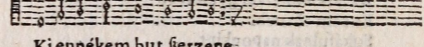
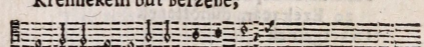
20 Ezek reám dűűttenek
 Es kergetnek
 Kikvel én sok jot tettem,
 De ezt tsak azért mivelik,
 Mert irégylük,
 Hogy én az jot követem:

21 Uram ne hadgyel engemet,
 Nézd ügyemet,
 Mert egyedűl hagyattam,
 Kérlek légy irgalmas nekem,
 En Istenem,
 Mert tsak te benned biztam,

22 Azert tőlem ne állj messze,
 Szány meg végre
 En kegyelmes Istenem,
 Segedelmeddel ne késűl,
 Sies, jőjel
 En édes üdvűűségem.

XXXIX. SOLTAR.

Vallástételo Davidnak az űtűrhetetlenséigiről es szent-
vedésében valo zugolodásáról.

M Agamban elvégezem es mondám,
 Hogy dolgom meg tartoztatnám.
 Hogy nyelvem olly ígét ne ejtene,
 Kiennékem but szerzene,
 En bájamra zabolát vetőttem,
 Migaz hitlen áll előttem.

2 En mint az néma veszteghalगतék,
 Meg az jorol sem beszellék.
 Sőt fájdalomis titkolnom kelle,
 Kin ferélmem őregbőle,
 ég vala sivem hogy meggondolám,
 Eltűtzesülven ezt mondam:

3 Mutasd meg Uram éltetnek végét,
 Es meddig eltetz engemet,
 Az napok bámat jelentsemeg nekem
 Mig kell ez világon elnem.
 Mert időm nálad tsak egy araszni,
 Előttes életen semmi.

4 Bizonyara mulando az ember,
 Ki magának fokat ígét,
 Mint az árnyek az ember elmulik,

Megis

Mégis borsalmaroskodik,
Sokat gyűjt, es sok marhát rak össze,
Nem tudja kie lebi végre.

** 5 Uram hát nékem kibem kell biznom ?

Niats küvöled vigafágom,
Ments ki engem minden vétkeimből.

Es az bolondok nyelvétől
Oeriz meg, hogy ók ne tsufolljanak.

Midön ez infégben látnak.

6 Mint az néma, halgatok erőssen,

Szájam felfem nyitom, mert en

Tudom hogy ezt mind te tselekedted,

Tsapásod rolam elvegyed,

Mert kezednek kemény volta miat,

Minden életem ellankat.

7 Mert midön te megfedded az embert,

Az ó nagy gyarlófágáért,

Azonnal elvési lép abrázattja,

Mint az molytól az lép ruha.

Lám az ember melly igen mulando,

Semmi dolga nem allando !

8 Halgads meg Uram könyörgésemet,

Kérésemre ne legy siket,

Mert előtted vendég es barátok,

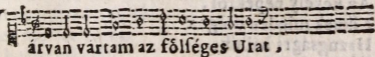
Mint Atyáim, olyan vagyok.

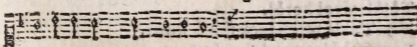
Szönnyel meg tőlem, hadd vegyek erőt

Az en kimulásom előtt.

XL. SOLTAR.

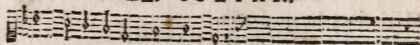
*Ióvendöles az Christiusnae szenvedésiről es
Tapi vizsirisől.*

V arvan vartam az fölséges Urat,

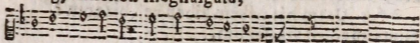

Es imé hozzám fordula,

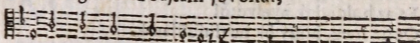
Kegyels

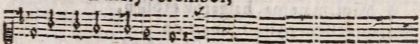
Kegyelmessen meghalgata,

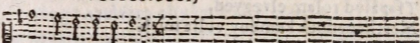
Es megmutatá rajtam jovoltát,

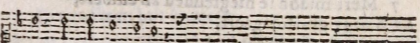
Kivón az mély veremből,

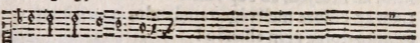
Es az sáros förtőből,

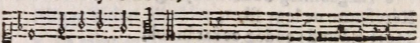
Es en lábaimat

Szep egyenes köre

El fel helyeztette,

Vezérvén utamat.

2 En szájamban ada uj éneket,
 Istenünk diiféretire,
 Hogy az kik halgatnak erre,
 Hídigyék és féllýék ő Isteneket,
 Boldog az ki az Urban
 Bizik, szemét elhaytván
 Az kevély népektől,
 Kiknek minden dolgok
 Hazugságra hálók,
 Tőlök távol keről.

3 Tszuda tételidnek sok ő szama,
 Es nagy bölts gondolatidnak,
 Hozzánk valo jovoltodnak

Sokfágát senkij meg nem mondhattya.

Ha elkezdem bámlálni,
Nem tudom ki mondani,
Mert te nem kívántad
Az sok aldozatot,
De hogy fogadgyak böt,
Fálemet megfurrad.

** 4 Az egőáldozat nints kedvedben,
Az bünéért valok sem kellök,
Akkor mondom : Im eljövök,
Rolam iras van az törvénykönyvben.

Hogy akaratod tegyem,
En kegyelmes Istenem,
Az te törvényedben
Gyöndörködik lelkem,
Es örvendez szívem
Az te bñt igédben.

5 Nagy sok népek gyülekezetiben
Igasságod kihirdettem,
Meg nem tartoztattam nyelvem,
Iol tudod, hogy en minden üdöben,
Jovoltod magasztaltám,
Soha el nem halgattam,
Te üdvöslegedet:

Hűséggel hirderttem,
Mindennek bebélttem
Nagy kegyességedet.

6 Uram tölem irgalmasságodot
Ne vond meg, tartf meg kegyessén,
Igasságod megörizzen :

Szántalan gonos reám áradot,
Sok nyavalya környül vöt,

Ream nagy sok inség jöt,
Kiknek nintfen báma,
Mint hajam bálnak,
Kik fejemen vadnak,
Szivemis elhagya.

7 Könyörül rajtam kegyes Istenem,

Sics,

Sies, jöi segedelmemre,
 Es juttasd nagy bégyenségre,
 Az kik halálra keressik lelkem.

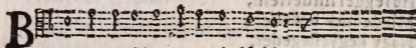
Szörnyen hátra térjenek,
 Kik káromon órólnak,
 Es kik inségemen
 Űznek nevetiséget,
 Kiálnak veh, veh vét,
 Jutalmok dög legyen.

s Hogy te benned miud örvendezzenek
 Az kik tibeInek tegéder,
 Szeretik üdvölségedet,
 Mondvan: Dűtsősség legyen Istennek,

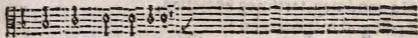
Noha en bégyény vagyok,
 Es en büklégim nagyok,
 De rám gondot visel
 Az Ur, en megtartom,
 Jövel szabaditom
 Ur Isten ne kessél.

XL. SOLTAR.

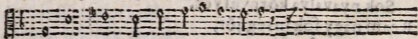
David elsőzamlállya nyavaiyájt.

B

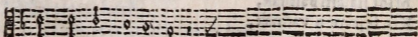
Oldog az ki az nyavaiyájt hiven

Szánnya inségében.

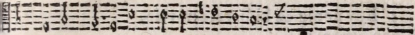

Mert bükségeben ötret ismétlen

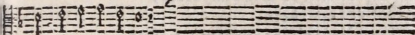

Meg menti az Isten,

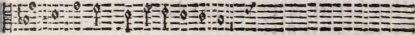
Meg.

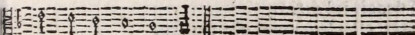
Megtartya éltét, es ez országba

Leß jo állapattya,

Ellenséginek kívánfágában

Nem adya markában.

2 Fajdalmában az Isten megtartja,

Szépen feljogyítja,
Beteg ágyát fordítja örömré
Es jo egészségre.

Azért így szólok neked Istenem:

Kegyelmezz meg nekem,
Gyógyíts meg Uram en betegségem,
Mert igen vétkeztem.

3 En ellenségim bídnak engemet

Oerdőnek véstemet,
Mongyak : Halála ennek hajóél,
Neve mikor véß el?

Meglátogattak engem nyájassan,

Hazugságot szólván,
Minden dolgaimat megsemlélték,
Ostán kifótsógték.

4 Mindnyájan én ellenem futtognak,

Reám olálkodnak,
Szereznek, kérnek nekem banatot
Es haboruságot.

Mondván : Az ő bűninek foksága

Fájdalmának oka,
Ihon fekszik az ő kór ágyába.
Már felnem kél soha.

5 Egy pedig az ki barátom vala,
Kiben bizom vala,
Kit tápláltam, es ötte kenyerem,
Lábat vét ennekem.

Legy kegyelmes azértan Ur Isten,
Illy nagy sükkégemben,
Gyogyíts meg, hogy valaha nékik
En megfizethessek.

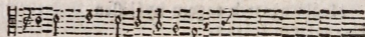
6 De hozzám jo kedvedet esmerem,
Ezennis jól értem,
Mert ellenségemnek oka nintsen,
Hogy rajtam örvendjen.

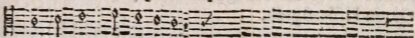
Ti bűntárgomban engem megtartás,
Es meg szabadítás,
Es semeid eleiben állatz.
Örökke elnem hatz.

7 Aldot legj Izraélnek Istene
Most es mind örökke.
Szent neved diczértessék mindenben
Amen, es ugj legjen.

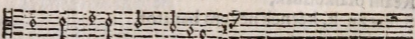
XLII. SOLTAR.

Kölömbkülömb panasz Davidnak.

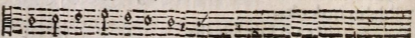
M
Int az hej hives patakra

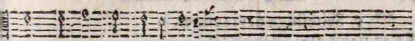
Az barvas kívánkozik,

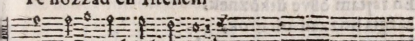
Lelkem ugy ohajt Uramra,

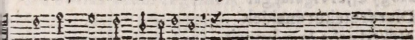
Es hozzá foházodik.

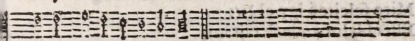
Te hozzád én Istenem

Szomju hozik en lelkem,

Vallyon bined eleiben

Mikor jutok élő Isten?

2 Kőnyhullatásim ennekem

Kenyerem éjjel nappal,

Midőn azt kerdik en tőlem:

Hol Istened, kit vártál?

Ezen lelkem kiontom,

Es házadat ohajtom,

Hol az hivek seregiben

Örvendek sеп éneklésben.

3 En lelkem mire tsüggedő el,

Mit keséregő ennyire?

Bizzál Istenben, s'nem hagyel,

Kiben örvendek végre,

Midőn hozzám ortzáját,

Nyujya babadítását.

Oh én kegyelmes Istenem,

Melly igen keséreg lelkem!

4 Mert te rolad emlekezem

Ez Jordannak földéről,

Szent helyedre így kezem.

Ez Hermon kis hegy mellől.

Mélyseg kiált mélféget,

Midőn en fejem felet

Az sok sebes viz megindol,

Mint egjerős hab megzudol.

** f Sebeffége árvizednek

Es az nagy zugo habok :/:

En rajtam őšve űtköznek.

Mégis hozzad ohájtok,

Mert ugy megtartás nappal,

Hogy ejjel vigafággal

Diczéreteket éneklek

Néked erős őrizőmnek.

6 Mondvan: Isten en kőšálam,

Mire felejtés igr el ://:

Ellenségim vadnak rajtam,

Gyázban járok veséllal

Mert az ő hamis nyelvek

Czontaimban megfértnek,

Mert igr bošbontnak ellened:

Lásluk, hol vagyon Istened.

7 En lelkem mire tšüggedšiel,

Mit kešergetš ennyire? :::

Bizzál Istenben. Nem hagy el.

Kiben őrvendek végre.

Ki nékem šemlátomást,

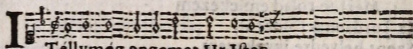
Nyujt kedves šabadulást,

Nyilván megmutátja nékem

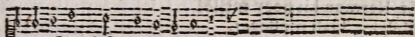
Hogy tšák ő az en Istenem.

LXII. SOLTAR.

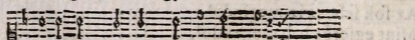
*Kőnyörgése Davidnak az megsza-
badításért.*

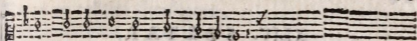
Tellymég engemet Ur Isten.

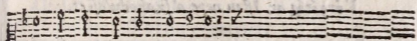
Es fogad fel en ügyemet

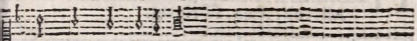
Ez kegyetlen nemzetšég ellen,

Az hamis embernek kezében

Ne botfas Uram engemet,

Tarts meg en fejemet.

2 Uram engem miért hagyalel,

Lám te vagy en erősségem?

Miert járok keserűséggel,

Minden örömem távozekel?

Mert nyomorgat ellenségem

Es fanyargat engem.

3 Igasságodat add értenem,

Világosságod küld alá.

Ki megvilágosítson engém,

Szent hegyedre legyen vezérem,

Bémenésem igazgassá

Az te hajlékodbba.

4 Isten oltárához bémegyek

Az en Uram eleiben,

Az ki öröme en bívemnek.

Hegedővel neked éneklek,

Es hálat adok büntelen

Teneked Ur Isten.

5 Miert vagy somoru en lelkem,

Mit keseregsz illy büntelen?

Bizzál az Istenben mert híbém,

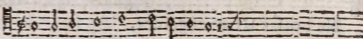
Hogy még ötet vigan dicsérem,

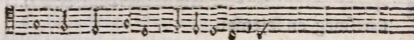
Midőn engem megment biven

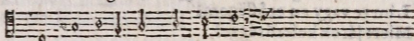
En Istenem leven.

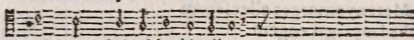
XLIV. SOLTAR.

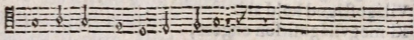
Könyörög az Isten nepe a' szabadulásért.

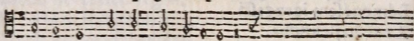
H
Allotuk, Isten, füleinkel,

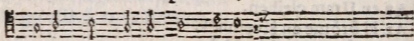

Az mit régenten tfelekedtel,

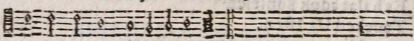

Nekünk Atyáink mondották,

Kik nagy dolgaidat látták,

Kezéddel az pogan nepet

Elvebted földet elpuštítád,

Oštán mas helyre vüd öket,

Holot ismet megšaporítád.

2 Mert nem ő fegyverek által let

Hogyők megültek ez jo földet,

Nem az ő kezek sem karjok

Volt nekik šabadítójok,

De te ortzád tekintése

Es az te karod es job kezed

Őket így megšegítette,

Mert ő hozzájok volr jokedved.

3 Ur Isten te vagy en királyom,

Es az en tellyes vigafágom,
 Jakobnak küld segedelmed,
 Az mint régenten mivelted,
 Altalad ellenségünket
 Megökleledezzük es megrontyuk,
 Es az mi gyűlölőinket
 Az te nevedben letapodjek.
 4 Mert ennem bizom kézivemben,
 Sem az én eles fegyveremben,
 Az engem meg nem szabadit,
 Ha az ellenség megborit,
 De te tartab meg bennünket
 Minden mi ellenségünk ellen,
 Es az mikergerdinket
 Elvested, es ejted bégyenben.
 ** 5 Azert az Istent magasztallyuk,
 Es bent nevét örökke aldjuk,
 Mindennap diczérven őtet,
 Hirdefszük nagy kegyefséger,
 De minket te meg vetőttel,
 Es jutattál nagy bégyenségben,
 Az hadban velünk nem jövel.
 Hogy megtartottál volna éppen.
 6 Az ellenségtől elfuttattál,
 Es velünk nagy bégyent vallattál,
 Minden marhákat eldullyák
 Kik éltünket háborgattyák.
 Hogy minket ők meg egyenek,
 Mint az juhokat, ugy adálel,
 Kik minket mébbe kergetnek
 Az pogányok köziben bélel.
 7 Népedet te semminek tartád,
 Es őket ifak otson eladád,
 Igen kevésre börtülléd,
 Ifak nem ingyen odá vetéd,
 Azt tód hogy mi ellenségink
 Es az kik mi környülünk laknak,
 Minden felől mi bombedink

Minket

Minket nevetnek es tsufolnak.

8 Az pogányok példabebeder,
Szolnak mi rolnnk nevetféget,
Es mindenféle nemzerék
Tsufolván fejekkelintnek,

Gyalázat bitok|büntelen
Es Bégyen forog én előttem,
Ugy hogy nagy Bégyenletemben,
Az én ortzámat békell fednem.

9 Nagy sok bidalmat kell hallanom,
Ki miat tsak elsomorodom
Midőn bemen előt nézem
Boßbuálló ellenségem.

Mind ezek esnek miratjtunk,
Mégis nem felejtünk el teged,
Köréted ellen nem jarunk,
Mindenben engedünk teneked.

** 10 Az mi szívünk nem fordul vissza,
De gondolatit rajtad tartja,
Az mi lábunk kinem mozdol
Oefvenyedről el nem hajol.

Megis így büntetz bennünket
Bé vetélaz lárkányok közé,
Es már minden felől minket
Halál árnyéka környéköze.

11 Ha elfelettünk volna teged,
Meg sem gondoltuk volna neved,
Ha más Isten bögálatra
Kezünket emeltük volna :

Nyilván nem törted volna el,
Sőt igen megbüntettél volná,
Mert mindent látz bemeiddel,
Minden szívnek előtted titka.

12 De mi te értted naponkint
Oeldőztetünk ez világ berint,
Miként az ártatlan juhok,
Kik az meßárbékre valok,
Kelly fel azert, mit aluól?

XLV. SOLTAR.

97

Es álmodból már serkennyélfől,
Támadgyfel és hatalmadból
Ments ki minket ez nagy inségből.

13 Miért fordítod el szemedet,
Mire reyted el bent binedet,
Minker miért felejtébel,
Nem gondolbé inségünkel?

Lelkünk és minden életünk!
Már bintén az földre lehajlot,
Az mi hasunk és mi bélünk
Már binté az földhöz ragadot.

14 Kellyfel azért és otalmaz meg,
Irgalmassagod berint tartsmeg,
Es az te kegyességedből
Ments ki minden inségünkből.

XLV. SOLTAR.

*Évendőles az Christusrol, ugy mint az együlekeze-
tinek völegennyéröl.*

E Gy bép dolgot hoz elő az en bivem.

Az dütső királyrol leű éneklesem,

Kit nyelvem megditsér bép cifrával,

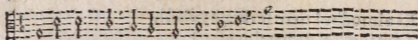
Mint egy deak az iro pennával:

Sokkal beb vagy te minden embereknél,

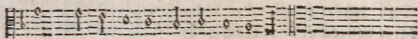
Mindent fellyül mulb te bép tern.eteddel,

E

A.

Ajadnak nagy ő kedvessége ,

Mert megáldot az Isten öröкке.

2 Te kegyes és erős vitéz későly fel.
Vedd fegyvered és oldaladra kősd fel,
Ugy mint királyi ékeslégedet,
Ez ékes ségben végy győzedelmet.

Az jó igazság vezérlye utadat,
Kegyesség, jószág bírja járafodat,
Es az te karodnak ereivel
Nagy tsudákát téb, megládd bemeddel.

3 Mert hegyessek az te febes nyílaid,
Kit megéreznek minden ellenséged,
Midőn ő biveket által lóvód,
Es őket hatalmad alá vetőd.

Oh U Isten az te királyi béked
Megmarad mind öröкке dütsőséged
Páltzája az te királyfágnak.
Bizony páltzája az igazságnak.

4 Az igazságot te igen szeretőd,
Az hamisságot viBontag gytlódlód,
Azért az Isten mindenek felet,
Vig olajjal megkenet tegeder.

Myrha és aloés sag jó ruhádrol,
Cásia illatüt ki kamarádbol,
Elefant tetemes palotádban
Néked mindenek bolgálnak vigan.

** 5 Az királyok leányi ekeslegben
Drága öltözettel jönnek élődben,
Job felől áll az kegyes menyasszony,
Az kin lép aranyas ruha vagy on.

O te lép leány halgas bebedemre
Néz ide, füleiddel hajolly erre,
Feletkezzeél te nemzetedről,

XLV. SOLTAR.

99

Atyád házatis vesd ki esedből.

6 Es az kirally az te nagy bépfegedben
Gyönyörködik , és vigad ő síveben ,
Oe leßen immár teneked urad,
Azert terdet hajtván őt urallyed.

Az Tyrus beliek és egyeb népek
Neked ajandékot hoznak és küldnek,
Királ leányi belső bépfeged
Tisztelik aranjas őltözeted.

7 Oe bép himmel varrot őltözetiben
Bevitetik az király eleiben,
Leány társáink bép serege
O utanna vitetnek elődbe.

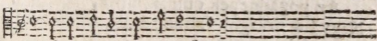
Ekkeppen gyönyörű ekesseggekkel
Az királyhoz vitetnek nagy örömmel,
Bemennek királyi palotádban,
Es nagy örömben leßen mindnyájan,

8 Az te elhagyot búleid helyiben
Magzatokat ad tenéked az Isten ,
Kiket helyheztetz nagy méltóságban ,
Fejedelmekke tész fok országban.

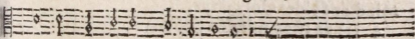
Az te nevedet mindenkor hirdetem,
Nemzetségről nemzetségre bebellem,
Es minden maradéki ézeknek
Tegedet mind örökke dicsérnek.

XLVI. SOLTAR.

Halaadása az Isten népének a' megotalmazásert.

A

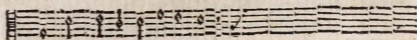
Z Isten az mi remenségünk,

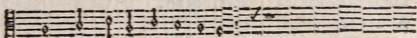
Midőn reánköt elleniségünk ,

E 2

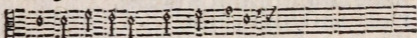
Min.

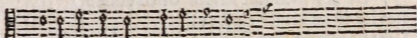
Minden haboruságinkban

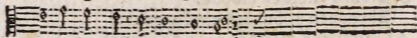
Meg tart erős hatálmában.

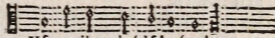
Azert az mi bívünk nem félne,

Ha az egez föld megrendőlné,

Es az hegyek az tengernek

Közepiben bédőlnének.

2 Ha az tenger bőrnnyen zugnais,
Minden viz felzavarodnekis,
Es ha az sebes bélyébbel
Az hegyek hányatnak béllal,
Az bap folyoviz mind azáltol
Az ő bap tística folyásával
Az Istennek bent városát
Megvigasztalná hajlékát,

3 Mert közepén lakik az Isten,
Azértan romlása nem leßen,
Semmi énségben nem ejti
Az Isten jokat megmenti.

Az pogánnepek dulkanakfulnak,
Nagy fok országok feltámadnak,
De az ő haragos bava
Mind ez földet elolvasztja.

4 De az Isten minden időben
Mivelünk vagy on inségünkben,
Jakob Istene otalmunk,

Az Zebaoth mi hadnagyunk.

Ierteklássátok es nagy Urnak

Tfuda dolgait hatalmának,

Ki mind ez föld kerekéjét

Elpuštitya ekefféget.

5 Ez földön bélel nagy hadakat

Ő megfendesit haborukat,

Ivet, kopjákat megrontat,

Táršekereket felgyujrat,

Igybólván : mindnyájan halljátok,

Hogy en erős Istenek vagyok,

Es hogy birodalmom vagyon

Minden népen ez világon.

6 Summa berint ez erős Isten

Velünk vagyon minden helyeken,

Az Jakobnaknagy Istene

Dolgainknak segedelme.

XLVII. SOLTAR.

*Haláadás az Izraélitaknak, az Istennek sok féle
jórétémenyjért.*

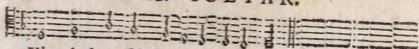
N Oh minden népek Oervendezzetek,

Es tapfolljatok Istent álgyatok,

Szep hangofsággal Es nagy felbóval.

Mert az Ur Isten Nagy felségében,

Oe királsága Es nagy orbága,

Kiterjed mélsze, Ez egez földre,

2 Hatalmunkban vet

Nagy fok népeket,

Es megholdoltat

Sok pogányokat

Mi nekünk végre

Oe nagy ereje.

Minket ő felvőt

Oerőkéve tőt,

Nékünk engette

Oe kegyessége

Jakobnak tiszter,

Kit igen szeret,

3 Imé az Isten

Szépen felmegyen,

Nagy vigaságban

Trombita sokban,

Urunk felmegyen

Nagy dütsőségben.

Enekellyetek

Az Ur Istennek

Zengő verszeket

Szép enekeket

Ez nagy királynak,

Mint mi urunknak,

4 Oeneki minden

Jol énekellyen,

Mert minden népek

Néki engednek,

Királyi bekben

ül nagy kegyessen.

Az fejedelmek

Oe hozzá gyűlnek,

Mint Abrahámnak

Istemet áldgyak

Alázatossan

Neki bologálvan:

5 Ez erős Isten

Ur mindenenken ;

Népet megőrzi

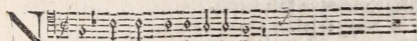
Es jól vezérli ,

Nagy dütsőfege,

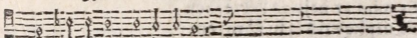
Kinek nints vége.

XLVIII. SOLTAR.

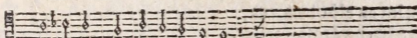
*Hálaadás az Ierusalémbelieknek a' megotal-
marásért.*

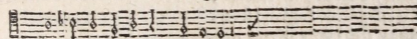
Agy az Ur méltóságában :/:

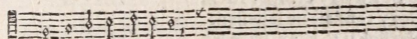
Az Isten bent városában,

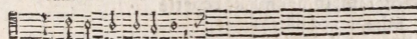
Holot lakozik dütsőfege :/:

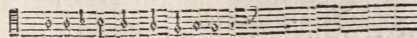
Es dicsértetik ő bent néve,

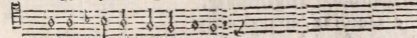
Tudnillik az Sionban,

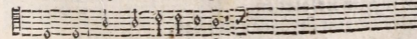
Esbaki tartományban,

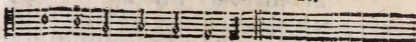
Ez gyönyörűféges helyen,

Holot helyheztetet sепén

Az nagy királnák városa,

Kinek ez földön nints mássa.

2 It jól esmerik hazonkent

Erős otalmul az Istent,
Holot kiralyok egyben gyültek,
Es ők se reggel előjöttek,

Erössen megbállotrák,
Hogy megvegyek elbánták.
De ottan megrettenének,
Mégfutamodni kezdenek,
Varos mellől elállának,
Nagy rettegve baladának.

3 Nagy felelme lön biveknek,
Mint gyermek bülö bémélnék,
Es mint az hajo az bélvében
Ha napkeleti fél fu bórnyen.

Ezt mi bémünkel láttjuk,
Mint az előt hallotuk,
Az Isten városa mellett,
Melly ő neki bantelteret,
Kit magának foglalt Isten,
Hogy néki bologállyon minden.

4 Kit ugy erősítet Isten,
Hogy romlása ne lehessen,
Nezünk it te kegy. ségedre,
Szent templomodnak közepette

Mint neved dütsősége
Elhat az béles földre;
Akképpen te dítsereted
Nagy mébbe te kiterjesztet,
Jobkezed merő igazság,
Minden dolgod irgalmasság.

5 Oeről az Sionnak hegyi
Ez az Judának leányi,
Az te igaz itéleteden,
Szive szerint örvendez minden.

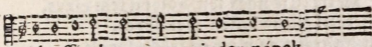
Az Siont járjátok meg.

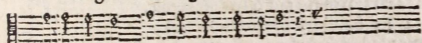
Tornyait lássatok meg,
Nézzétek meg ő bátyait,
Es bépen épült házait,
Hogy ezt megbeélhesétek.
Következendő népeknek.

6 Mert csak éz az igaz Isten,
Ki minket minden üdőben
Megtart, és vezérli él tünket,
Mind halálíg őriz bennünket.

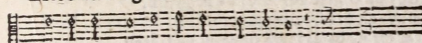
Az XLIX. SOLTAR notájara.

*Vigasztalása az istenfélőknek az Isten ostora es
büntetése ellen, es az istenteleknek gaz-
dagsága ellen.*

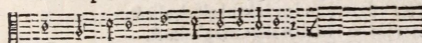
H
Algassátok meg ezt minden népek,

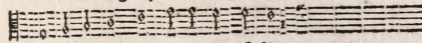
Ertsétek meg kik ez földön éltek,

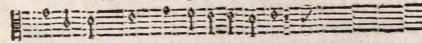
Köz népek és az fő renden valok,

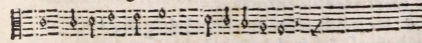
Minden segények és az gazdagok.

Az en bájam bol nagy böltséget,

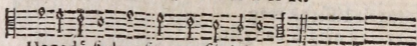
Es elmém gondol jo értelmeket.

Ez példára magamis figyelmezek,

E s:

Hege-

Hegedő szobán szép mesét jelentek.

2 Mit félnek en az gonosz üdőben,
Hogy gyárloságom engem élejtsem,
Midőn ellenségem azon vagyon
Hogy engemet láb alá tapodgyon?

Némelyek igen biznak penzekben,
Es düfsekednek az ő kintsekben,
De fenki nem váltja meg attajfiat,
Nem adhattja meg Istennél válttságát.

3 Mert drága az léleknek válttsága,
Eletit fenki meg nem válthattja,
Hogy az halált ő élkerülhetne,
Es az sírben menni ne kellene.

Mert látja hogy sem bolond sem eszes,
Az halál ellen nintsen mentéses,
Es holtok után mind engafádságok
Más emberre marad ő sok jószágok.

4 Ez ő nékiek fő gondolattjok,
Hogy mind örökke tartson szép házok,
Hogy az ő nemzetek él ne fogyjon.
Es nevek örökke megmaradjon.

Mert noha vagyon penzek és tőstek,
De nem sokáig tartnak mind ezek
Mert végre minden joktól elszakadnak,
Es mint az oktalán állat meghalnak.

** 5 Merő bolondság minden ő dolgok,
Azon bolondságban maradékjok.
Elmennek, és olyan sokásokban
Gyönyörködnek attyoknak utában.

Mint az barom az sírben fekešnek,
Az örök halálban legeltetnek.
Majd az igazak rajtok uralkodnak,
Jo idein ezek alá adatnák.

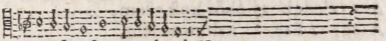
6 Mert oda lešen minden ő dolgok,
Az koporsó lešen ő hajlekok
De az haláltól éngem az Isten

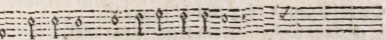
Megment, és kegyessen hozza veſen,
 Annakokáert azzal ne gondoly
 Hogy ha némelly igen meggazdagol,
 Mert minden ő kintſét másnak kell hadni,
 Es nagy dütsőfégit ől meg kell válni.

7 Lelkét élteben bodognak vélte,
 Es ditfer teged hajol réſ vele.
 Vegre élmegyén att yai után,
 Soha többbe világot nem látvan,
 Az kinek it nagy ő berentſéje
 Es tiſteſége, de nintſen eſze,
 Haſonlo éz az oktalan állathoz,
 Ez az veſendő goromba baromhoz.

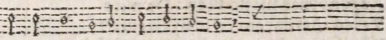
L. SOLTAR.

Tanuság az igaz Iſteniſzolgálatról.

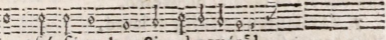
A
 Z erős Iſten Uraknak Ura,

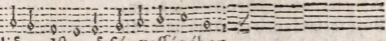
Szol, és mind éz földet elő hivja,

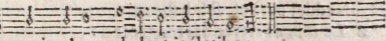
Támadatrol és nap enyébetről,

Nagy bépfeggel az Sion hegyéről

Eljő az Iſten ő fényességében,

Semmit el nem halgat itéletiben.

2 Eméſtő tűz megyen ő előtte,
 Nagy forgo bélvés leſen kőnyüle,
 Szolitja az eget és az földet,

E. 6

Hogy

Hogymegitéllje minden ő népet,
Mondvan : Gyűjtsétek ide az hiveket.
Kik áldozattal vették kőtésemet.

3 Az egek hirdetek igazságát
Az Istennek „Mért itél igazat
En népem halgasd meg, szolok neked,
Izraél ebt jól eszedben vegyed,
En tenéked erős Istened vagyok,
Aldozattal keveset gondolok.

4 Egő áldozatid im előttem,
Oek rider házádból en nem kértem,
Aklódból bakokat nem kívánok,
Mert minden állatokkal én bírok.
Hegyen, völgyön, erdőkön az vadakat
Esmérem, es birom az madarakat.

5 Ha ehezném, sem mondanám neked,
Mert nekem ez föld es minden enged,
Azt vélede hogy ókór huft ešem,
Avagy az Bak vér italom nekem,
Az Istennek áldozzáll hálaadást,
Oe fölségenek tégy bívből fogadást.

6 Szükségben tőlem segítséget kérj,
Es meg segítlek, hogy engem ditsérj,
Azgonosznak mond lsten : De mire
Vébed törvényem az te nyelvedre ?
Kőtésem báddal vallod ? de gyűlöld
Intésemet, es igémet megvétőd.

7 Es mikoron te az lopot látod,
Véle eggjüt futó, dolgat javallod,
Az paráznákkal örömeft mulatz,
Buja tarsaságnak gyakran helt adó
Szájaddal busitaf sok jámborokot,
Nyelveddel berzeb sok háboruságot,

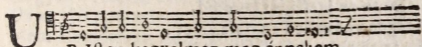
8 Le üls, es attyádfiát megbolod :
Az Anyád fiái is rágalalmazod.
Ezt miveled, de én tsak halgatok.
Azt véled hogy énis olyan vagyok
Mint bínte te, de teged elő véblek,

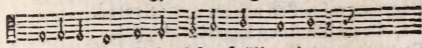
Es szemlátomást bűnődről meg fedlek.

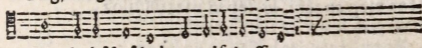
9 Ezt mostan életekben vegyétek.
Kik az Istenről elfelejtkeztek,
Hogy el ne rántsalak ment ségnélkül
Az ki hát ad, engem az bősül,
Mond Isten: az illy ember jár jó uton,
Es néki segedelmem jelen vagy on.

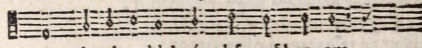
LI. SOLTAR 69.

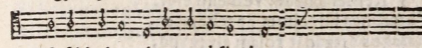
Külömb külömb kényőrgése Davidnak.

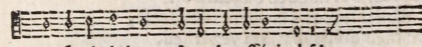
U R Isten kegyelmez meg énnekem,

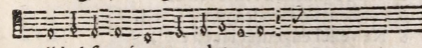
 Kegjességed szerint könyörülly rajtam,

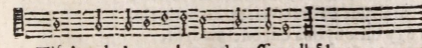
 Bűneimből téled megtisztítassam,

 Nagy irgalmaddal végy környől engem,

 Töröld el az én nagy bűneimet,

 Mosogás jól meg fertelmességimből,

 Kikkel fertesztetem eletemet

 Tisztítsad el nagy kegyelmességdből.

2 Mert jól esmerem gyarló voltomat,

Es

Es bűnöm mindenkor forog előttem,
Mellyet csak te ellened íselektem,
Ki miat tebek en nagy siralmat.

Vétkeztem az te bemeid előt,
Kiert engemet méltan megbüntethetz,
Rám verhed kemény ítéletedöt,
Mind az által igaz ítéelő lehetz.

3 Mert im látom és nyilván jól értem,
Hogy en az gyarlófágban fogantattam,
Es bűnben az en Anyámtul bármaztam,
Szülejim bűnös vérekből lettem,

De te az igazfágot bereted,
Es igen kedvelled az tística sívet,
Es az te titkosbóltísefégedet
Nagy kegyelmessen nekem meg jelentéd.

4 Uram hints meg éngemet ísoppál,
Es en azontul tística megújolok,
Mos meg engem, es bépen megtística,
Es fejeíb lebek az tística honál,

Hogy örvendezheszen az en sívem :
Add ísímert érténem nagy irgalmadot,
Es megvidul minden en tetemem,
Kiket az te haragod ósberontot.

5 Rejtísel bínedet vétkeim elől,
Förtelmes bűneimet ne tekéntséd,
Haragos ortzádat rolam elvegyed,
Szabadíts ki minden bűneimből.

Uram teremts bennem tística sívet,
Minden dolgaimatjora vezéríjed,
Ujíts meg bennem az igaz lelket,
Hogy életem kedves legyen előtted.

6 Ne vessíel engemet bíned elől,
Es ne veddel bíent lekedet en íólem,
Sót tellyes örómet beréz en bennem,
Tégy bizonyosfa engedelmedről,

Índíts sívemben nagy vígáfágot,
Es vídám lélekkal engem eróíts,
Hogy örómmel értísem irgalmadot,

LI. SOLTAR.

III

Kegyelmeffégeddel engem bátorits.

7 Es pelda leßek erről mindenek.

Az bűnösöket utadra tanitom,

Bűnökből hozdad terefre indítom,

Hogy ők tsak te benned remenljenek.

Oh en Istenem, en üdvességem.

Szabadíts meg ez vértel buzgo büntől,

Kiert örökke teged en nyelvem

Ditser, és enekel kegyessiegedről.

8 Nyisd meg azért az en ajakimat,

Hogy az en szájam ditserheszen teged,

Ha az áldozat kedves volna neked,

Nem kiméllenem áldozatomat.

De nem kell neked Egőáldozat:

Az alázatos lelket te szereted,

Az te nálád az kedves áldozat.

Az törődelmes szívem meg nem veted.

9 Jovoltodból tegy jól az Sionnal,

Hogy kő falai az Jerufalemnek

Nagy düczősegeffen megepüllyenek,

Ekesüllyenek magas tornyokkal.

Akkoron áldoznak igazságot,

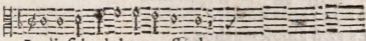
Az melly kedves leßente felségednek,

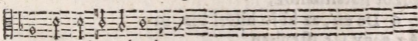
Es kébitnek egőáldozatot,

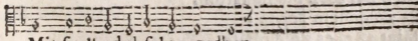
Az te Oltarodra tulkokat tesznek.

LXXV. SOLTAR.

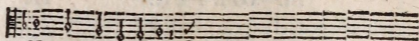
Tanaszolkodása Davidnak az Doeg ellen.

M It ditsekedel gonosságban

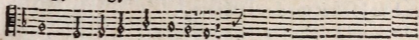
 Te hatalmaskodo?

 Mit sualkodol fel magadban

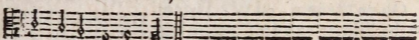
Nagy-

Nagyra vágyakozó?

Mert az Istennek jövöltá

Az jokat megtartya.

2 Mint binten az éles beretvá,

Ollyan az te nyelved;

Mert az biveket által jarja

Rágalmazó mérged,

Inkább beretz hamisságot

Hogynem igazságot,

3 Tetfalárd nyely ből szak nyavalyár,

Azértan az Isten

Teged kigyomlál es elszaggat,

Házadból kivésen,

Es az élők seregiből

Tegedet kitöröl.

4 Midőn az hivek es az bentelek

Látandyak es vesélt,

Oe magokban megfélemlenek

Mindenek ez kevelt

Megnevetik es tsufollyák,

Es végre ezt mondják:

5 Im ez az Istent meg vetette,

Es benne nem bizot,

Gazdagsággal magát elhitte,

Ahoz ragozkodot,

Es az ő álnokságához,

Bizot hatalmához.

6 De en, az ki jó hittel bizom

Az nagy Ur Istenben,

Az ő házában plantálatom,

Es zöldellem bepen;

Mint az ekes zöld olajfa,

Ki meg nem aß fo ha.

7 En teged örökke dítserlek,
Mert megtártál engem,
Es az te nevedben remenlek
Mig leßen eletem,
Mert te az te hivednek
Vagy jo segedelmek.

LIII. SOLTAR.

*Ez Soltarnak értelme es notája egyez az XLIII.
Soltárral, es mayd azon igékből áll.*

AZ bolond így bol az ő bívében :
Nintsen Isten, azért gonoszlágban él,
Utálatos bünt teßen, semmit nem fél,
Ez egez földön az ki jot tegyen
Senki nintsen.

2 Az Ur az egből ala tekinté,
Ez földön az emberek fiaira,
Hogy meglássa ha kinek eße volna,
Ha az Istent valaki keresné,
Es tisztelne.

3 De azt jól láttya dütsőfégeben,
Hogy az jo utrol elértek mindenek,
Mindnyajan förtelmes bünben hevernek,
Az ki az Istent tisztelne hiven
Tfak egy sintsen.

4 De az hamissák meg nem gondollyák,
Hogy nepemet mint az kenyért mégeszik,
Meg nem térnek főt magokat elhibik,
Az Istent segédségül nem hívják,
Sem urallyák.

5 Az hol nints félelem, ot rettegnek,
Mert megtöri ő tfontyokat az Isten,
Es boßut áll az te ellenfégiden,
Tóled, Sion, megbégyenitetnek,
Kik rád törnek.

6 Az Sionrol vallyon s'ki jövendel.

Ki az ſent Izraél megſabaditya ?
 Ha Iſten fogſágból népet ki hozza ,
 Oervend az Jákob és az Izraél
 Tellyes ſível.

LIV. SOLTAR.

*Könyörgéſe Davidnak az megſzába-
 diráſért.*

T Artſmeg Uram Iſten engem,
 Es ſent nevedért védelmez meg,
 Artatlan ſgyemet tekints meg,
 Hatalmaddal támagy mellém,
 Kérem te ſent felſégedet,
 Halgas meg en könyörgéſemben,
 Es kegyeſſen ved füleidben
 Az en ſájamnak beſédet.

2 Mert ellenséгим kevélyen
 Ream támadnak és kergetnek,
 Es engem halálra keresnek,
 Eſekben ſem jut az Iſten.
 De az Iſten megtart engem,

Kegyelmeslegét megmutattya ;
Es fejedelmet hozzam nyujtja,
Jora vezérli életem.

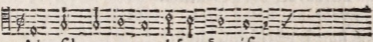
; Ez nekem bánt nagy nyavalyát
En ellenségimre téréti,
Es ezt nekiek megfizeti,
Megmutatván igazságát.

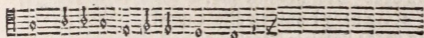
Akkoron neked vig sível
Háláadásokat áldozom,
Es bánt nevedet magáztalom ,
Mert ő tellyes kegyességgel.

4 Mert minden én inségemből
Te meg szabadítál engemet.
Meg büntetéd ellenségimet ,
Kit en megláték bémemvel.

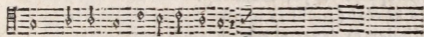
LV. SOLTAR.

Davidnak megszabadításért való könyörgése

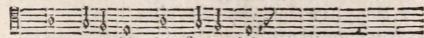
H
Algasd meg az en könyörgésem

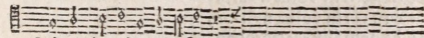
Ur Isten ne fordully el tőlem ,

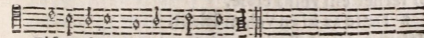
Imádságom ved füleidben,

Mert nagy kinokat bēnvedek ,

Szivemben igen kesergek,

Előtted panásklok rebketven.

2 Mert fenyeget én ellenlégem.

Az

Az hitetlen retteget engem,
Mert én rolam tanátsot tartnak,
En ellenem köt éft teőnek,
Nagy haraggal rám gerjednek,
Hogy engem megnyomorítsanak.

3 Nagy inségben kesereg szívem,
Retteget halálos félelem,
Teljesleggel elsomorottam,
Félek, rettegők, győtrődöm,
Resketven bōrnyen vesődöm,
Ugy hogy immár sokbor kívántam:

4 Oh ha bárnymaim lehetnének,
Mint az galamb ha rōpülhetnek,
En el rōpülnék meőőre földre.
Elmennék ez népek közöl,
Puštát keresnek ezentől,
Az hoi nyugodalmom lehetne.

5 Elbaladnék nagy siétséggel,
Ez sebes forgo bélvés elöl,
Ez zurzavarbol en elfutnek
Őnyelveket hasogasdol,
Kik hamis pōrlődés kkel
Ez eges városi bétöltötték.

6 Az nagy hamislag éjjel nappal
Ez város kōfalain jargal,
Kōzepette vagy on álnokság.
Es kōrōskōrnyöl az utzák
Minden gyalázattal rakvak,
Elárat kōőők az ifalárdfag.

7 Hogy ha ellenségem volt volna,
Es őemlátomást gyűlölt volna,
Őerizkettem volna ő tőle,
Ha ram törőt volna nyilván,
Es ha nem illy alattomban,
El térhettem volna előle.

8 De te az ki en velem laktál,
Nálam nagy tiőességgben voltál,
Kiyel tanátsomat közlőttem,

Titkaim megmontam bátran.
Együt jártunk az templomban,
Nagy nyajtságban veled éltem.

9 Béefnek az halál kezében,
Es az föld ala elevenen
Az nagy mélységben bévettetnek,
Mert nagy az ő gonofságok,
De én Istenhez kiáltok,
Mert ő megtartója éltemnek.

10 Mind estve reggel őt ohajtom,
Délkorbanis őtet kialtom,
Es meghalgattyak önyörgesem,
Megtart engem békeségben,
Minden ellenségim ellen,
Kik seregben gyáltak ellenem.

11 De az örök hatalmo Isten
Meghalgat engem kerésemben,
Es őket megbünteti végre,
Mert nem jobbolnak éltekben,
Semmi gongyok nekik nintsen
Az Istennek tisztességére.

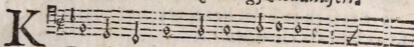
12 Az hitetlen kezit emelte,
Az békeséges hü emberre,
Az barátság frigyét megszegte,
Bébéde fikos mint az Vaj,
Belől kegyetlen mint tolvaj,
Nagy ellenséges az ő síve.

13 Mindenben ő tettetes sava,
Mint az olay lány és olly síma,
De mérgesleb az éles törnél.
Vesd Istenben reménféged,
Es nyilván megsegát téged,
Az igazat ő nem hadgya el.

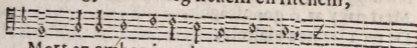
14 De az gonosbokat Ur Isten
Te bétábitod az mély sírben,
Holot nagy vesél rájok terjed.
Az gyilkosok és hamissak
Eleteket felben hadgyak,
En pedig bizom tsak te benned.

LVI. SOLTAR.

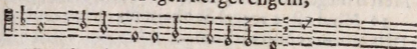
Könyörgése Davidnak az megszabadításért.

K

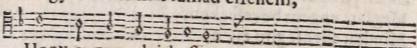
Egyelmez meg nekem én Istenem,

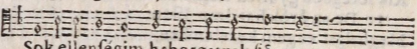
Mert az ember igen kerget engem,

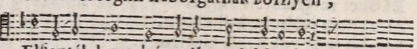
Nagy hatalommal támad ellenem,

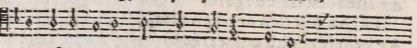
Hogy engem elejthessen.

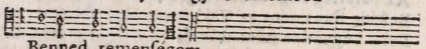
Sok ellenségim haborgatnak börtényen,

Elbánták hogy bényellyenek hirtelen,

Ur Isten en ilyen nagy félelmemben

Benned remenségem.

2 En az Ur Istenben dűtfekedem,

Szent igejében nem kételkedem,

Mit tehetne az ember ennékem

Az melly kerget engemet?

Vibba fordityak éz én bebedemet

Es naponkint abban hanyak eseket,

Hogy nekem berezzenek vesedelmer,

Tsak gonošt gondolnak.

3 En ellenem ok őšve járulnak,

Hogy megkapjanak azon forgodnak,

Es életemtől megfošthassanak,

Ez minden ő bárdékok,

Az gonostságban nagy ő bizodalmok,
Azt vélik hogy jól leßen minden dolgok,
De ha Uram haragod esik rajtok,
Oeket mind levered.

** 4 Minden futásimat megemlited,
Könyhullatásim tömlődben beded,
Az te lajstromodban feljedzed
Minden én inségemet,

Midőn hozzád nyujtom könyörgésemet,
Ottan futni látom ellenségimet,
Velem vagy, és te megtartasz engemet
Kegyelmes Istenem.

5 Ur Isten felségedet dicsérem,
Es bentsigedat nagynak bősüllem,
Aldom az Urat mig les életem,
Bizván ő beszédében.

Reménségemet vetem az Istenben,
Irgalmasságára nézek büntelen.
Azert félelmem senkitől nem leßen,
Ki arthatna nekem?

6 Fogadásom tartya azt énnekem,
Hogy jovoltodért neved dicsérjem,
Mert kegyelmessen megmentéd lelkem
Az halál köteliből.

Es labaimat megtartád eséstől,
Hogy en elhessek teneked kedvesől
Az elők világosságon, és bentsől
Járjak te előtted.

LVII. SOLTAR.

Megszabadításért való könyörgése Davidnak.

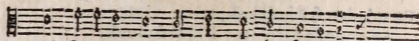
I

Irgalmaz Uram irgalmaz nekem,

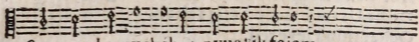

Mert te benned bizik az én lelkem.

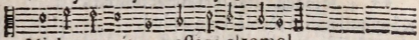
Tób

Töb fegedelmem nekem nintsen sohol ;

Szarnyad arnyekaban nyugtik fejem,

Miglen az nép gonossaga elromol.

2 En az fölséges Istenben bizom ,
 Ki jora vezérli minden dolgom,
 Segedelmet küld alá énségemben,
 Az ellen leßen nekem otalmom,
 Az ki engem kerget hogy benyelheffen.

3 Az en lelkem oroslánok közt ül,
 Kik sebeslángal wödttenek környül ,
 Fogok olly hegyessek mint nyil és darda,
 Naponkint nyelvek ugy megélesül !
 Mint az jol meg köbörült éles sablya.

** 4 Magasztaltsál Uram az égre ,
 Nagy dütsóséggel ez egez földre ,
 Mert en járásomra hálokat hántak,
 Szegény lelkemet elnyomrák binte,
 Es én előmben ók mély vermet ástak,

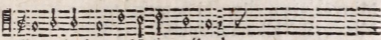
5 De önnönmagok bele estenek,
 Kin tellyes szívemből örvendezek,
 Az én szívem kés mindennek előtte.
 Hogy diltféretit bent felségednek
 Bizüntelen énekellye életébe.

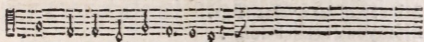
6 En nyelvem és lantom már ferkenyfel,
 Isten diltféretire zendülyfel
 Io hajnalban én ágyamból felkelek,
 Es éneklek nagy dütsóségedről,
 Uram teged minden népnek hirdetlek:

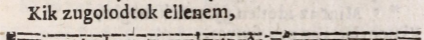
7 Merr mind azégig felhat jovoltod ,
 Az felyhóköt éri igazságod ,
 Dütsóségedet láttasd meg az égen,
 Es jelents meg nagy hatalmasságod
 Minden embereknek ez egez földön.

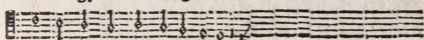
LVIII. SOLT AR.

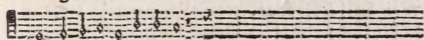
Panaszsa Davidnak az Saul tanátsofi ellen.

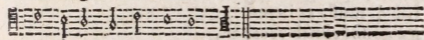
T ü tanátsban ülő Bemélyek,

 Kik zugolodtok ellenem,

 Mondgyátokba meg ennékem,

 Ha igazé az mit beszéltek,

 Es ha igazat itéltek,

 Adámtul bármazot népek ?

2 Sőt ha ember jól megtekinti
Szívetek jár álnoksággal,
Kezetek mér hamis fontal,
Nints dolgotoknak tökellati,
Az gonosbak eltevőttek,
Mihelt annyoktul bülettek.

3 Az ő annyok mehetülfogva
Tfak hazugságot beszélnek,
Az ő rágalmazó nyelvek
Merő kigyó méreggel rakva,
Elnek süket aspis modra.
Az melly füleit bédugja,

4 Hogy büvölését ne halassa
Az böltsbüvelő mesternek,
Törd meg fogokat ezeknek,
Haragod Ur listen megrontsa

F

Oe

Oe zafogokat ezeknek
Az éh oróslan kólkőknek.

5 Adgyad hogy bellet lotsannyanák,
Mint az víz mellyer ki öntnek,
Mint nyilak kiket fellőnek,
Pošdorjánkint törve lehulnak,
Mint az olvat nyalas tfiga,
Elfollyon ezeknek dolga.

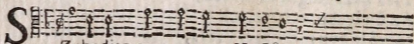
* * Mint az idéetlen gyermek megha,
Ki nem látta az nap fenyet,
Mint az éretlen gyumóltfet,
Elvešti Isten nagy haraggal,
Mint az tóvisekék elvešnek
Minek elötte felnőnek.

7 Ezen az igaz es hü ember
Igen öröl ő síveben,
Midőn láttya hogy az Isten
Affele nepet igen megver,
Lábait mossa az ilyen
Az gonóboknak vereben,

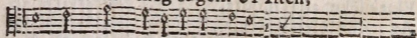
8 Vegre innét mondhattya minden,
Hogy jó az igaznak dolga,
Sok es nagy az ő jutalma,
Azt minden it vešti ešeben,
Hogy Isten mindent megitel,
Az ki jól vagy gonóbul él.

LIX. SOLTAR.

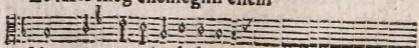
Könyörgése Davidnak az megszabadításért.

S

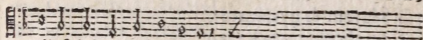
Zabadits meg engem Ur Isten,

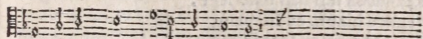
Es tars meg ellenfeim ellen.

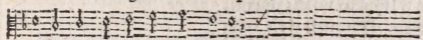
Ments meg azoktól eiletem,

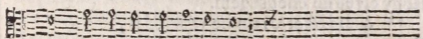
Kik feltámattak ellenem,

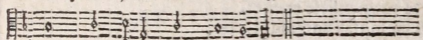
Otalmaz meg az hamis neptül,

Ki en veszedelmeknek örül,

Melly bomjuzik ártatlan vért,

Ments meg attul bent nevedert.

2 Mert bőrnnyen életemre törnek,

Es en ellenem kötést tesznek,

Hatalmassák vadnak rajtam,

Kiknek soha nem ártottam,

Azok keßülnek en ellenem,

Kik ellen semmit nem vetöttem,

Kelly fel azért Uram lás meg,

Es kegyelmessen õriz meg.

3 Zebaoth Isten teged kerlek,

Oh Istene az Izraelnek,

Latogasd meg az nepeket,

Visgally meg minden nemzetet,

Ne vedd azokat kegyelmedben

Az kik élnek hitetlenfégben,

Eltve mint az eb ugarnak,

Ad város környül futosnak.

4 Mint az éles kard az õ nyelvek,

Mordályság minden õ beßédek.

Sõt még bolnak illy bolondol:

Ki hallya az mit nyelvünk bol?

De õket Uram megneveted,

Es õket mind megbeßégyenited,

Az pogányoknak jutalmot

Adb bégyent és gyalázatot.

¶ En ellenféginnek ereje
Kezedben minden tehetése,
Benned bizom en Istenem,
Mert te vagy en segedmem,
Az Isten jó volta: jelenti,
Nyavalyamnak eleit vébi,
Es megláttattya en velem
Hogy elvéb en ellenségem.

** 6 Dé őket Uram ne vébesddel,
Hogy népem ezt ne felejtse el,
De megemlitse ezeket,
Hanem tsak kergesdd el őket.

Uram mi paisünk kergesddel,
Szélesddel őket nagy erőddel,
Azt érdemli hamisságok,
Kevelségek, bitkos bájak.

7 Oennön hálojokban essenek
Vébesse álnok kevelségek,
Fogja meg átkozodások,
Es ő gyalázatos bájak,

Haragod azért gerjedgyenfel
Es őket bűnökert vébesddel,
Töröltessenek el bőrnynen,
Hogy még tsak hírek se legyen.

8 Ugy hogy tegedet esmerjenek.
Kit hívnak Jakob Istenének.
Hogy neked hatalmad legyen
Ez egez föld kerekiségén,

Eltve midon ők vißba térnek,
Nagy háraggal fenekedgyenek,
Mint az eb ugy ugassanak,
Az várafon futossanak.

9 Es végre meglássak mindenek,
Hogy őket futva kenyért keresnek,
Es fekenni mennek késén,
Morgolodnak nagy éhségben,
De en dítserem hatalmadat,

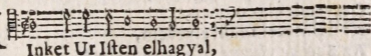
Enekben áldom jóvöltodat,
Es en felkelek jó reggel,
Magaállalak nagy örömmel.

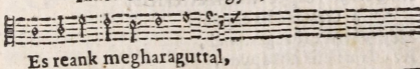
10 Mert te vagy Uram én otalmom,
Reménységem es bizodalomom,
Azert oh én erősségem,
Mindenüt neved dicsérem,

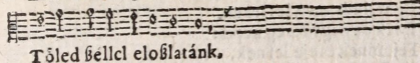
Hogy nekem az en bűkségemben
Segedelmen vagy infégemben,
Te vagy en erős kőváram,
Kegyességed nagy én hozzám.

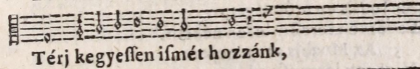
LX. SOLTAR.

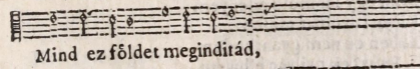
*Könyörgése Davidnak, az Izraél népnek,
jó állapotyaert.*

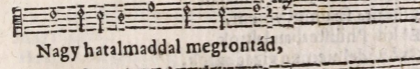
M Inket Ur Isten elhagyál,

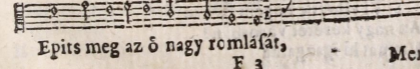
 Es reank megharaguttal,

 Tőled bellel előlátánk.

 Térj kegyessen ismét hozzánk,

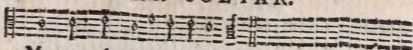
 Mind ez földet meginditád,

 Nagy hatalmaddal megrontád,

 Epits meg az ő nagy romlását,

F 3

Mert

Mert romlas miat alég alhat.

2 Népedét keményen tartád,
Es igen megfanyargatád,
Minket mint egy tipós borral,
Itatál keserű buval,

De az kik tegedet félnek,
A' záblot adad nékik,
Mellyet ők felemelnek bizvañ
Az te igaz fogadásodban.

3 Hogy az nálad kedves hívek
Végre megmenekedgyenek,
Job kezeddél tartás meg engem,
Halgas meg es tégy jól velem.

Szola Isten bensőségében,
Oervendek igéretiben,
Az Siche met réből elvešem,
Az Suchot völgyét megmérteklem.

** 4 Galaadotis ezennel
Megvešem erőseggemmel,
Az Manassesis ekképpen,
Ephraimis ennyim leben.
Ezek az nagy fereg nepek
Fejemnek ereje lebnék,
Az Judais en örökségem
Es törvén szerzőm leben nékem.

5 Az Moabis az en nepem,
Mint egy lábmoso edényem
Kiben labaimat mosom,
Ebben en nem gyánakodom.

Es azt en nyilvan elhišem
Edomra sarumot verem,
Es kik Philisteaban laktok
Győződelmemen vigadoztok,

6 Ki vihétne engem batran
Az nagy kérétet városban?
Utamat ki igazgatná

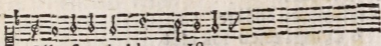
Az erős Edom orsógra?
 Nem te tebedé Ur Isten,
 Ki minket üs helyből helyben?
 Hogy el nem jövel sereginkkel,
 Megüzetél ellenséginkkel.

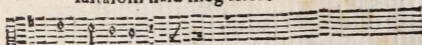
7 Légy minékünk ségedségöl,
 Oerizmeg ellenségünktől,
 Mert az emberi segítőség,
 Hiában valo epefeg.

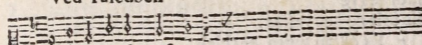
Az Isten által minékünk
 Leßen erős gyözödelmünk,
 Es ő megabadit bennünket,
 Megtapodgya ellenséginket.

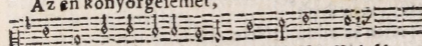
LXI. SOLTAR.

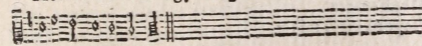
Könyörgése Davidnak a' megszabadításert.

K
 Iáltasom hald meg Isten,

 Ved füledben

 Az en könyörgesemet,

 Mert en bivem nagy inlegből Meßbé földről.

 Kiáltya felfegedet,

2 Végy fel engemet kőbálra
 Magasságra,
 Hol bátorfagom legyen,
 Mert te vagy en erős tornyom,
 Vigafagom
 En ellenségem ellen,

3 Te hailekőban lakásom
 En kívánom
 Es ohajtom süntelen.
 Szárnyaidnak árnyékában,
 Kivánkozván
 Vagyok jo reménségben.

4 Mert meghalgtaz kéresemben
 Oh Ur Isten,
 Nyujtván kegyességedet
 Oerekségeket megadod
 Es megaldod,
 Az kik felik nevedet,

5 Naphoz napok adassanak
 Az királnak,
 Nagy fok nemzetiségekre
 Sokasítád ebéndeit
 Nyujts életit
 Véghetetlen üdökre.

6 Orbága érjen fok időt
 Isten előt,
 Szep tsendes bekeségben,
 Igaságodnak hívsege
 Elől vegye
 Es őrizze kegyessen.

7 Es őstan vigan eneklek
 Szent nevednek
 Mostan es mind örökke,
 Es az melly fogadást tettem,
 Megfizetem
 Naponkint ő nékie.

Az LXII. SOLTAR. 24. 95. III.

Panaszsa Davidnak az Saul szolgál ellen.

Az XXIV. SOLTAR. notajára.

AZ én lelkem bep tsendesen,
 Nyugfik tsak az Ur Istenben,
 Mert tsak ő az én üdvösségem,

Oenekem erős kőváram,
Megtartóm és en otalmam,
Minden gonosztul megment engem.

2 Mig intfelkedtek ennyire,
Az ártatlan hü emberre ?

Im megjovendölöm tinektek,
Hogy mint az régi romlot fal.
Az melly már dőlő félben ál,
Mind lerohantok, és elvestek.

3 Azon vadnak mindenképpen,
Hogy az kit felemel Isten
Azt ók visfontag lenyomhassák,
Hazugság minden elmejek,
Atokkal rakva ő sívek,
Noha jó bávokat mutatták.

4 Azert sívem remenszeged
Tfak az Ur Istenben vessed,
Elly tfak az ő segedelmevel,
Oe nekem magas kőbálam,
Otalmom és erős bástyám,
Hogy soha ne rántorodgyam el.

5 Az Isten en üdvösségem,
Erősségem, dütsőségem
Bizzatok azert tfak ő benne,
Előtte ti sívetekek
Töltsetek ki lelketeket,
Ó legyen lelkünk hiedelme!

6 De lám az földi emberek
Tfak hazugok minden rendek,
Hogy ha valóban megláttanak,
Es az mértékben vettetnek,
Nintsen semmi nehezségek,
Az fontban egy tsepet sem nyomnak,

7 Ne bizzatok hívságtokban,
Hamis ragadozástokban,
Mulando dolgon ne kapjatok,
Hogy ha sokasul kintsetek,
Ahoz ne bizzek sívetekek,

Mert nem allando gazdadságtok,
 8 Az Isten egy bot szolt egyber,
 Mellyet en hallottam kétber,
 Hogy nagy ereje vagyon néki,
 Uram az kegyesség tiéd,
 Es te nyilván megfizeted,
 Az kinek dolga mint érdemli.

LXIII. SOLTAR. 17. 70.

*Könyörgése Dávidnak az Isteni szolgálatban jelen-
 léltre való szabadságért.*

Az XVII. SOLTAR notajara.

Isten te vagy én Istenem,
 Jo reggel kereslek tegedet,
 Hozzad ohajtván elepedet
 Szomjuság miat en lelkem.
 En test em hozzád áhétozik,
 Szomjuságban elholt binten,
 Ez pušta és sáraz földön
 Hol semmi viz nem talátaik.
 2 Mert látni igen kívánnya
 Az te erős dütsőfégedet,
 Es Isteni tibteletedet
 Az te dütső templomodba.
 Mert nékem kedvesb életemnel
 Az te nagy kegyelmességed,
 Kiert en ajakim teged
 Ditzérjenek ssep énekléssel,
 3 Magaztallak én tegedet
 Eiletemnek minden rendiben,
 En kezeimet fölemelven
 Aldom te dütső neveder.
 Oérül mint ha drága etkekkel
 Jol lakot volna en bivem,
 Szent felségedet ditzferem,
 Eneklek rolad nagy örömmel,
 4 Rólad el nem feletkezem,

Még ágyambannis emlegetlek,
Es midőn reggel en fölkelek,
Tfak te rolad emlekezem.

Mert te en velem sokszor jol től,
Es megabadítál engem,
Azert mostis en eletem
Szárnyaid árnyekában öröl.

5 Hozzád ragazkodik lelkem,
Soha el nem szakad te tőled,
Mert megtart engem te jobkezed,
Midőn kerget ellenfelem.

Es az kik engem haborgatnak,
Hogy engem eltöröllyenek,
Azok hirtelen elvešnek,
Mélyen az föld ajáburulnak,

6 Ellenfég miat elhulnak,
Eles fegyver által elvešnek,
Oe tettek elsem temettetnek,
Kikkel az rokák oštoznak.

De az király az Ur Istenben
Oervendez ez győzödelmen,
Es dütselkedhetik minden,
Az ki esküšik šent nevére.

7 Mikoron minden űsalárdok,
Az kik hazugšagot bešélnek,
Valóban megšégyenítetnek,
Bédugatik az ő šájok.

LXIV. SOLTAR.

Könyörgése Davidnak megotalmazásért.

Az V. SOLTAR. notájára.

HAlgasd meg Uram könyörgésem,
Tarts meg ellenfégem ellen,
Az melly ream dühöt šörnyen,
Oerizz meg félelmétől engem,
Ments meg életem.

2 Rejtsel engem az gonosoktul,

Az kik ream fenekednek
 T'fak gonosbra igyekeznek
 Tarts meg ő hamis tanátsoktul,
 Háborgafoktul.

3 Az kik nyelveket élesítik,
 Mint ődöklő fegyvereket,
 Mint à nyilat, bebedeket
 Az ártatlan emberre lövik,
 Es azt megsértik.

4 Lövöldözik rejtek helyekből
 Az ártatlan es igazat,
 Hirtelen az ő nyilokat
 Elrealövik kegyetlenöl,
 Vakmerőségből.

5 Hamiságban hányakébeket
 Es t'fak azon igyekeznek,
 Hogy ők törttitkon vessenek,
 Ditsékedven bolnak illyeket:
 Ki látna minket?

6 Ez dologban b'orgalmatosok,
 Járnak okos ravassággal,
 Elméjek sok fortélt talál,
 Sok az ő álnok talalmányok,
 Kikre nagy gyorsok.

7 De az bosszuallo Ur Isten
 Hirtelen őket meglövi,
 Nyilaival megrettenti,
 Nagy sebeket eyt ő testeken,
 Kit meglát minden,

8 Oeket az őnnön gonos nyelvek
 Ejti az vesedelemben,
 Es kik est vesik e'ekben,
 Ez dolgon igen megijednek
 Es elrémülnek.

9 Es nagy félelemmel mindenek,
 Hirdetik az Isten dolgát,
 Beséllik annak nagy voltát,
 Mellyet innen e'ekben vesnek,

LXV. SOLTAR.

133

Es megértének.

10 De bive az igaz embernek
Oervend az erős Istenben,
Ki őt vötte kegyelmében,
Oerölnék az jó bívó hivek
Es dütsekednek.

LXV. SOLTAR.

Hálaadásza az Izraél népenéc, az Istennek
sők féle jó téteményiről.

A Z Sionnak hegyin Ur Isten

Tied az dítféret :/:

Fogadást tébnek neked itten,

Tibrelven tegedet,

Mert kérefeket az hiveknek

Meghallod kegyessen,

Azert tehozzád az emberek

Jönek mindenünnen.

z Rajtam az bün elhatalmazek

Ter-

Terhelven engemet :/:
De nagy volta kegyességednek
Eltörli vérkünket.

Boldog az kit te elválastál,
Fogadván házadban,
Hogy előtted nagy buzgosággal
Járjon tornatzkodban.

3 Javaival az te házadnak
Megelégitünk :/:
Szep dolgain te Templomodna
Gyönyörködik bívünk.

Az te tsuda igazságodbol
Megfelelő minékünk,
Halgas meg Isten, velünk tégyjöl
Oh mi segedelmünk!

4 Mindenek tsak te benned biznak
Ez föld kerkségin :/:
Az kik béllal mébbe lakoznak
Az tengernek béllin.

Te mondhatatlan hatalmoddal
Az magas hegyeket,
Környülfogod mint egy abröntfal
Erőfitven őket.

5 Az tengeri habok zugását
Te megtsfendesíted :/:
Az pogannép zugolodását
Ottan elenyélted.

Nagy félelmekben elbadgyadnak
Mindenek ez földön
Nagy voltan az te tsudaidnak,
Kiknek báma niansen

6 Te megvigasztaló mindeneket
Reggel az nap fénnel :/:
Biztatz minden elő rendeket
Tsillagokkal éjjel.

Aldásíddal meglátogatod
Az elbárat földet.
Hasznos elsőekkel meglágyítod

Gazdagitvan őtet.

7 Az te kuta idből az vizek
Soha el nem fogynak :/
Hogy az szép földy vetemények.
Szaporodhassanak.

Az barázdákat megitatod
Az bántó földeken,
Az vetést szép elsővel aldosd,
Hogy bőven teremjen.

8 Megkoronázod az estendőt
Nagy fok javaiddal :/
Lábaid nyoma kövérséget
Tsöpöget nagy sittal.

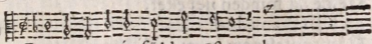
Lako helyei az puhtáknak
Folynak kövérséggel.
Hegyek es halmok vigadoznak
Nagy bőv termésékkal.

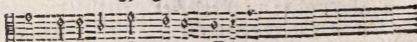
9 Az szép fík mezők ékesednek
Sok barom tfordákkal :/
Villagnak az szép bántó földek
Sűrű gabonákkal,

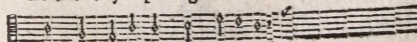
Az hegy oldalak, mező földek:
Szep buza nevéssel
Oervendeznek, és énekelnek
Nagy gyönyörűséggel.

LXVI, SOLTAR:

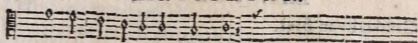
Halaadás az Izraelitáknak az megszabadulásért.

O
Ervengy egész föld az Istennek,

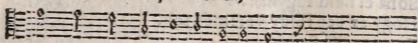

Es enekelly szép zengessel.

Nagy dűtsőségét bent nevenek,

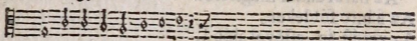
Min-

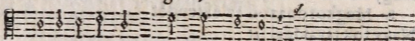
Mindenek dicséjtek szellel,

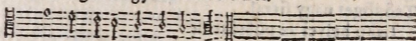
Mondgyátok ezt az Ur Istennek,

Tsfudálatosok dolgaid,

Erősséged nagy, hozzád esnek

Hízelkedven ellenséged.

2 Az te Isteni felsegedet
Ez földön mindenek áldgyák,
Es dürsőséges bent nevedet
Eneklelssel magasztallyák.

Jeritek, es ezt jól meglássátok,
Minden jól ide figyelmez,
Istennek melly tsfudálatosok
Dolgai az emberekhez.

3 Az tengert es a folyo vizet
Megbárástja, hogy az népnek
Lábok bárazon általmehet,
Kin biveink örvendeznek.

Orbága megmarad örökke,
Szeme lát minden népeket,
Az kik feltámadnak ellene
Előmenetek nem leher.

4 Aldyátok az mi Istenünket
Ez földön minden emberek,
Dicséjjetek az ő bent nevért
Nagy zengéssel minden népek.

Mert életünket ő megada,
Az ő nagy kegyeslegéből,

Lábainkat meggyámolita
Otalmazván eleféstől.

5 De minket igen megpróbálál,
Es meg kesergetél Isten,
Megalvaftál és megtíbtítál,
Mint az ezüftöt az tűzben,

Te minket szegény bolgáidat
Adál ellenség töriben,
Kik hevederrel ágyékinkat
Megkötözek nagy erőfien.

6 Mi fejünkre népet ültetél,
Mint az tevék terhelteténk,
Nagy árvizeket ránk erztél,
Sebes tűzön általmenénk.

De te kivezérlel bennünket,
Megenyhitél meg nyugotál,
Templomodban azért tegedet
Ditfértlek ssep áldozattal.

7 Az melly fogadást neked töttem.
En síralmas ajakimmal,
Infégemben mire feleltem
Efedezvén en ízájammal,
Sok hizlalt ssep kövér barmokat
Aldozatra adok néked,
Kosokat ökröket bakokat
Megégetek te elötted.

8 Jertek, halljatok, had befélljem
Tinektek Istenféldöknek,
Az miket Isten töt én velem,
Melly kegejessen töt lelkemnek.

Hogy bájammal hozza kiálték,
Ottan meghalgata engem,
Azért bebedevel nyelvemnek
Mindenkor ötet ditférem.

9 Hogy ha hamislagot siveemben
Valaha gondoltam volna,
Soha engem könyörgesemben
Ö meg nem halgatot volna,

De bizonyára az jó Isten
Kérésemben meghalgata,
Es panaszomat jól megértvén
Könyörgésemnek helyt ada.

10 Legyen áldot az nagy Ur Isten
Az ő nagy kegyellegiért,
Ki meghalgotat kéresemben,
Es kegyelmessen hozzám tért.

XXXIII. SOLTAR.

*Könyörgése az Izraelitáknak, az Istennek kegyel-
mes vélek lakozásáért.*

Az XXXIII. SOLTAR notájára.

UR Isten áldj meg jóvotodból,
Es kegyelven forduly hozzánk, :/:
Oltalmaz meg minden gonosztól,
Szent binedet fordíts reánk,
Hogy ez földön minden
Megismerje fépen
Az te utadat,
Es az pogány népek
Teged tisztellyenek
Megtartojokat
2 Es akkoron ditsérnek teged,
Ditsérnek teged az népek, :/:
Nagy tisztelést tebínek néked,
Az poganyokis örülnek,
Midőn mindeneket
Es az pogány nepet
Szent igassággal
Bírod es itéled
Es jora vezérled
Nagy hatalmaddal.
3 Ditsérjen téged minden nemzet,
Ur Isten teged ditsérjen, :/:
Az föld teremtsen bő gyümölytset,

Aldg-

Aldjon meg minket az Isten,
 Adja bent áldását,
 Nyujtsa áldomását,
 Es ő fölségét
 Félje es rettegje
 Ez föld kereksege
 Mint ő Istenet.

LXVIII. SOLTAR.

*Könyörgése Davidnak az Izrael népéért, Isten
 diczéreire intéssel egybe.*

Az XXXVI. SOLTAR. notájara.

HOgy ha fel indol az Isten,
 Elkergettetnek börtelen
 Minden ő ellenségi :/:
 Es elfutamodnak bélel,
 Oe haragos sine elől,
 Minden ő gyűlölöi,
 Ugy előzetnek hirtelen,
 Mint az füst semmive leßen,
 Elvéß minden ő dolgok
 Mint viasß olvad az tüztől,
 Ugy az ő kemény sinétől
 Elvéßnek az gonosok.

2 De az igazak mindnyájan,
 Oervendeznek nagy vigfágban
 Az kegyes Isten elöt :/:
 Es vig sível enekelnek,
 Hogy ő kevély ellenségek
 Meg begyenült, el veßöt:

Nagy örömmel az Istennek
 Enkellyetek nevinek,
 DitsérjeteK algyátok,
 Ki az bep felhökön megyen
 Kinek neve erős Isten
 Oetet magastallyátok.

3 Ó előtte vigadgyátok,

Mert

Mert ő az árváknak attyok,

Kiket táplál kegyessen ::

Az özvegyeknek otalma

Az ő Isteni hatalma

Lakván ő bentségiben,

Megáld edgyes embereket,

Ad nekik bép tselédeket,

Háznép tenyibésire,

Az foglyokat ő kimentí,

Az pártütököt rekebsí

Pušta és parlag földre.

** 4 Hogy az te néped kivivéd,

Az puštán által vezérléd,

Es ő elöttök menél ::

Az föld rendölc, tsöpöge

Az egeknek veréiteke,

Hogy haraggal tekintél.

Az Sina hegy megrendöle

Hogy az Izraél Istene,

Ra balla dütsóséggel

Ur Isten az te földedet

Meglátod örökségedet,

Harmattal es esőkkel.

5 Ez örök földet megáldod,

Mihélt puštulását látod,

Kin te seregid laknak ::

Az begényeknek jószágát

Megöregbited marháját,

Hogy ők megtartassanak.

Ur Isten az böz síveket

Felinditád elméjeket,

Hogy erről bebélyenek,

Kik hogy az ellenség futna

Es ő seregek baladna,

Ekképpen éneklének :

6 Az királyok nagy sereggel,

Gyalázattal begyenséggel

Megfutamanak bórnyen ::

Az kik othon maradának
 Az predával oštozának
 Martalek rést vön minden.

Hogy ha megnyomorodtokis,
 Es ha minden gyaláznais,
 Es sanyargatna bőrnyen,
 Hogy ha az kőfal romlásban
 Fekennérekis bádjadvan
 Az kormos bennyefégben.

7 De mind az által tiléstek
 Mint az galamb bárnny oly bépek,
 Melly mint ezüst fejerlik, :/:
 Es tollainak bépsége
 Mintarannak fényessége,
 Olly ékeffen tündoklik.

Hogy az királyokat Isten
 Meggyőzé nagy ereiben
 Nagy diadalmat serze,
 Az föld fejerlek olly bépen
 Mint az Salmon hegy környeken
 Az honak fejersege.

8 Az Istennek dütső hegye,
 Az gyümölsős Báfan hegye,
 Ki felhat az felhőkre :/:
 Ti egyéb, es küsleb hegyek
 Ez hegyre mit fenekettek,
 Mit törtök ez nagy hegyre?

Mert ez bent hegyet az Isten
 Elválastájo kedveben
 Oennön lako helyenek,
 Es ez helyen mind örökke
 Lakozáfrá vagyon kedve
 Isteni fölségének.

9 Az mennyei bent angyalok
 (Sok tömény ezer ő samok)
 Seregi az Istennek, :/:
 Velek vagyon az Ur Isten,
 Mint néha az Sina hegyen,

Lakja az bent helynek.

Uram felménél magassan,

Es fogva vüd hatalmasan

Az te ellenségedet,

Kegyességednek nagy volta

Az embereknek kiosta

Szép preda nyereséget.

10 Ellenségedet megbirod,

Köbötök helyherven haylekod

Lakozol dürsőséggel, ∴:

Aldot legyen az Ur Isten,

Kivelünk illy nagy jól tehen,

Látogat kegyességgel.

Isten az mi segedelmünk,

Kegjessen lakozik velünk,

Oeriz minket népeit.

Halál es élet kezében,

Ó az erős örök Isten,

Megtattja ő hiveit:

11 Az Isten ő ellenségét

Megveri. megtöri fejét

Az gonos ellenségnek, ∴:

Es mind agyon veri őket,

Kik nem jobbityak élteket,

Hanem csak bűnben élnek,

Mond Ister: Az én népemet

Meghozom én seregemet

Az Basannak földéből,

Meglátom nagy irgalmammal,

Kihozzon nagy hatalmammal

Az tenger mélységiből.

12 Hogy ostan az ő vérekben,

Az kik le vágatnak bőrnyen

Moshassad lábaidat, ∴:

Ugy hogy az sok ellenségnek

Véres febeket az ebek

Nyallyák sebestagjokat.

Oh en Uram, erős Isten,

Kilakozol az ſént helyen,
Latták elmenéſeder,
Elől mentek az éneklők
Az után az hegedősök.
Ekeſítven ſép rendet.

13 Közepben mennek az ſüzek
Dobot vernek, zengedeznek,
Enekelnek mindnyáján :/:
Ti, az kik mint egy kulföböl
Szärmaztok az Izraeltől,
Iſtent áldjatek vigan.

Ez ſép ſeregnek közepin
Vagyon az kiſded Benjamin,
Az felſégesb ráborral,
Az Juda es az Zabulon
Az Naphtalimis it vagyon
Egyéb fő Hadnagyokkal.

** Az Iſten teged Izrael
Szeretet ez erőſséggel.
Nagyob erőt adgy Iſten. :/:
Hogy az mikent elkezdted
Es dolgunkat elővitted,
Vid veghez kégyelmessen.

Az Jeruſalém városert
Es az te ſént templomodért,
Neked ſép ajándékok
Az királyok vigan hoznak.
Seregít az kopjáfoknak
Veſeſd el hatalmakot.

15 Töröld el az ſereg tulkot!
Üzdel az erősbordjukot
Uram kik rád tamadnak :/:
Verd meg mind az pártütőket.
Es holdoltaſd alád őket
Hogy ado penzt adgyanak.

Az Egyiptomi nagy Urak,
Ez az Szeretsenek nyujtyák
Az Iſtenhez kezeket.

Országok és fejedelmek
Istennek énekellyetek,
Es ditsérjétek őtet.

16 Enekellyetek Istennek
Ki lakója az Egeknek,
Kiket teremtet régen :/:
Holot nagy hatalmával ül,
Honnan bava úgy megdördül,
Hogy zeng es harfag minden.
Ditsérjétek nagy hatalmát,
Ki felséges méltóságát
Izraélenlátattya,
Kinek nagy erejet otfón
Az egeken és felhőkön
Senki nem tagadhattja.

17 Oh tsudálatos az Isten
Az ő dűtso sentségében,
Az Izraélnepének
Erőt ad nagy kegyelmessen
Azértan minden üdöben
Mi tőlünk ditsértetsék.

LXIX. S O L T A R.

Ivondóles az Christuszenvedisről.

Az LI. S O L T A R notajáta.

UR Isten segits, és tarts meg engem,
Mert az vizek bintén lelkemig érnek,
Közepin vagyok az sáros melységnek,
Kiben tsák nem elfüllyed en fejem.
Az árvizek öbve ütnek rajtam,
Az kiáltás miat torkom elreket,
En semeimben meg fogyatkoztam,
Midőn várom az te segedelmedet.
2 En hajam sálanál többen vadnak
Az kik engemet oknelkül gyűlölnék,
En ellenfégim bertelen erőflek,

Es engem eltörteni akarnak.

Noha semmit nem vöttem senkitől,
De mégis ennekem kell megfizetnem,
Nints Uram elrejtve bíned elől
Az en bolondságom, es minden vétkem.

3 Seregeknek Ura, erős Isten,
Az ki vezérel az te seregedet,
Kikbenned vetettek remensegeket,
Ne had miattam esni bégyenben.

Izrael Istene, kik te benned
Szívől biznak, ne bégyenits meg őket.
Mert nagy bídalmat bévédek erted.

Az gyalázat elburittja bínemem.

** 4 En rokonim idegennek tartnak,
Anyam gyermeki nem ismernek engem,
Mert bent templomodon gerjedez bíyem,
Megemébt nagy bérelme házadnak.

Teged gyalázoknak fok bídalmak
En ream esenek: en penig sirtam
Es bőjtöltem; de ők tsak tsufoltak
Engemet, noha minden jot kívántam,

5 Bánat miat en sakban öltöztem,
De ők en rolam meset költöztének,
Az kapunülők, es az rébégefsek
Tsuf eneklessel nevetnek engem.

De en te hozzád nagy buzgo bíből
Oh kegyes Isten könyörgők oránkint,
Halgas meg Uram kegyessédből,
Es kegyelmez meg fogadásod berint.

6 Végy ki engemet ez főrtős farbol,
Hogy el ne süllyedjek, gyűlöldimtől
Ments meg ez nagy vizeknek örvényiből,
Tarts meg ellenségim haragjától.

Hogy az mély viz engem el ne nyelleyen,
Se pedig fellül ream né borullyon,
Ne merülyek tengeri mélységben,
Az kutnak bája engem be ne zárjon.

7 Ur Isten nagy az te kegyességed,

Halgasd meg azért az mit tőled kérek,
Irgalmas bemeid reám nézzenek,
Had láthassam nagy kegyelmességed.

Ne rejts el Uram kegyes ortzádat
Szegény bögádtul, mert megnyomorottam,
Ne kessél, hald meg kiáltásomat,

Ad meg keresem, vigasztaly meg Uram.

8 Uram hajolly bómoru lelkemhez,
Ez nagy inségből ments meg életemet,
Ellenségim ellen tarts meg engemet,
Mert tšak bizom kegyelmességedhez.

Miként gyalaznak engem jól erted,
Látod melly bšrnyen engemet rutolnak,
Ellenségem nints rejtve elštted,
Minden ellenségim elštted vadnak,

9 Ez gyalázatban elšakat bívem,
Kefereg lelkem ez nagy ohajtásban,
Várván, ha találatnak ez nagy kinban,
Az ki bive berint bšanna engem.

De ime sohóly egy ember sintsen,
Az ki engemet bšanna nyavalyamban
Epével etetnek ehsegemben,
Etzettel itatnak bšomjuságomban.

10 Adgja Isten hogy ő aštalokon
Az őnnön etkektől megfulladjanak,
Oe magók hálojában akadgyanak,
Békefegek veszélre fordollyon,
Setétülljenek meg az ő bemeik,
Hogy azokkal egy tšepet se lássanak,
Tšörd meg derekokat ő nekjek,
Hogy egyenesen fel se áihassanak.

** 11 Busultharagodat ontski rájok,
Es nagyharagodban ragad meg őket,
Tšöröld el minden ő lako helyeket,
Hogy éppen ne maradgyon ő házok,
Mert igen kergetnek mindeneket,
Az kikét Uram te immár megvertel,
Ha kire bottsáttál vereséget,

Annak sérelmit beállik örömmel.

12 Szédd őve minden gonos bűnöket,
Hogy kegyelmedben bé ne véteszenek,
Az elő könyből kitöröltessenek
Ne ird az igazak köze őket,

Mivelhogy en most nyomorult vagyok,
Emelly bátorságos helyre engemet,
Es neked tellyes bíból vigadok,
Háláadásfál mondok ditzeretet,

13 Es az inkább tetzik az Istennek,
A' barva indult es kőrmős tuloknál,
Kit az begények meglátnak vigsággal,
Es as ő bivekben őrvendezdek.

Oervendez azoknakis ő bivek,
Kik az Ur Istent ohajtván keresik,
Mert meghalगतatnak az begények,
Az foglyokrol ő el nem felelkezik.

14 Meny, föld, tenger az Istent ditzerje
Es minden benne valo, Mert megmenti
Az Sion hegyet, Judat megepiti,
Szep városokkal láko helyekre,
Ez helyet megülik ő bolgáji,
Bekevel lakják mint örökségeket,
Es azoknak minden maradeki
Birják, az kik beretik te nevedet.

LXX. SOLTAR.

*Évendőlés az Christus szenvedéséről az David személye
által mint az 40. Soltár végében.*

Az XVII. SOLTAR. notájára:

Sies ments meg Uram Isten,
Mert benned bizom tellyes bível,
Azért hamar légy segedséggel,
Minden ellensegim ellen.

Az kik törnek én életemre
Mind megbegényiteszenek,
Kik njavalyamon örülnek

Terjenek meg nagy bégyenekre.

2 Szégyennel legyen futáfok,

Az kik bídalmaznak engemet,

Es reám kiáltnak hehehét,

Gyalázat legyen jutalmok,

Hogy azok benned örvengyenek,

Kik segedelmet várják ,

Es magokat reád kizzák ,

Mondvan : Ditsőség az Istennek ,

3 En nyomorult bégyény vagyok,

Tarts meg azért oh én Istenem !

Mert t'fak te vagy én segedelmem ,

Ne késsél , mert maid elfogyok.

LXXI. SOLTAR. 31

Davidnak szabadulásért való könyörgése.

Az XXXI. SOLTAR notájara.

TE benned bizom én Istenem,

Kérlek otalmaz meg ,

Gyalázattul ments meg ,

Hogy örök bégyenben ne essem,

Az te nagyjovoltodból

Tarts meg minden gonosztól.

2 Hajts hozzám füled, tarts meg engem,

Mutasd segedelmed,

Az mint megígérted ,

Hogy segítségül les énnekem,

Légy azért en kőbiklam,

Es en erős kőváram.

3 Ments ki az hámisnak kezéből ,

Es annak markából,

Az ki él tzalárdol ,

Otalmaz meg ez kegyetlentől ,

Benned biztam Uramban

Gyermekségemtől fogvan.

4 Hogy bármazám anyám méhéből ,

Legot-

Legottan ennékem
 Valál reménségem,
 Anyám méhéből engem ki vól,
 Azért néked éneklek,
 Es büntelen ditzérlek.

5 Engem ifudának tártnak fokán,
 De te vagy énnekem
 Erős reménségem,
 Adgy eneklést az en bájamban,
 Hogy hirdessem nevedet,
 Aldgyam dütsőségedet.

6 Ez en nyavalyás venkoromban,
 Erőtlenfegemben
 Ne vessel Ur Isten,
 Ne hadgy el én nyavalváimban,
 Midön begény testemben
 Semmi erőfleg nintsen.

7 Mert en ellenségimbebelnek,
 Rolam tanátskoznak,
 Alattomban jarnak,
 Es az kik lelkemben kergetnek,
 Noha nints semmi vétkem,
 Kőteft tesznek ellenem,

8 Mondvan : jertek fogjuk meg őtet,
 Mert Isten elhatta,
 Nints semmi otalma,
 Várom az te segedelmedet,
 Ur Isten ne légy mebbe,
 Sies segedelmemre,

9 Szégyenits meg kik életemet
 Kergetik bertelen,
 Burits nagy bégyenben,
 Az kik várjak veszedelmemet.
 Mert en ifak teged várlak,
 Es ditsérettel áldlak.

10 Szüntelen hirdeti én nyelvem
 Szent igaffágotat,
 Es nagy jovoltodat,

Jo téid minden nap bešéllem,
Sokšágot nem titkolom,
Noha šámát nem tudom.

11 Az Urnak erejére térek,
Es ő nagy hatalmát
Szemlélem jovóltát,
Nagyigafšágát az Istennek
Mindenkor emlegetem,
Soha el nem felejttem.

12 Gyermekségemtől fogvan engem
Hiven tanítottál
Tšuda dolgaiddal,
Es hogy immáran megvénhüttem,
Es az hajam meg őššül,
Légy mostis fegedségül.

13 Miglen az te karod erejét
Hirdetem mindennek
Jövendő nemzetnek,
Es igazságodnak hűséget,
Mellyet nyilván lát minden,
Magasztalom šüntelen.

14 Hozzád hasonlo ki lehetne ?
Engemet Ur Isten
Ejtél nagy inségben,
De az föld mélségéből végre
Ismét kivonál engem,
Es megadád életem.

15 Erőšségemet őregbitéd;
Es felmagasztalál,
Dűtsőségre hozál,
Hozzám tére Uram felséged,
Megvigasztala engem,
Midőn vala inségem.

16 Az te hűségedet Ur Isten,
Hirdetem, éneklém,
Mindennek bešéllem,
Ditsérlek cithera zengésben,
Oh bentek dűtsősége,

Izraelnek bensége!

17 Ajakimmal vigan dicsérem

Az te hatalmadat.

Es nagyirgalmadat,

Lelkemet te hozzád emelem,

Kinek megtartád eltem,

Hogy dicsérjen tégedet.

18 Szüntelen neked az én nyelvem

Vigan enekeljen

Nagy kegyességeden.

Mert te, az kik gyűlölnék engem

S' várják veszedelmemet,

Megbégényited őket.

LXXII. SOLTAR. 65.

Üvendőle az Christusról az Salamon személyének példázatjában.

Az LXV. SOLTAR notájára.

U Ram az te iteletidet

Adgyad az királynak, :/:

Igasságodnak add értelmét

Az király fiának.

Hogy ő az te nagy seregedet

Igazán itellye,

Es az te sok bégény népedet

Törvénnel vezérlye,

2 Az nép megláttja az hegyeken

Az bekefélg sirját, :/:

Az hálmokon meg lattja minden

Az igasság hasznát.

Erobbaktul megotalmazza

Az bégény kősléget,

Es nagy hatalmával megrontja

Az kegyetleneket.

3 Dicsér es retteg téged minden

Te néked engedvén,

Mig az nap es hold tart az égen,

G 4

Szep

Szep fenyefflegében.

Alábotfát bap kedves essöt

Az kabált mezöre,

Tföpögtet nagy bap nedvessegöt

Az elbárat földre.

4 Az igazaknak jól les dolgok,

Mert megvitágoznak,

Szep bekesegben les lakáfok

Jártaig az holdnak.

Uralkodik az tenger belen,

Mind az mas tengerig,

Az Euphrates vize környeken

Az föld haráraig.

5 Elötte terdet fejet hajtnak

Az idegen nepek,

Az földet elötte tfokollyak

Minden ellensegek.

Az tenger melléki királyok,

Es bigetbelick,

Es az Arabiai dufok

Ayándekekkel jönnek.

6 Nagy alázatoson imádgják

Oet minden királyok,

Minden népek ötet bologallyak,

Es ö lesen Urok.

Mert ö az begént megsegeti,

Az ki ötet hívja,

Es az nyomorultat megmenti,

Kinek nints gyámola.

7 Az bükölködöket megbánnya

Nagy kegyességében,

Es az begént hozzá fogadgya

Megorizvén hiven.

Eröszaktul megtartya öket

Es as tfalárdfágtul,

Nagyra bötsüllli ö véreket,

Megmenti gonostul,

8 Elében ajandekoztatik

Sebai arannyal,
 Dűtsősegeffen kőböntetik
 Nagy bép áldásokkal,
 Teremnek bép fűró gabonak
 Az hegy oldalakon,
 Az bép vetések ingadoznak
 Mint fák az Libanon.

9 Az varosbéliek nagy bepen
 Nőnek virágoznak,
 Mint az bép zöld pásit mezőben
 Az füvek villagnak.

Ez kiráynak nagy dűtsősege
 Mind örökke megáll,
 Kiterjed főlsegénék neve
 Mig az nap fény bologál.

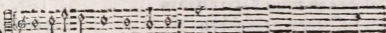
10 Ez földön minden nemzetfégok
 Oetet áldjak vigán,
 Es bivek bserint dűtsékednek
 Ez kegyes királyban.

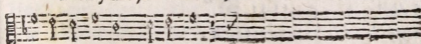
Az pogányokis így ditferik.
 Dűtsőlég Istennek.
 Az ki nagy tsudát tsélekébik
 Ura Izraelnek.

11 Az ő neve nagy dűtsőféggel
 Mindenüt áldatik,
 Szentsegenek ditferetivel
 Mind ez föld eltelik.

LXXIII. SOLTAR.

*Vigasztalás az ifjentelenőknek jó szerentés állapá-
 tyok ellen.*

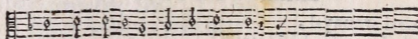
B
 Izonyára jó az Isten,

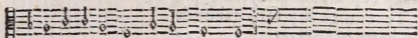
Az Izraelnek jelesben,

G 5

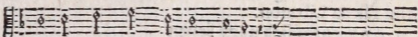
AZ

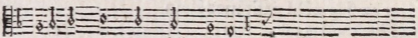
Az kik biveket tistán tartják

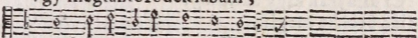
Az ő jovoltát azok láttják,

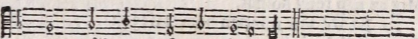
De én tsák nem felen hajlék,

Vgy megtantorodék lábam,

Járafomban ugy megbotlám,

Hogy tsák nem bõrnyen ledõlek.

2 Mert boßbonkodom az népre,

Kinek nagy ebtelenfége,

Midõn látom hogy az hitlenek

Illy nagy jó berentfében élnek,

Az halállal nem bajlodnak.

Semmifájdalmat nem látnak,

Erős kővérek testekben,

Élnek nagy jó egészségben:

3 Nints nekik mint egyebeknek

Semminemű gyótródések,

Midõn más embert vér az Isten,

Oek élnek nagy jó békefésben,

Azért kevélség nyakokon

Mint aranylantz kőrnnyül vagyon,

Oeltöznek mint súp ruhában

Negédségben erõszakban.

4 Fénlik semek kővérségtõl

Ki dülletek az fejekbõl.

Nagyob az ő jó berentfésiek,

Hogy nem mint kiváphatná bivek,

Azért

Azért gonosz az ő dolgok,
 Revélség minden bándékok,
 Gonosságokkal kérkednek,
 Nagy göggel fennyen beszélnek.

* * 5 Szájokat nagy káromlással

Az égre tátyák bitkokkal,
 Gyalázatokkal rakva nyelvek,
 Kik ez egész földre kiűtnek.

Azért az hivek gyacortá
 Esnek nagy mély gondolatba,
 Mert pohárjok ő nékiek
 Keserő vizzel töltetnek.

6 Mondnak végre : Az Ur Isten
 Láttyaé est az menyekben ?
 Mi nyavalyáinkat tudgyaé,
 Keserűségünket bánnyaé ?

Imé az Istentelenek,
 Láttatok élnek örömben,
 Az mint kívánnják bivekben,
 Gazdagok jobberentséssék.

7 Mit haálnál tehát ennékem
 Hogy tisztán tartom én bivem ?
 Es mitfoda haálnom van abban
 Hogy kezem mosom tisztaságban :

Imé mind hiában marad
 Hogy én így kesergettetem,
 Ottan rajtam büntetésem
 Reggel mihelyen megvérrad.

8 Tíak nem énis ilyen bolék,
 De látám hogy nem jól esnek,
 Es ártalmas lenne azoknak,
 Kik te fiadnak mondatnak,

Azért jobban meggondolám,
 Magamban meghányam vetém,
 De fokkal nehezbnek lelém,
 Hogy nem végét találhatnám.

9 Miglen elbémenék végre
 Az Istennek bent helyére,

Es végezetre vöm ezemben
 Az gonosok vége mi legyen,
 Aztis jól megértem oltán,
 Hogy őket te megbünteted,
 Sikamlo helyre helyheted.
 Es vetőd az pusztaságban.

10 Ugy hogy tsudallyák mindenek
 Hogy illy hamar oda leőnek,
 Vesőnek es esnek nagy infégben,
 Szégyenfégben és rettegésben,
 Minden ő gazdagfágokat
 Mulando alommá teszed,
 Kiből ha ember fel ébred,
 Az lelt jokban semmit nem lát.

11 Ezen vala nagy bánatom,
 Es sivemben nagy fajdalmom,
 Kinozám bőrnnyen veséimet,
 Elhagyám hitetni elmémet.

Olly tunya es bolond valék,
 Mert ez dologhoz nem érték,
 Előtted lők olly tudatlan,
 Mint az barom melly oktalán.

12 De en te nálad maradok,
 Noha sok nyavalyát látok,
 Mert te megtartál job kezeddél,
 Nagy infégemben nem hagyálel.

Tanátsoddal vezérly engem,
 Igazgafs te ősvényedre,
 Oltán végy fel dötsőfégre,
 Tégy illy kegyesen én velem.

13 Az mennyekben te vagy nekem,
 Tsak egyedől en Istenem,
 Ez egez földön senki ninisen
 Kit küvölded lelkem kedvellyen,

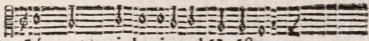
Ha elfogy testem es lelkem,
 Mégis vigaztsls sivemben,
 Egyéb résem nekem ninisen
 Te náladnál en Istenem.

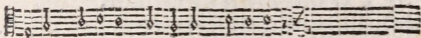
14 Mert kik tőled eltávoznak,
Azok elveſznek, romlanak,
Elveſted azokat hirtelen,
Kik biznak bálvány Istenekben.

Azért en hozzád folyamom,
Fő boldogságom az nékem ;
Hogy benned en reménſégem,
Es jo téted magasztalom.

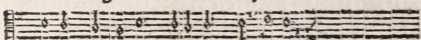
LXXIV. SOLTAR.

*Könyörgése az Izraelitáknak a' megszá-
baditáſert.*

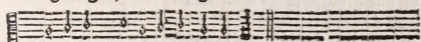
M
Iért vetz minketigy el Ur Isten ,

Mire haragból mi reánk ennyére ?

Miglen gerjedez haragodnak tüze

Juhaidnak nyájára illy igen ?

2 Emlekezzél meg te seregedről,
Mellyet régenten magadnak ſerzettél,
Felvőt örökſégedről emlekezzel
Az Sion hegyin lako helyedről,

3 Kellyfel es végre jövel Ur Isten,
Az gonosbakat töröld es puſtitsel ,
Kik vakmerőkeppen ő seregekkel
Puſtaságot tébnek ſent helyeden.

4 Holot ditséretöd hirdettetőt,
Most ellenſegid ot orditnak ſörnyen,
Es az tenekéd ſenteltetőt helyen
Az ő záblójok felemeltetőt.

5 Az te templomodra nagy erővel
Felhágtnak, hogy ők azt elletőriék,
Török, vágjak, fénlének ő fejbéjek,
Mint ha erdőt vágnának sereggel.

6 Az templum, melly előb ékes vala
Szép táblakkal es cifra deškázattal,
Vagdaltatik feibékkal es bárdokkal,
Es dorongokkal hányák tétova.

7 Ez te templomodat felgyujtották,
Te bent helyedet tüzzel megégettek,
Drága lakohelyét te bent nevednek
Tövöstől fogva mind élrontották.

8 Noša hozza, mondgyák ő magokban,
Puštinuk el őket nagy bőrnűséggel,
Az Istennek bent egyházait béllal
Mind megégették ez tartományban.

** 9 Nemláltjuk már jeleit erődnek,
Közöttünk immáran nintsen propheta.
Nints jövendő mondo az ki tudhatná,
Ha leben vége ez nagy vesélnek.

10 Oh Ur Isten ezt meddig engeded,
Hogy ellenségink minket nevéssenek?
Oerökké hagyodé gyűlöldidnek,
Hogy ekképpen ingerljék bent neved?

11 Miért fordítod elkezeidet?
Job kezedet mit dugod kebeledben?
Vajha egyűser ki nyojtanád ismétlen,
Mutatván nekünk segedelmedet!

12 De az Isten én királyom régen,
Az ki engemet birt es jól vezérlőt,
Hatalmát jelentven ez világelőt,
Hogy ő az segedelem mindent en.

13 Te válastrád két felé az tengert,
Az Sárkánknak te rontottad meg fejet,
Az cethaloknak megtörted fejeket,
Nagytagjok béllal az parton hevert:

14 Kiket ostán eledelől küldél
Az népeknek az nagy pušta helyekben,

Patakvizet es forrást tsudaképpen
Az erős kősziklából erebtél.

15 Megbáraztád az folyovizeket,
Tied az nap, és tied az étzaka,
Hogy az feteiséget világosítsa
Arra teremtéd az napnak fényét.

16 Te nagy Isteni böltséfeddel
Bizonyos határt vetettél az földnek,
Es külömbséget az nyártul az télnek
Elobtád hevseggel es hidegel.

** 17 Emlkezzél meg, lásd meg ez dolgot,
Ellenségid mint rutolnak nevetnek,
Melly bőrnnyen ez tunya és bolond népek
Szent neveden tébnek gyalázatot.

18 Az te gerlice galambotskádat
Ne hadd az gonos vadaknak megenni,
Az bégenyéket ebedből ne vesdki,
Hanem kegyessen viseld gongyokat.

19 Emlkezzél Uramkötésedről,
Mert ez egész föld merő feteiséggel,
Eltölt, es rakva tsalárd gonos néppel,
Mindent nyomorgatnak kegyetlenől.

20 Ne hadd hátra térni bégenységgel
Az te bégeny nyomorult tsolgádat,
Fordits hozzájok te nagy jovoltodat.
Hogy nevedet ditsérjek vig sível.

21 Kellyfel Uram, es forgasd igyedet,
Te nagy gyalázatotrol emlkezzél,
Ez bolond népnek ezt ne engedgyed el,
Kik naponkint rutolnak tégedet.

22 Ne felejtse el üvöltéseket
Ellenségidnek, kik read támadnak,
Es ellened dühössen parvárkodnak,
Nagy kiáltások éri az eget.

LXXV. SOLTAR.

Fogadástétele Davidnak az ő regnálásáról.

D Itserünk teged Isten,

Ditféret legyen neked,

Mert az te dűfő neved

Hozzánk közel jőt hiven ,

Mi azért tsudaidat

Hirdetyük jovoltodat.

2 Ha időm lesz valaha

En igazán itélek ,

Ha feneke ez földnek

Egyszerfmind lerohanna.

En mégis ő ofzlopját

Jol állatnám gyámolár;

3 Az bolondokat intem ;

Ne bolondoskodgyatok,

Az kik penig gonólok,

Térjete meg, ugy kértem,

Szarvat ne emellyetek,

Illy fen ne bebellyetek.

4 Mert az tibt es az erő

Nem az napkelet felől

Sem az nap enyébetről

Sem nem az puštából jő,

Minden az Istenen áll,
 Ó alaz s'ő magasztal,
 5 Az pohar ő kezében
 Kiben vagyon vörös bor,
 Kit ő teli tölt fokbor
 Minden népnek ez földön
 De végre az gonosbak
 Az főprejét megíbbák.
 6 En örökke dicséreni
 Az Jakobnak Istenet,
 Hirdetem dütsőséget,
 Es barvokat megbesgem
 Az Istenteleneknek,
 Hogy az jok felkellyenek.

LXXVI. SOLTAR. 30. 139.

*Háladása az Iuda népének az Assyriusok ellen való
 győzedelemért.*

Az XXX. SOLTAR notájara.

ESmeretes az Ur Isten
 Az Judaban, ez bent neve
 Az Izraelnek földében
 Mebbe terjet dütsőségei,
 Az Salemben lép ő fatora
 Az Sionon lako hajleka.
 2 Ott megláttya minden ember,
 Hogy Isteni hatalmaval
 Megtörök Ij, pais, fegyver,
 Hadat megbállit azonnal,
 Nagyob felségednek ereje,
 Hogy nem az kóborlok fok hegye
 3 Az ellenség eldulaték,
 Reájok mély álom esék,
 Kiket vitézeknek vélték
 Tudatlan lón az ő kezek,
 Mihelyen féddéted hallatik,

Mind

Mind békér s' mind ló elalusbik.

4 Ki áthatna meg előtted,
Az ki illy rettenetes vagy
Midőn haragod felgerjed?
Menybéli sententiád nagy,
Mellyet hallatz az emberekkel,
Az föld megrémül tsendességgel.

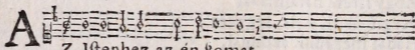
5. Midőn felkél az Ur Isten,
Tartván kemény ítéletit,
Hogy az begényeket itten
Ez földön megtartsa nepit,
Ditféretedre fordul néked,
Ha az nep haragbik ellened.

6 Még egybér nyilván elvebted
Ez maradék dulotfulot,
Jer ditférjük Istenünket,
Megalván fogadástokot,
Kik mindenkor vattok ő vele
Es el nem tavoztok ő tőle.

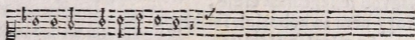
7 Adgyatok bép aiándekeot
Ez rettenetes Istennek,
Ki megtörj hatalmakot
Az gonob fejedelmeknek,
Az nagy királyok itt ez földön
Előtte lebnék rettegésben.

LXXVII. SOLTAR.

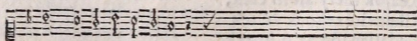
Tanujág az kéfertetben valo vigasztalásrol.

A

Z Istenhez az én bomat

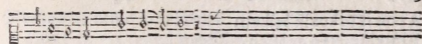

Emelém kiáltáomat,

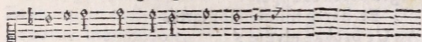

Hogy fel kiálték hozzá.

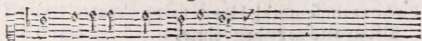
Bebé-

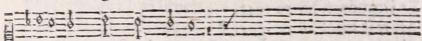
Befédem meghalगतá.

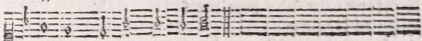
Mindennémű bükségemben,

Reménfégem csak az Isten,

Ejjel kezem fel tartom

Az égre hozzá nyujtom.

2 Lelkem nagy bánatban eset,
Minden vigasztalást meg vét,
Az Isten rettent engem
Ha róla emlékezem.

Noha Istennek bívemben
Panaşlok nagy infégemben,
Lelkem még sem találhat
Semmiben nyugodalmat.

3 Szemeimet nyitva tartod,
Alunni ejjel sem hagyod,
Erőmben úgy elfogyék,
Hogy egy bot sem bolhaték.

Gondolám az régi időt,
Es forgatám semem előt
Az elmúlt ebendőket,
Hánjám es vetém öker,

4 Meg emlitém hegedőmet.
Néhai énekléşimet,
Szivem égéş étzaka
Ebt minden előforgattya.

Ennek hogy értelmi lallyem,

AZOR

Azon igyekezik lellem
 Elmelkedvén erőssen,
 Vegre bölék ekképpen :

5 Ez harag mindenkor tarté,

Az Ur öröкке elvété ?

Nintsené ő nékie

En hozzam femmi kédvé ?

Elfogyotté nagy kégyelme,

Es ő atyai berélme ?

Es immáran hátra ért,

Az mit minékünk igert ?

** 6 Tellyesseggel elfogyotté,

Hozzánk valo nagy berélme ?

Elalutré irgalma

Az ő nagy harágjába ?

Végre mondék : Oda vagyok

Az én eletem immáron,

Isten megvonta kezét,

Nem nyujtya segedelmet,

7 De meggondolám ismétlen

Miket miveltel régénten,

Az te nagy tsudaidot,

Kiket sok ember látot,

Tsudaidrol gondolkodvan

Kiket láték dolgaidban,

Elmékedem erőssen,

Végre bölék ekképpen.

8 Oh erős es kegyes Isten,

Szent vagy tselekedetidben,

Es sohol senki nintsen

Hozzad hasonlo Isten.

Tsuda Isten az te dolgoz,

Az mint gyakran megmutatod,

Minden népek jól láttják

Nagy voltát hatálmadnak.

9 Népedet te kimentetted,

Nagy inségéből kivetted,

Jákobnak es Josephnek

Nemzetet mind kettőnek-

Hogy az viz teged megláta

Ottan nagy félelme jutt,

Es az tenger mélységé

Legottan megrendőle.

10 Az felhők esőt ejtének,

Es nagy menydörgések lőnek,

Az magas égh harása,

Szellel minden tífattaga.

Sűrű nyilak röpülének,

Sebes köcsök esének,

Olly villámások lőnek,

Hogy az egész föld fénlék.

11 Az föld megrendőle bőrnyn,

Utad lőn az nagy tengeren,

Altal menél az vizen,

Labad nyoma még sintsen,

Az te berelmes népedet

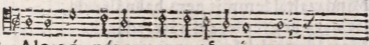
Mint egy nyáját vezérletted

Ki hozád hatalmaddal,

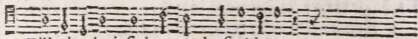
Moses es Aron által.

LXXVIII. SOLTAR.

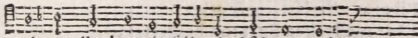
*Elszámolás Istennek az Izrael népéhez külömbkülömb
jótáteményinek esők féle ostromak.*

H

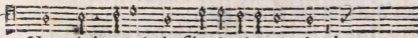
Algas én népem az en törvényemre,

Füledet hajtsad az en beszédemre,

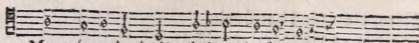

Az mellyek az en bájambol bármaznak,

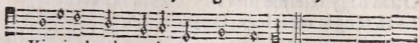

Hogy jól megérthesd mi voltát azoknak.

Mert

Mert én neked olly dolgot bebeséllek,

Kit titoknak tarthatnak mindenek.

2 Olly dolgot, az kit az mi atyáinktól
Hallottunk, es meg értettünk azoktól,
Nem hogy tsák mi arról megemlekeznénk,
De fiainknakis megbeséllenénk.
Hirdesük azért nagy dütsőféget,
Es az ő fok tsuda tétemenyét.

3 Az Jákobval ő erős kötést berze,
Az Izraelt törvénnyel köteleze,
Hagyván, hogy az atyák ezt megbeséllék,
Es előbámlállyák ő gyermekeknek,
Hogy ezt azokis nyilván tudhassák,
Kik az ő nemzetekből származnak.

4 Hogy ők az Istenben reméllenének,
Es ő dolgait el ne felejténék,
Törvénye berint életeket szabnak,
Hogy ők végezetre ugy ne járnának,
Mint az ő rosb termetű attyok,
Az Istentől hirtelen elhajlók.

** 5 Mint az Ephraim fiai regenten
Fegyverrel, nyillal, felkebulvén siben,
Mindazáltal semmit nem használnak,
De nagy ségyenfeggel hátat adának,
Mert Istennek kötefit nem tarták,
Es ő törvénye berint nem jártak.

6 Hamar elfelekeztek az Istenről,
Ez az ő nagy fok tsuda teteliről,
Kiket az előt láttatot ő vélek,
Es az mellyek az Egyiptomban lettek,
Az Zoan mezőn melly tsudakattót
Az ő attyoknak semei előt.

7 Láttak hogy az tenger kétfelé válek,
Hogy azon által bárazon mehettek,

Az tengert ő két felől felemelé,
Nappal őket kőd öblöppal vezérle,
Es midőn nagy sötétség volt éjjel,
Őket vezette világos tüzzel.

8 Az puftán az kőbiklát meghasítá,
Es az vizzel, az melly abból kifolya,
Népét megitatá, es azon helybe
Az kősziklából kutfejet erebte,
Kiből olly bővséges viz buzdola,
Melly mint az patak sebessen folya.

** 9 Gonosságokat de még sem hagyák el,
Az Ur Istent ingerlék nagy bűnökkel,
Es az puftában megkifertek őtet,
Hogy tőle kértek csak gyönyörűséget,
Etelt kívánván ő éhségekben,
Kiért zugodtak az Isten ellen.

10 Mondván: Ereggyel hidd el te magadban,
Hogy az Isten nekünk ez puftaságban
Ábalt kébsítlen, Mert láttuk jollehet,
Az kőbiklából hogy vizet erebret,
De az kenyér es az hus holvagyon,
Ez népnek illy étket hogy adhaslon?

11 Hogy az Isten ezt hálla megbusula,
Tüzes haragja Jákobra buzdula,
Megindula az Ur nagy haragjában,
Az Izrael népéreis, azértan
Hogy ők az Ur Istenben nem biztak,
Sőt ő fegedelmét megutálták.

12 Mert mihelyen ezt az néptül meghallá,
Az felhőknek legottan parantsola,
Es megnyitá az menyeji kapukot,
Honnan az Manna mint eső le omlot,
Hogy az nagy éhségben kiáltának,
Mennyei eledelt találának.

** 13 Ez népnek it nagy lön ő szerentsjéje,
Angyalikenyért eledelől löle,
Ugy hogy ebben minden eleget évek,
Parantsola az napkeleti félnek,

Melly

Melly onnan főlől alá zudula,
Az déli nagy félis megindula.

14 Az hus mint egy első alá rohana,
Mint az fűd por kinek nintsen báma.
Madarak hullának nagy fűdőséggel,
Mint az fővény az tenger parton féllel,
Számptalan fok az sátorok közöt,
Ugyan ellepte az egeš mezöt.

15 Ekeppen ök olly igen eltelének,
Hogy nem tsak az éhség ellen évenek,
Hanem gyönörköttettek is magokat,
Mégsem tarták el erköltsős voltokat,
De hogy az hus még sájokban volna,
Es az hafok még meg nem töltvolna:

16 Ottan az Ur haragja felgerjede,
Az népnek javát köztök megemészte,
Jo ifjait elvešte Izraelnek,
De ök ez után ísmét vetkezének,
Előbbi erköltsőkben elmentek,
Az Isten tsudáinak nem hittek.

** 17 Azert fok tsapás miát ő cletek
Megrövidüle napjok, estendejek,
Midőn az halájt bemek elöt néznek,
Az Istenhez ök ísmétlen térenek,
O benne veték remenségeket
Jo reggel töle kérven kegyelmet.

18 Ez infégben az Istent megemliték,
Otet erős kösáloknak esmerek,
Es ötet hatalmas Istennek vallák,
Egyedül ötet megtartónak mondák,
De tsak hamis so jöve sájokból,
Es nyelvekkel solának tsalárdol.

19 Mert az ő síveknem valának tsíták,
Es az ő kötése berint nem jártak,
De mégis kegyelmessen tőn ő vélek,
Nem hagyá hogy ez bűn ártson nekik,
Kedvezé nekik, bűnük haragja,
Es ő büntetésit hátra hagyá.

20 Meggondolván hogyaz ő természetek
Gyarlo test, elmulandok az emberek,
Mint az él, az melly hirtelen elzudul,
Es ő fuvallása hátra nem fordul,
De ők mégis haragra inditak
Az puftaban őtet megbufitak.

** 21 Ez hitlen es gonos nép meg nem bü-
nek,

As erős Istent gyakran megkifértek;
Az Izraelnek ő bent Istenének
Majd ugyan parantsolnia kezdenek
Ő erős karját meg nem gondolták,
Mellyel ellenségtől megtartattak,

22 Es az ki Egyiptomban tót tsudákat,
Es az Zoanban mivel nagy dolgokat,
Tsuda tétellel hatalmát mutata,
Mikor az vizet vére változtata,
Azt mivele minden folyoviznek,
Hogy azokbol senki ne ihátnék

23 Sok undok férgeket küldé reájok,
Mardosak őket legyenek es búnyogok,
Közikben erebte sok rút békákat,
Es gyümöls vesző tsere bogarakat,
Az saskák mind ellepék az földet,
Es elvesték az veteményeket.

24 Az bölök köcső miat vesének,
Az füge fakis nem teremhetének,
Barmokat elvesté az köcsőkkel,
Ő tsordájokat tüzes fergeteggel,
Minden haragjat rajtok kiönte,
Haragjának tüzet rajok döjte.

25 Megfizete nekik valósággal,
Megvere ő gonos angyali által,
Kiket öldöklefre rájok botfata,
Az ő nagy haragjának utat nyita,
Még életetekis nem kémelle,
Minden barmokat döggel elvesté.

** 26 Minden első bälöt az Egyptomban

H

Megö-

Megöleték az Chamnak fátorában,
 Az első nevendéken kedves ifjak,
 Kik erejekben már nőni indultak,
 Elhoza az pusztán az ő népit,
 Vezérle őket mint nyái juhait.

27 Bátorfággal ő feregét kivive,
 Az ellenséget az tengerben veszte,
 Mindenütt Babadon vífeltetének,
 Mig az sent föld határában érenek,
 Mind az nagy hegyig az dütfért földön,
 Mellyet erős jobkezével megvön.

28 Az nepeket ő előle kihajtá,
 Hogy ez földet népe örökül birná,
 Ó fátorokat ada Izraelnek,
 Mégis ellene jártak az Istennek,
 Kifértek es busíták az Istent,
 Nem őrzék az ő tőle vőt törvént?

29 De gonosz erkölcsöknek engedének,
 Es mint az ő attyok hátra esének,
 Mint egy rosz kéziv vizfsza fordulának,
 Es felinditak haragjat az Urnak,
 Bálvány imadással őt busíták,
 Boszváallo voltát meginditak.

** 30 Mihelt Isten ezt felőlők megérte,
 Oe nagy haragjaottan felgerjede,
 Es meggyűlöle az Izrael népét,
 Elhagya Silot ő válastot helyet,
 Holot az ő sent fátora állot,
 Kiben ő az emberek köbst lakot.

31 Ó erejeket fogva elvitete,
 Es az ő dütsőségeket erešte
 Az ellenség kezében, es ezeknek
 Az véres tört adá az hitleneknek,
 Ugy megharagvék örökségére,
 Es megbusula az Izraelre.

32 Az ifju népek tűzmiat vesének,
 Es az šep süzek nem tisztelterének,
 Tisztességgel férnek nem adatának,

Az papok fegyver által elhullának,
Kiknek özvegyé lőt feleségek
Erettek gyázban nem öltözhettek.

33 De az Ur Isten felkele ifjúságon,
Mint az ki az mély álomból felszerken.
Es mint az ki fok bort ivot, es kialt,
Akképpen ő az ellenségre talált,
Es hátul rajtok nagy sebet vágot,
Rajtok ő rők gyalázatot hagyot.

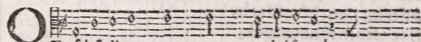
34 Őtan az Joseph sátorát megvete,
Az Ephraim nemzetét sem kedvelle,
De elválasta az Juda nemzetét,
Véle egyűt az kedves Sion hegyét:
Az ő palotáját őt épité
Ő felségének dütsőségére.

35 Ez lesz mint az föld olly erős palota,
Az melly helyéből ki nem mozdul soha,
Az utan elválasta az Davidot
Ő solgajának, bégény rendből valot,
Az Juh nyáj mellől hívá solgáját,
Nem utála bégény állapotat.

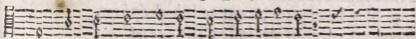
36 Az szeptatok közül hozatá őtet,
Hogy legelteffe az Jákobnak népet,
Az Izraelt mint ő rőket ra biza,
Az mint őtan ara volt neki gondja,
Hogy őket legelteffe, birhassta,
Es kezével hiven igazgassa.

LXXIX. SOLTAR.

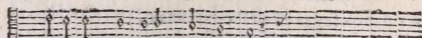
Könyörgése a Sido népnek a megszabadításért.

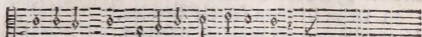
E rőkődben Uram poganyok jöttek,

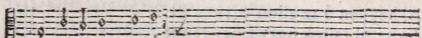
Es bent templomadat megfőrtőztettek,

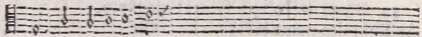
Jerusalem városat elrontották ,

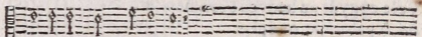
Es bélel nagy kőrakásokra hánták,

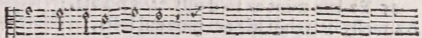
Szolgáidnak testek,

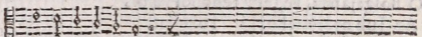
Az kik megölettek,

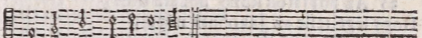
Adattak az holloknak.

Hűsok te bentsidnek,

Etelül vettetnek

Az mezei vadaknak.

2 Az városon nagy sok vért kiontának.

Az sok vér , mint vizek bélel folyának,

Tővének olly bőrnü öldökleseket,

Nem lón ki eltemetné az testeket ,

Az mi bomsbedségünk

Tsuffágot űz rajtunk

Az kik környölünk laknak

Minket nem bõtsülnek,

Sõt tsakmegnevetnek,

Tsufolnak es rutolnak.

3 Mig haragból Uram reánk eképperr,

Haragod miglen gerjedez illy igen?

Meddig terjedted bõbbuallasodat,

Ki minket mint az fébes tűz elfogyat,

Boffbudat azokra

Ons az pogányokra,

Kik teged nem esmernek,

Dőjts az orbágokra

Hol nevedet loha

Nem tisztelték az nepek.

4 Mert Jákobot ők meg öttek, elnyelték,

Az ő nemzetfeget megemešítették,

Minden házait földre lerontották,

Kietlen puftafágra fordították.

Botfásd meg bününket,

Ne emlits meg őket,

Nagy haragod bünnyékmeg,

Mert igen-gyórtetünk,

Jóvel mi Istenünk,

Es kegyelmessen tarts meg.

** ; Tekénts meg Uram kegyelmességedet,

Az te bent nevedet segéts meg minket,

Szabadits es tarts meg minket kegyessen,

Büneinket botfásd meg bent nevedben.

Hogy ne nevettefsünk,

Kerdven : Hol Istenünk?

Verd meg az pogány nepet,

Vérét bolgaidnak

Kir ők kiontanak

Nekik el ne engedgyed.

6 Juffon elődben síralmok azoknak,

Kik az rabságban ohajtnak es sírnak.

Sies mentsmeg hogy ők el ne vessenek,

Kik immár halálra itiltettének.

Szombédinknak éppen

Fizefd meg hétképpen

Az mint rajtunk miveltek.

Hogy teged Ur Isten

Szidalmazták bőrnynen

Fizefd meg ő nekiek.

7 Es mi , ugy mint te nyájad es sereged ,

Magasztaljuk és dicsérjük bent neved,
 Dicséretedet mindenkor hirdettük,
 Es nemzetről nemzetre kiterjesztük.

LXXX. SOLTAR.

Könyörgése az Sídoknak az meg szabadulásért.

H Algasd meg Izrael pástora,

Es Josephnek vezérő Ura,

Kit ősiű mint egy juh nyáját,

Fordits hozzánk bent ortzádat,

Ki űlő az Cherubimokon,

Jelennyel meg világosson.

2 Mutasd meg Uram nagy erőűt,

Láttasd meg az Ephraim előt,

Mutasd meg Bénéjaminnakis,

Igy tegy az Manassenakis,

Tarts meg minket tellyességgel,

Nagy infégűnkben ne hagy el,

3 Ur Isten térj hozzánk ismetlen,

Oerizmeg minden gonosű ellen,

Világosfogodat nyujtsad,

Irgalmadat ránk fordítsad,

Téris hozzánk bent ortzádat,

Es semmi nekűnk nem árthat.

4 Oh Ur Isten vallyon mig tartod

Mi rajtunk az te nagy haragod?

Ha adod meg keresünket?

Édnyhullatást kenyér helyet

Adál nekünk, es itatál

Minket nagy könnyhullatással.

5 Te minket feddődésben ejtel,

Szomszédinkal nem bősültetel,

Az ellenfégnék lónk tsufja,

Tarts meg seregéknek Ura,

Világosíts bined rajtunk,

Es nem leß semmi bántásunk.

** 6 Az bölötövet Egyptomból

Elhozád az fovyány országból,

Es az jó földben plántálád,

Honnan az népet ki hajtád,

Ez tágás helyen nagy meßße

O' gyökere kiterjede,

7 O' béles árnyékja kiterjet

Béfette az magas hegyeket,

Az ő veßbéji magaslak,

Felnöttek mint az cedrus fák,

Agait mind az nagy vizig

Kiterjeste az tengerig.

8 Miert tördeléd el gyöpüiét,

Hogy ereftél belé más népet,

Ki bölöit leßaggata?

Az erdei kan kitorá,

Az vadak kinyövek bölnyen,

Hogy engeded ezt Ur isten?

9 Uram ismerlen térj mihozzánk

Mennyekből bemed fordíts reánk,

Es látogasd meg az bölöt,

Mellyet jobkezéd ültetöt,

Nézd meg ez íseméte végre,

Kit berzél dütsöfégedre.

10 Tüzzel megint megégettetik,

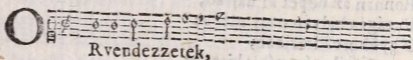
Tellyességgel elpusztitalk

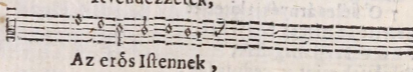
Haragodnak nagy-tüzeben :
 Nyujts kezedet , oh Ur Isten
 Az emberre, kit kezeddél
 Magadnak erősítőtél,

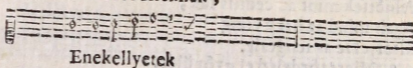
II Es mi el nem terünk te tőled
 Tcsak életünket erősítsed,
 Es dítserjük bent nevedet.
 Ur Isten vigasztaly minket,
 Világosíts bined rajtunk,
 Es mi nyilván megtartarunk.

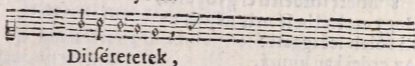
LXXXI. SOLTAR.

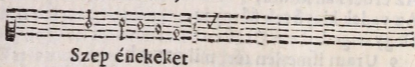
Háláadásja az Izraelnek a jó tétéményert , es megvallása
 az háláadatlanfágnak.

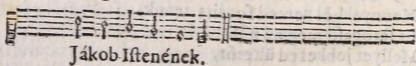
O rvendeztetek,

Az erős Istennek ,

Enekellyetek

Dítseretetek ,

Szep énekeket

Jákok Istenének.

2 Szep dítseret
 Neki mondgyon minden,
 Lantokban ötet

Es citerában
Ditférjük vigan
Néki zengedezvé.

3 Most ez ujhoban
Neki örvendezzünk,
Trombita fioban.
Rendelt időnkben,
Vig ünnepünkben
Illik énekelnünk.

4 Mert Izraelnek
Isten parantsolá
Ez az Josephnek,
Hogy ők ékképpen
Elnének hivén,
Jelül nekik hagyá.

5 Illy köteist berze
Isten az Josephvel,
Midőn kijöve
Az Egyptomból
Holot az nép föl
Esmertelen nyelvel.

** 6 Az terek alól
En ki hozám őtet,
Hogy sár gyurástol,
Tegla vermekből
Es infégekből
Ki mentfékkezeket.

7 Hozzám kiáltal
Te nagy infégedben
Es megtartatal.
Imádságodat
Meghalgarám ot
Az nagy menydörgésben.

8 Az Meribánál
En megkisértélek,
Látam azonnal
Nagy kemenységed,
Megis teneked.

Illyen szóval szólék:

9 Halgald meg népem,
Es közlöm te veled

Erős kötőfem,

Hald meg Izrael

Az mit sám beszél,

Es azt jól megérted:

10 Neked ne legyen

Idegen Istened,

De egyedül en,

Ts csak engem tisztelly,

Senkitől ne fellyi,

Nevemet bősülljed.

11 En vagyok néked

Istened egyedől,

Inségszen teged

En megtartalak,

Es ki hozálak

Egyptom földéből.

** 12 Tátsfel ts csak bádás

Es megtöltöm bőven,

Menten meglátod

Hogy nagy bővséggel

Leb az eledel

Tsfudálatos képpen.

13 De az én népem

Engem nem halgára,

Nohá intettem

Gyakorbebéddel,

De az Izrael

Füleit bedugta.

14 Kin megbusulék

Es őket elhagyám,

Hogy bár mennyenek

Oennön kedvökre

Es ösvényekre

Szabadon botfátám.

15 Ha népem sivj

Szot fogadót volna,
 Es ha Izrael
 En utaimban
 Es tanátsomban
 Jární akart volna.

16 Enis legottan
 Az ő ellenséget.
 Nagy hatalmomban
 Elvertem volna,
 Vettettem volna
 Rájok én kezemet.

17 Ő ellenséget
 Neki attam volna,
 Jo berentfejet
 En ő nekie
 Nagy fok üdökre
 Terjesztettem volna.

12 Buzat nekie
 Szepet adtam volna
 Eledeleere.
 Es nagy bővseggel
 Az kőbiklából
 Mézet adtam volna:

LXXXII. SOLTAR.

Panaszsa az Istennek az Birakra es regnálókra.

Az XLVI. SOLTAR notajara.

AZ Isten áll ő seregében,
 Az birák gyülekezetében,
 Közötök igazat itél,
 Es nekiek ilyen felel.

Miglen itéltek ti ekképpen
 Az törvényi igazság ellen?
 Hogy semelyét az hamisnak
 Nézitek, kedvezven annak?

2 Szegént itélyetek igazán,
 Eskönyörüllyetek az árvan,

H 6

ügyel

űgyet az búkölködőnek
Erőszakul megmentétek.

Az nyomorultat az hamistól
Kisabadítsátok markából,
Hogy az begény erőt vegyen
Az hatalmaskodo ellen.

4 De intésemét nem fogadgyák,
Sőt értetlenül megutállyák,
Nagy setétségben mennek el,
Kin az föld tsak nem szálljedel.

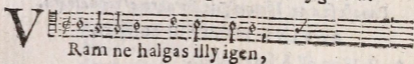
Imé en mondom hogy ti vattok,
Kik Isteneknek hivattatok.
Es az magasságos Urnak
Ti mondattok fiainak.

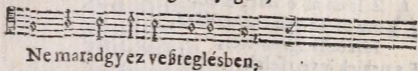
4 De mindnyájan megkell halnotok,
Mint egyebek tuis kimúltok,
Végre ti mind oda leűtek
Ugy mint egyéb fejedelmek.

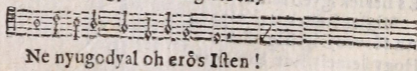
Támadgy fel azért oh Ur Isten
Es itelly meg mindent ez földön,
Mert néked hatalmad vagyon
Minden népen ez világon.

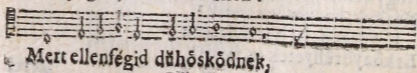
LXXXII. SOLTAR.

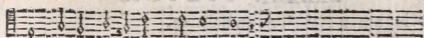
Kenyőrgése az Isten nepenek az ellenség ellen.

V Ram ne halgas illy igen,

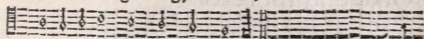
 Ne maradgy ez veszteglésben,

 Ne nyugodial oh erős Isten!

 Mert ellenségid dűhűskűdnek,

Es az kik tégedet gyűlölnék,

Felemelték fejeket fennyen.

2 Kiváltképpén néped ellen

Tfalárd árultatás képpen

Sok álnok tanátfokat lélnelk,

Es az kikre te gondot tartasz,

Es rejtekhelyedben otalmas

Azok ellen dőve eskűsnek.

5 Mondvan: Jertek im ezeket

Veűessük el ez nemzetet,

Tőröllyük el őket ez földről,

Fogyassuk él ez népet binten,

Hogy emlékezet se lehessen

Az Izrael népe nevéről.

4 Gonos tanátot végeztek,

Te ellened kötést tőttek

Az Edomi Ismaélitsk,

Az Moabnak és az Hagarnak

Nemzeti te ellened jarnak,

Gebalitak és Ammonitak.

5 Philisteus és Amalek

Es mind az Tyrusbéliek,

Nagy erővel felkészőltének,

Az Assuris ezekkel egygüt

Segéteni az Loth fiait

Minden erővel igyekeznek.

6 Ez nepekvelis azt tegyed

Mint az Midiant élvezted,

Az Kiffon pataknál régenten,

Mint sifar és Jabin élvezte,

Az Endornál éltek elkele,

Ollyak lőnek mint sár az földön.

7 Ó fejedelmi mint Oreb,

Ugy járjának mint az Zéeb,

Mint

Mint amaz Zebah és az Salman,
 Az kik mondotrak nagy kevelyen,
 Az Istennek hajlekit menten
 Elfoglallyuk nagy hatalmunkban.

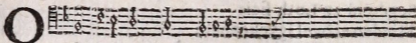
8 Ted forgo kerekké őket,
 Mint fél az posztorjatsöpöt,
 Mint az sebes tűz megégeti
 Az nagy erdőt, és elpuítítja,
 Es mint az sebes tűznek langja
 Az magas hegyet megemešti.

9 Kergesd meg forgo féleddel,
 Nagy rettegéssel ijesdvel,
 Szelvebbél haboríts meg őket,
 Ó ortzájokat ségyeníts meg,
 Hogy tegedet esmerjenek meg,
 Es bősüllýék te bent nevedet.

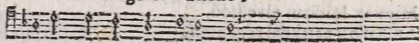
10 Tasíts őket nagy ségyenben,
 Es ejts be nagy félelemben,
 Töröld él hogy innet mindenek
 Esmerjek, hogy te az Isten vagy,
 Az kinek hatalma igen nagy,
 Az kit felsegefnek neveznek.

LXXXIV. SOLTAR.

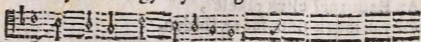
*Kivánsága Davidnak az Isteni tisztelőben való jelen
 létele Ierusalemben.*

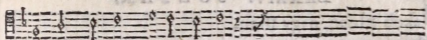
H seregeknek Istene.

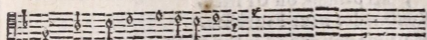
Melly kedves gyönyörűsege

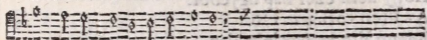
Az te szerelmes hajlekidnak.

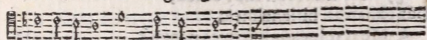
Az en lelkem foházkodik ,

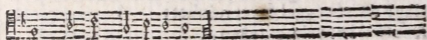
Tornáztodban kívánkozik,

Oh Isten az magasságnak,

Ahétozik testem lelkem

Te hozzád elő Istenem.

2 Az verebnek vagy on féske

Es honnyában költ az fetske,

En királyom Zebaoth Isten ,

Hol vadnak az te oltárid,

Es te bentséges haylékid ?

Hol ditsértettel telfégesen ?

Bizony boldog az olly ember ,

Ki teged házadban ditsér !

2 Oh boldog az ember nyilván

Az ki az te utaidban

Kiván jarni bível lelekkel ,

Menven az sírálom völgyen

Az hol merő báraz minden ,

Ottis ő nagy hiedelemmel

Kutatás , tünál tsatornát ,

Kiben eső vizet bofsár.

** 4 Nyereségről nyereségre ,

Mennek erőről erőre,

Mig hozzád jutnak az Sionra.

Oh erős Zebaoth Isten

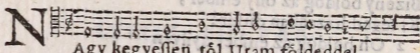
Hajts hozzám füled kegyessen ,

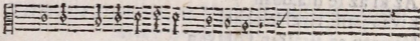
Figyelmezzél imátságomra

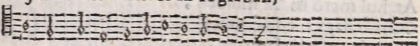
Jakob Istene, nagy Isten,
 Halgas meg en búkségemben,
 s Mi paisunk oh Ur Isten,
 Kenőtredre nezz kegyessen.
 Mett job egy nap az te házában,
 Hogy nem ezer nap egyebőt.
 Az Isten tornátza előt
 Kapun álló lennek inkáblan,
 Hogy nem mint sok idöt élnek,
 Házokban az hitleneknek,
 6 Mert minékünk fényes napunk
 Az Isten, és mi paisunk,
 Nagy dütsőséggel szeret minket:
 Azokkal kegyelmet teben,
 Kik járnak az jó ösvényen,
 Sok jovaival aldgya őket,
 Boldog az ember élteben,
 Ki bizik az Ur Istenben.

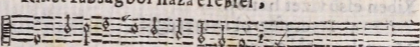
LXXXV. SOLTAR.

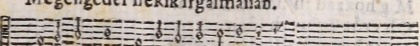
Könyörgése az Sido népnek az megszabadításért.

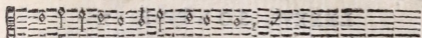
N Agy kegyessen töl Uram földeddel,

 Jakob nemzetivel az fogfában,

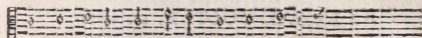
 Kiket rabságbol haza creftél,

 Megengedél nekik irgalmassan.

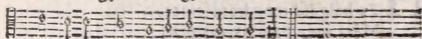
 Bűnöket megborítád elföded,

Ellenek haragodat enyhítéd.

Uram kegyeslen végy hozzád minket,

Ved el rolunk haragodnak tüzér.

2 Nem de mind örökke haragbole?

Mind éltig nyojtode haragodat?

Népedet már meg nem enyhétede,

Hogy benned lelhesen vigaságot?

Es noha nagyok az mi büneink,

Mégis mutatd kegyelmed minékünk,

Es noha tettünk sok gonoszságot,

De tőled kérünk irgalmasságot.

3 En meghalgotom mit bol az Isten

Az ő nepének és ő bentinek,

Bekeféget beáll kegyelmessen,

Hogy bolondfagbol ne vétkezzenek.

Kik őtet félik, minden meghidgye,

Közel azokhoz ő fegedelme,

Hogy dütsőfége lakják földünkben

Minden inféget rolunk elveszen.

4 Jofág hűséggel ővé békéllik,

Békefége igasság egymást bépen

Tfokollyak, Ez földön nevededik

Az hüt, Láttzik igasság az egen.

Mindennem ő jot ad az Ur Isten,

Es sok jo gyümöls terem ez földön,

Az igasság megyen ő elötte,

Es ő járáfa tart mind örökke.

LXXXVI. SOLTAR: 77.

Könyörgése Davidnak az megszabadításért.

Az LXXVII. SOLTAR. notájára.

HAjts hozzam Uram fíledet,
Es hálgásd meg kerésemet,
Mért igen begény vagyok,
Az én búkségim nagyok.

Tarts meg testemet lelkemet,
Nézd ártatlan életemet,
Szolgádhoz térjen kedved,
Ki bizik tsak te benned
2 Hozzád minden nap ohajtok,
Nagy búkségemben kiáltok,
Te nagy irgalmad bérent
Kegyelmez meg oranként.
Szolgád lelkét vigasztald meg,
Uram kiáltásom hald meg,
Mert bívemet é végte
Emeltem fel az égre.

3 Uram jokedvő s'edes vagy,
Az te irgalmasságod nagy,
Minden emberhez pedik,
Ki hozzád éfedezik.

Halgásd meg azért kérésem,
Es nézd meg éfedezésem,
Tekentven kegyelmedre,
Figyelmezz befedemre.

4 Nagy búkségemben ohajtok,
Te hozzád bívből kiáltok,
Es engem te meghalgatz.
Nyavalyámban el nem hatz,
Ugyan sints soholtöbb Isten
Ki hozzád hasonlo legyen,
Nintsen több erős Isten
Ki illy dolgot teheszen.

** 5 Ez vilagon minden népek

Kiket

Kiket teremtél, eljönek,
Es imádnak tegédet,
Dütsöetik nevedet.

Mert te nagy es hatalmas vagy,
Tfuda tételed fok es nagy,
Te vagy egyedöl Isten
Sohol Isten több mintfen.

6 Vezérly Uram utaidban,
Hogy járjak igafságodban,
Es tfak arra hajts biven,
Hogy bent nevédet fellyem,
Néked Uram hálát ádok
Es téllyes biböl vigádok,
Mind örökke nevednek,
Ditséretet éneklék.

7 Mért megkegyelmezél nekem,
Az pokolbol kivöd lelken,
Feltámasztál ujjonnan
Az mélységből ki hozván,
Ime az Isténtelenek
Uram ream dühörttenek,
Kik tfak haralmaskodnak,
Semmit rajtad sem adnak.

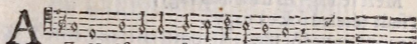
8 De te irgalmas Ur Isten,
Igaz vagy természetedben,
Jo, hiv, es éngedelmes,
Haragra késédelmes.

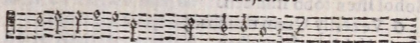
Tekénts réam kegyelmez meg,
Uram bologdat segítségem,
Szolgáló leanyodnak
Fiat foglald magadnak,

9 Add jo Jelét mivoltomnak,
Kit ellenségim lássanak,
Es ségyénylyek, hogy engem
Megsegiteb Isténem.

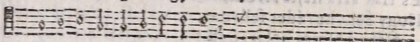
AZ LXXVII. SOLTAR.

Oeröme az Sida népnek az új templomon.

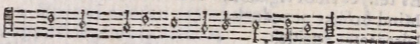
A
Z Ur Isten az ő lakohajlékat

Az ő bentséges hegyén helyheti,

Es az Siont ő inkább szereti.

Hogy nem Jákobnak akarmelley fátorát,

2 Te felőled nagy dicséretet lesznek.

Oh Isten városa, Egyptomat,

Mond Isten, és az Babyfoniát

Azokhoz tudom, kik engem esmernek,

3 Az Philisteusrol még így beszélnek,

Az Tyrusrol és az Szerétsenről,

Ekképpen voltak és egyéb néptől:

Ezek az Sion hegyén bülettének.

4 Az Isten jól megerőséti őket,

Mikor népeit őve bámlálja,

Akkor ezek felőlis azt mongya:

Ez népis az bent Sionrol büleret.

5 Azért ot énekelnek nép éneket,

Mond az Isten, és it örvendeznek,

Mert én dűtsőségére és helynek

Tamaztok nagy nép élő kulféjeket.

Könyörges a' kemény kisértetben és lelki hartzban.

U R Isten én üdvöslégem

Ejjel nappal kiáltok hozzád,

Könyörgésemet meg halgassád,

Es tekénts meg nagy infégem,

Kegyessen hajts hozzám füledet,

Erts meg en esedezésemet.

2 Az én lelkem nyavalyákkal
Tellyesféggel elárat, éltölt,
Mint az ki már az sírben későlt,
Es az pokolra ála bál,
Vagyok ahoz binte hasonlo
Az kinek mar kés az koporsó.

3 Megfoztattam életemtől,
Mint az kiket agyon vertének,
Kik az halottak közt hevének,
Kikről már nem emlékezől,
Kik éltetemtetvén fekešnek,
Es te kezedből kiestenek.

4 Az koporsóban től éngem,]
Bévetél az fetét mélységben,
Holot haragod nyomkeményen,

Elb-

Elburitád begeny fejem
 Nagy árvizednek habjaival,
 Kik rám rohannak nagy zugással.

4 Engem te meg utáltatál,
 Es tőlem én esmerőimet
 Mebbe vöd, elhadtak engemet,
 Ez az tömlőtzen tabítal,
 Holot kemény fogfágban vagyok,
 Kiből ki nem szabadulhatok.

** 6 Elkeferőttek semeim,
 Fajdalom miat elbádgyattak,
 Naponkint Uram teged hivlak,
 Hozzád terjesztven kezeim:
 Halottaknak tebbe tsudakat,
 Nékik mutatz nagy dolgokat?

7 De feltámadé az halot
 Hogy tsudatételed hirdesse?
 Es az koporsóban vagyone
 Ki említé jovoltodot?

Es igazságodat az sírben
 Ki dítserne veszedelmében?

8 Az sétetben ki esmerne
 Az te tsuda tétemenyidet?

Azhol elfeléttek tégedet,
 Igasságod ki értene?

De én tsak te hozzad üvöltők,
 Minden reggel néked könyörgők.

9 Uram miért vetz él engem,
 Miért rejted él semeidet?

Szegény vagyok, Erőm élvezet,
 Jai melly igen gyötrettettem.

Ez én régi nagy infégemben.
 Előtted vagyok rettegésben.

10 Nagy haragod reám borult,
 Nagy rettegésengem környülvöt,

Es tellyességgel élmeritöt,
 Mint az árviz ream todult.

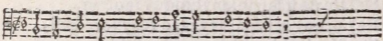
Sanyargat engem minden dolog.

Valamelly én környülem forog.

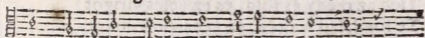
11 Te viszed távol én tőlem
Minden esmerő barátimat,
Akar mint hívjam rokonimat
Nintsen semmi hű emberem,
Régi társaim ez inségben
Íszonyodnak jőni előmben.

LXXXIX. SOLTAR.

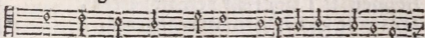
*Panaszszja az Sidoknak, az ő nyomorult állapotokról,
az Istennek előbbeni jóteteményinek előszámlálásával egyetemben.*

A

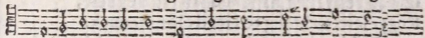
Z Urnak irgalmát örökke éneklek,

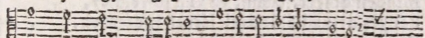
Es hívséges voltát mindenkor hirdetem,

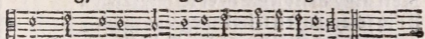
Mert mondom hog' megáll mindörökke irgalm.

Mellyet úgy megépit, hogy megálljon mindenha

Es hogy mind az égig erőfited megtartod

Te bent igazságod és az te fogadásod.

2 Mond Isten, az en elválastot boldgámvval
Frigyet berzettem és kötetst az Davidval,
Kinek erőssen megesküttem én nevemre,
Hogy az ő magvánák örökke tart nemzete,
Es az ő királyi békinel firol fira
Mindenkor megmarad az királyi korona.

3 Az égek hirdetik tsuda dolgaidat,
 Az sient gyülekezet te igasságodat,
 Mert vallyon s'kitfoda volna ot fen az égben,
 Ki nagy hatalommal hozzád hasonlo legyen ?
 Az erős angyalok seregiben vagyone
 Ki ez dütső Urhoz hasonlatos lehetne ?

** 4 Igen rettenetes éz felséges Isten,
 Oetet féli minden az sient gyűlésekben,
 Oh Zebaoth Isten minden enged tenéked,
 Te nagy erős Isten vallyon ki érne veled ?
 Az te igasságod, melly lakozik te nálad
 Soha el nem mulik, de örökke megmarad,

5 Az haborus tenger vagyon hatalmadban,
 Feltámat habjait lenyomod legottan,
 Egyiptom orbágát levágád fegyvereddel,
 Te ellenfegidet élkergetéd erőddel,
 Tiéd az mény és föld, és ez feles világot
 Te fondálád szerzed, és az benne valokot.

6 Tőled tsínáltatott az Esek és az Dél,
 Hermon, és Tabor hegy nevedről énekel,
 Erős az te karod, hatalmas az te kezed,
 Job karod felindult, és beked elöt néked,
 Igasság kegyesség hajlékodbán rad néznek,
 Kegyelem és hűség te sined élöt mennek.

7 Boldog az nép, az melly téneked örvendez,
 Minden dolgat, Uram, éz vísi jo véghéz,
 Fényes ortzád élöt ézek járnak mérebben,
 Es az te nevédben örvendéznek büntelen,
 Mert nagy dütsőségre őket felmagasztalod
 Es jo teteményed rajtok megbsaporitod.

8 Te vagy ékessege az ő érejeknek,
 Minden hatalmakat te adrad nékiek,
 Az te kégyélmedből bsarvunkat felemellyük,
 Te tőled Ur Isten mi paisunkat vettük,
 Es az mi királyunk az te fegyvered nélkül,
 O Izrael ura, nem lehet segétségül ?

** 9 Szent végezefedből mert te egyber
 bolál,

Az te hű bolgádnak fényes látás által,
Midőn kegyelmessen néki mondál ilyen bot,
Egy embert válahték, neki adék hatalmot,
Az én nepem közöl válahtam én ez semélt,
Davidot bolgámat, kit az én bivem kedvelt.

10 En őtet megkenem bentségesolajjal,
Hogy hatalmas legyen az én kezem által,
En erős karomtól ő olly hatalmat veszen,
Hogy minden ellenség az ellen semmi legyen,
Semmi ellensege erőt nem veszen rajta,
Es az gonosztévő őtet nem nyomorgattya.

11 Az ő ellenségit előtte megtöröm,
Minden gyűlöldőt ez földről eltörölöm,
Az en kegyességem es hűségem lesz véle,
Hogy az en nevembem ő barvát telemellye,
Mert en egyik kezit tehem az nagy tengerre,
Es az ő Jobkezét az nagy folyovizekre.

12 Es ő illy bebeddel bol őstam ennekem,
Te vagy az én atyám es erős Istenem.

En őtet fel veszem első bűldöt fiamvá,
Es egez földön tehem erős királlyá,
Irgalmamat néki mind örökké megtartom,
Es én kötésemet ellene fel nem bontom,

** 13 Es én az ő magvát öröкке terjesztem,
Es királyi bekítjol megerősítem

Valamig az Eg tart. De ha az ő fiai
Törvényem elhagyák, es nem engednek neki,
En rendelésmet hog' ha ők megvetendik,
Parantfolátimat es ha nem követendik.

15 En veszőmmel őket az ő nagy bűnökért
Meglátogatom, es megsújtom verkekert,
De én kegyelmemet ő role meg nem vonbom,
Es fogadáomat ő neki meg uem máslom,
Mert bent kötésemet nem akarom megbeszni,
Az mit bájam mondot, nem bókтам vissz-
vonni.

15 Az en bentségemre egybér megesküttem,
Davidnak bolgámnak, nem hazud bebedem,

Hogy az ő nemzete megtart minden üdőben,
 Es királyi béki megmarad azonképpen,
 Mint az nap es az hold az égen megmaradnak,
 Tízta bizonsági az en fogadásomnak.

16 De te megutalád es binte megvetéd,
 Es nagy haragodat kenőttedre önted,
 Szolgadnak kötést te binte megutalád,
 Ekes koronáját az földre letapodád,
 Falait eltörted elrontád erősegit,
 Tövíből kihányád szép ékes épületit.

17 Az utonjáróknak főt fákmányul hagyad,
 Es ő sombédinak neveségül adad,
 Öllenséginek felemeléd kezeket,
 Es megvidamitad gyűlöli biveket,
 Az ő fegyverének élit hegyit elvövéd,
 Es ötet az hadban egy balne sem fegéted.

18 Minden ékességet nevének eltörléd,
 Es királyi békít az földre leveréd,
 Es megrövidéted napjatisjufágának,
 Nagy bégyen gyalázat ő rea burulanak,
 Mig rejted el magad? Oerökke haragbólé,
 Haragodnak tüze mind éltig gerjede zé?

19 Gondold meg éltémnek ő rövid idejét,
 Hiában szerbédé mind az embreket?
 Kitsoda az ember az ki halált ne lásson?
 Es az koporsóból elki szabadulhasson?
 Uram hol vagyon most az te regi kégyelmed,
 Kiról az Davidnak töl esküt ígéretet?

20 Gondold solgáidnak nagy gyalázattyokat,
 Es hogy sok népeknek ibonyu bidalmát
 Keblemben hordozom, kik tegedet bosontnak
 Gyalazvan nyomdokát felkenőt királyodnak.
 Dűtsőség teneked, es áldassál Ur Isten,
 Kire minden néptől mondassék, Amen, Amen.

XC. SOLTAR.

Tauútság ez életnek meggondolatjáról.

Az LXXVIII. SOLTAR notajara.

TE benned biztunk eleitől fogva
Uram teged tartottunk hajlékunknak,
Mikor még semmi hegyek nem voltak,
Hogy még sem ég sem föld nem volt formálva,
Te voltál és te vagy erős Isten,
Es te megmaradsz minden időben.

2 Az embereket te meghagyod halni,
Es ezt mondog az emberi nemzetnek
Legyetek porra, kik porból lőttetek,
Mert ezer estendő előttem anni,
Mint az tegnapnak ő elmúlása,
Es egy éjnek rövid vigyázása.

3 Kimulni hagyod őket olly hirtelen,
Mint az alom, melly elmulik azontól,
Mihelt az ember felszerken almából,
Es mint a' zöld fűvetske az mezőben,
Az melly nagy hamarsággal elhervad,
Reggel viragzik s' este megbarad.

4 Midőn Uram haragodban verő minket,
Ottan meghalunk es földre leesünk,
Az te kemény haragodtul rettegünk,
Hogy ha megtekinted nagy bűneinket,
Titkos vétünköt ha előhozod,
Es bíned elejében állatod.

** 5 Haragod miat napja életünknek
Menten elmulik olly hirtelenséggel,
Mint az mondot sót elragadgya az szel.

Az mi napink kiket nekünk engedtek,
Mint egy hetven estendeji idő,
Hogy ha többtehat nyoltzvan estendő.

6 Es ha kedves voltis valamennyére,
De többire volt munka es fájdalom
Elkél élűtneknek minden ékesége,

Elmulik mint az arnyek es az álom,
De ki erti az te haragodat?
Tfak az, az ki féli hatalmadat.

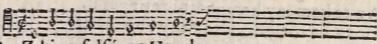
7 Tanits meg azért minket kegyelmessen
Hogy rövid voltát életünknek értsük,
Es ebesléggel magunkat vífellyük.
Oh Ur Isten forduly hozzánk ísmétlen
Mig hágyod hogy élünk nyomorogjon?
Könyörű már az te bögaidon!

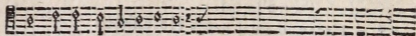
8 Töltsbe minket reggel nagy irgalmaddal,
Hogy jó kedvel vigyük véghez eltünket,
Ne terheltessünk bögalmatofsággal.
Vigaztally minket, es adgy könnyebséget,
Es haragodat fordíts el rolunk,
Mellyel régulta ostoroztatunk.

9 Szolgaidon láttassad dolgaidát.
Dütsőfégedet ezeknek fiain
Ad értenünk felseges hatalmadat,
Mi kegy es Urunk, oh irgalmas Isten,
Minden dolgunkat birjád, forgassad,
Kezeink munkait igazassád.

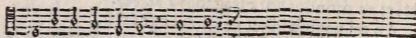
XCI. SOLTAR.

Vigaztalás az veszedelemben.

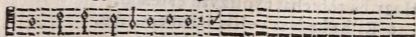
A
Z ki az felseges Urnak

Lakozikotalmában,

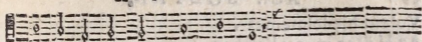

Es es nagy hatalmasságnak

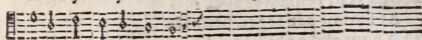

Nyugobik árnyékában.

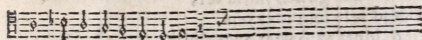
Es

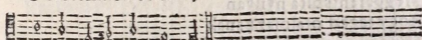
Ez illyen nyilván mondhattya :

Isten az én kővárom,

Ó életemnek otalma,

Es csak ő benne bizom,

2 Az vadásznak ő tőrítől
Teged megment feltedben,
Az hámis nyelvek mergetől
Megtalmoz kegyessén.

Teged ő kedves bárnnyával
Takargat es befedez,
Es az ő igazságával
Mint páisval védelmez.
Ejjeli irtozástol.

3 Nem leßen neked felélmed
Szived nappal meg nem ijed
Az röpölő gyors nyiltol :
Nem árt néked semmiképpen
Az ejjeli dögletet,
Az halálos dög delfinben
Néked semmit nem tehet.

Ha te mellőled egy felől
Ezren elefnekis,
Es tiz ezren jobkezfelől
Nem árthat neked megis,
Sőt meg nezedded kedvedént
Oeket semeid előt,
Mondvan, ő érdemek berént
Az veél rajtok esőt.

** 5 Somma berint, az Istenben

Vetem hiedélmemét,
 Az ki ül az magas helyben,
 Ebben vesd rémenségedet,
 Es semmi kár teged nem ér,
 Sem nem esel veszelben,
 Es minden gonosb hátra tér,
 Házad felé sem megyen.

6 Mert az ő sent angyalinak
 Megparantsolta nyilván
 Hogy teged otalmazzanak
 Minden te uraidban.

Ezek tegedet nagy bépen
 Ő kezzékben hordoznak,
 Hogy lábad ne üsd az kőben,
 Olly hiven igazgatnak.

7 Oroshyanon es sárkányon
 Minden kár nélkül járhatz,
 Oroshyan kölkön es kigyon
 Lábaiddal tapodhatz.

Mond Isten, őtet megtartom,
 Mert engem szívöl szeret
 En őtet megotalmazom,
 Mert ditseri nevémet.

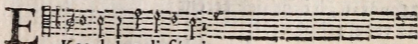
8 Mihelt hiv könyörgésében,
 Őtet mentem segétem,
 Véle lések bükségében,
 Kiből hamar kivešem.

Es nagy dütsőségre őtét
 Emelem, magasztalom,
 Es az én segedelmemét
 Ő neki megmutatom.

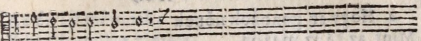
XCII. SOLTAR.

Háláadás az Istennek gondviseléséről.

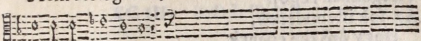
E Kes dolog ditserni.

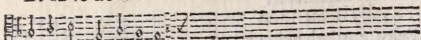
Uram

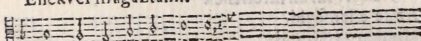
Uram felsegedet,

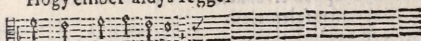
Es az te nevedet

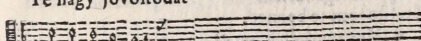
Enekvel magasztalni.

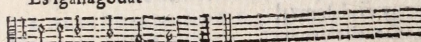
Hogy ember áldya reggel

Te nagy jovoltodat

Es igazságodat

Ditserje minden éjjele,

2 / Lantban és hegedőben,

Es bap cymbalmokban

Hangos citerákban,

Ditsértessel zengésben.

Dolgaidon örvendek

Hatalmat látván,

Kezednek tsudáján

Oerömdömben éneklek.

3 Sok és nagy tsudálatos

Te tselekedeted,

Mélég böltseféged,

Bebéded drágalatos:

Ez dolgot az ebirelen

Egybálné sem érti,

Es meg sem tekinti

Hogy ez miképpen legyen:

E 4

4 Hogy

4 Hogy az gonosók nőnek

Mint az fű az mezőn,

Virágoznak bépőn

Az fok istentelenek,

Hogy örökke essenek

Az vesedelemben,

Te vagy örök Isten

Felotte mindeneknek.

5 Mert im az hitetlenek

Az te ellenséged.

Minden gyűlöldőid

Szörnyűkeppen elvesznek.

Szarvamat felemeled,

Mint az egybarvunak,

Hogy én vigadhaslak

En Istenem te benned.

6 Megkenik én fejemet

Zöldellő olajval,

Hogy diadalomv!

Lásiam ellenségimet.

Végre én füleimmal,

En ellenségimről

Es gyűlöldömimről

Uj hirt hallok örömmel.

7 Virágoznak az hivek,

Mint az bép palmafák,

Es mint az cedrus fak

Kik az Libanon nőnek.

Es az Ur hajlekaban

Ezek plántáltatnak

Szepen virágoznak

Az Isten tornázában.

8 Hogy ha megdöbülnekis,

De mind azon által,

Nagy baporasággal,

Gyümölsőt hoznak mégis.

Hogy igazságát hiven

Mindenüt hirdessek

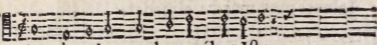
XCIH: SOLTAR:

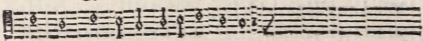
201

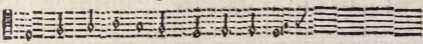
Az én Istenemnek,
Kiben hamisság nintsen.

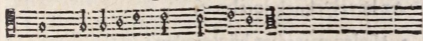
XCIII. SOLTAR.

Vigasztalas az kegyetlen Vrak ellen.

N Agy hatalommal regnál az Isten

 Oeltözven felseges erejében,

 Ez föld kerekiségét úgy helyhette.

 Hogy modulása nem leß nékie.

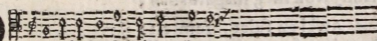
2 Az te béked kezdettül fogván volt,
Istenseged örökke orságolt,
Az folyovizek erőssen zugnak,
Az magas habok igen haragnak:

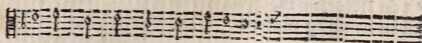
5 De bár az tenger zugjon erőssen,
Es az habok hankodgyanak fennyen.
De ök mind semmik az Isten ellen,
Mert ő hatalmas az magas menyben.

4 Uram megmarad az te mondásod.
Merő hüseg az te tudományod,
Házadnak bentség ő ékessége.
Kinek örökke nem leßen vége.

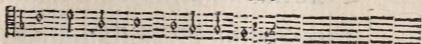
XCIV. SOLTAR.

Könyörges az kegyetlenek ellen.

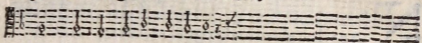
O H erős bosszuálló Isten.

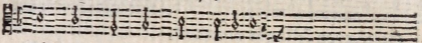
Ki bűnünkert büntetz erőssen.

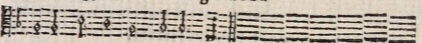
Jelents meg már hatalmadat,

Mind ez világnak bírāja,

Támadgy fel, add meg valóba

Az kevelyeknek jutalmát.

2 Miglen marad ez büntetetlen,
Mig fnyalkodnak fel kevelyen
Az gonos istentelenek?
Mig élnek illy vigassággal,
Es az ő gonosfágokkal
Vallyon meddig düfsekednek?

3 Uram az te nepedet rontják,
Oerökségedet hanyargattyák,
Minden irgalmasság nélkül
Oezvegyet árva megölnék,
Szegény jövevént elvefítnék,
Még ezt mongyák semtelenül:

4 Az Isten ez dolgot nem lattyá,
Az Jákob Istene nem tudgya
Az miket mi berzünk mostan.
En tsudálok ti rajtatok,
Hogy illy oktalanok vattok,
Hánnyátok meg magatokban,

5 Az ki az fület teremtette
Es az láto semet berzette,
Hogy nem látna sem hallana?

Az gogányok büntetője
Egyebet hogy ne büntetne
Ki mást tanít, hogy ne tudna?

** 9 Az Isten minden szívnek tikát

Jól tudgya minden gondolattjat,
Hogy semmire kellők láttja,
Boldog az kit te igazgatš
Estörvényedre tanítatš.
Es kinek vagy oktatoja,

7 Hogy ha gonosbul lešen dolgo,
Es érkezik háborusága,
Mindent elšenved tšendelšben.
Miglen az Istentelennek
Vermet koporsot kešétn ek,
Hol örömében veg lešen.

8 Mert nem hagyja Isten ő nepet,
El nem felejtí örökseget,
Sőt vagjon rájok nagy gondja.
Es midőn ideje elšő,
Mindent igazán itel ő,
Es az hiveket megrattja.

9 Ki ment az gonosbul meg engem
Es ki támad fel en melletem?
Ez gonosbtévő nép ellen?
Ha Isten nem őrzőt volna,
Már régen megholtam volna.
Es most fekünném az sírben,

10 Midőn mondom: Im elkell esmem
Legottan megfegéteš engem
Te nagy irgalmaslágodból,
Mikor nagy bánatban volnék
Es szívemben kefergenek
Megvigasztalál azontól,

11 Itéletedhez hogy ferhetne,
Az Istentelenek törvénye,
Kik jot hamisra fordítanak?
Nagy sereggel ošvé gyűlnek,
Hagy az igaz at megöllyek

Es ártatlan vért ontsanak.

12 De en tsák az Istenben bizom,

Őennekem erőkővárom,

Es ezeket megbünteti,

Az ő bántalan bűnekért,

Es gonosb tetemenyekert

Az Isten őket elvebti.

XCV. SOLTAR. 24

n'es az Isteni dítferetre, eszofogadáfra.

Az XXIV. SOLTAR. notájara.

IErtek őrvendgyünk mindnyájan

Az Urban mi kőbiklánkban,

Vigadozzunk bēp enekkel,

Mennyünk sine eleiben,

Es magasztallyuk kegyessen

Őervendetes dítferetekkel.

2 Mert ő az hatalmas Isten

Es nagy király mindeneken,

Ő az fejedelmeknek Ura,

Es egez földnek mélséget

Es az hegyeknek erejet.

Hatalmas kezébe foglallya.

3 Oeve az tenger, az mellyet

Erős kezével teremtet.

Az báraztis ő berze bēpen.

Az Urnak jer imatkozózzunk.

Neki terdet fejet hajtsunk

Az ki minket teremtet böltsen.

4 Mert ő Istenünk es Urunk,

Mi pedig juhaj vagyunk,

Ő legeltet minket, mint nyájját

Lágyifátok biveteket,

Hogy ha hivand ma titeket,

Legottan hogy halljátok bavat.

5 Mint az Meribánal regen

XCV. SOLTAR:

209

Es az Massa pusztá helyen,
Mond Isten: az népek mint jártak,
Holot az ti eleitek
Engemet meg kísértöttek,
Es isuda dolgaimat látták.

6 Hol negyven esteideiglen
Engem busítottak bőrnynen
Az ő kemény természetekkel.
Mondék végre, ime ezek
Gonoságokban elmennék,
Az en ősvényen nekik nem kel.

7 Kiért rájok megharagvám
Hogy tőlök így boőbontattám,
Mivel hogy ők meg nem terenek,
En meg esküvem nekik
Hogy soha őrdöke ezek
Nyugodalmombanbe nem mennek.

XCVI. SOLTAR.

Intéz az Isteni ditszeretre.

E Nekellyerek minden népek

Uj eneket az Ur Istennek,

Ez földön ő neki minden

Ditszeretet énekellyen,

Jovoltát hirdesse mindennek.

2 AZ

- 2 Az pogányok közt dütsőséget
Hirdesseitek jó retemenyet
Mert nagy es erős az Isten,
Hát inkább tisztelje minden,
Hogy nem mint egyéb Isteneket.
- 3 Az pogányoknak sok Istenök
Merő balványok ha megnezzök,
De Isten mennyet teremte,
Nagy hatszom jár előtte.
Minden dolgai felsegessök.
- 4 Nagy dütsőséget látja minden
Az ő tiszteletes bent helyen,
Jertek tehát minden népek
Adgyunk hálát az Istennek,
Mert nagy az ő dütsőségeben;
- 5 Az Urnak dütsőség adassék,
Es az ő neve dicsfertessek,
Adgyunk ő néki há ákor,
Minden kedves ajándékot
Kapui előt bent helyének.
- 6 Jer mennyünk az Ur éleiben
Es imádgjuk figyelmetessen,
Templomában benségének,
Tőle mindenek fellyenek
Ez egész föld kerekiségében.
- 7 Ne rejtsétek az pogányoktól
Hogy ez nagy Ur Isten országol,
Ez földet meg erősíti,
Hogy ne lehessen eseti.
Nepit itéli igazságból.
- 8 Oeröllyön az ég hangossággal,
Az föld örvényen vigassággal,
Az tenger zugjon, az mező
Zengede zen es az erdő,
Az Ur előt nagy halaadással.
- 9 Az Isten el jó törvént tenni,
Es ez földön mindent itélni,
Ez világot igazsággal

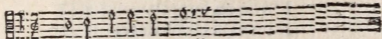
XCVII: SOLTAR.

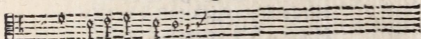
107

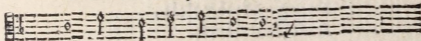
Az népéket tisztasággal
Itéli, s' az jokat megmenti.

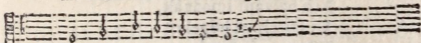
XCVII. SOLTAR.

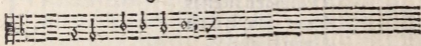
Intes az Christusnak tisztelire.

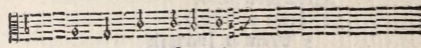
A
Z Ur Isten regnál,

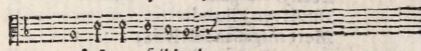

Ő az erős király,

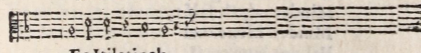

Ki mind ez föld őrvengyőn,

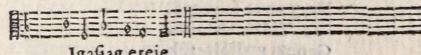

Minden bígét őrdöllyőn,

Felhő áll előtte,

Es homály környüle,

Ő törvenbékinek

Es Itiletinek

Igfálag ereje.

2 Tűz megyen előtte,
Mellyel ellensége
Szörnyen megégettetik,
Es hamuya tétetik,

Hireksem léssoha
 Az ő villámáfa
 Fénlik világoson,
 Es egész világon
 Az föld fél ha látja.

3 Az Isten sínenek
 Előtte az hegyek.
 Mint vias elolvadnak,
 Mert Ura az világnak.
 Hirdetik az egek
 Minden fele népnek :
 Az ő igazságát,
 Es nagy dütső voltát,
 Az ő hatalmának.

** Hár pironkodgyanak
 Kik bálvánt imadnak,
 Es tisztelnek képeket
 Kikre vetik síveket,
 Ti minden Istenek
 Oetet tisztellyetek
 Alván séki előt,
 Kit az Sion hallot
 Es örült ez hirnek.

5 Uram az Judának
 Leányi vidagnak
 Ditsérvén itileted.
 Mert magassan felvived,
 Az te dütsőseged
 Minden népek felőt,
 Minden isteneknel
 Fellyeb emelterél,
 Nagy az te felséged.

9 Ti Isten szeretők
 Gonoszt gyűlölyetők,
 Hamis tfelekedetben
 Hogy rébetek ne legyen,
 Mert az ő bolgáit
 Megmenti hibeit

Gonoszok kezéből,
 Oe nagyerejéből
 Megtartya népeit,
 7 Szentilhez világot
 Nyujtja nagy irgalmát ,
 Es az tística bívődek
 Tőle örömet nyernek,
 Szent hívek ez Urban
 Oeröllyetek vigán,
 Es az ő bentségét
 Dűtsőséges nevét
 Aldyátok mindnyájan.

XCVIII. SOLTAR.

Intés az Christusanak diszkrétire.

Az LXVI. SOLTAR notajára,

E Nekellyetek uj eneket
 Az Ur Istennek örömvél ,
 Mert nagy tsudákat tselekedet
 Erős karja erejevel.
 Mivelünk az ő üdvőiseget
 Keitfegnelkül megértete,
 Igasságot es kegyességet
 Minden népnek kijelente,
 2 Meggondola irgalmasságát,
 Es kegyességet tekintte,
 Es az ő nagy hűséges voltát
 Az Izraelhez terite.

Az nekünk küldöt üdvességet
 Ez egez föld kereksegén
 Nyilván meglátta minden nemzet,
 Oervendjen hát neki minden,

3 Oerüllyetek es vigadjatok,
 Mongyatok ssep enekeket,
 Cimbalmokkal hangitsálylatok,
 Zenditsetek hegedűket,

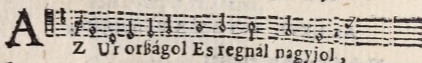
Az trombitákat fujátok meg,
 Ez király előtt zengjétek,
 Tsendüllyetek zudullyátok meg
 Tengeren földön mindenek.

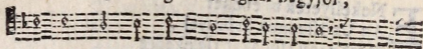
4 Az Ur előtt az folyovizek
 Oervendezzenek mindnyájan,
 Az magas hegyek az Istennek
 Tapfollyanak vígvoltokban.

Mert ime eljő törvént tenni,
 Megitél ez földön mindent,
 Mind ez világot jól rendeli,
 Az tiszta igazság berént.

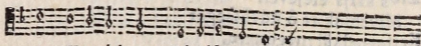
XCIX. SOLTAR.

Intés az Urnak dicséretire es imadáására.

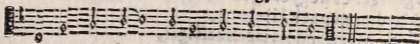
A **Z** Ur orbágot Es regnál nagyjól,

Az nép megrémül, Hogy ő ottfen ül

Az Kerubimon, Ki előtt nagyon

Félnek es rettegnek Ez földön mindenek,

2 Nagy az Ur Isten
 Ő erejében
 Az Sion hegyen
 Minden népeken
 Vagyon hatalmá.
 Őt minden aldjá,
 Mert nagy az ő neve
 Es dütső bentsége.

3 Ez erős Urnak

Mint

Mint jó kitalynak
 Nem kell hamisság,
 T'fak kell igazság.
 Jó ítélerőt
 Az Jákobval tőt,
 Kit ő igen szeret.
 Mint választot népét.

4 Istent áldjátok,
 Magasztaljátok,
 Hátsatok térdőt
 Sámolya előtt,
 Mert az bentséges
 Aron es Mozes,
 Az ő bent papjai
 Könyörgöttek néki:

5 Es az Samuel
 Könyörgésével
 Istent keresé
 Nagy bükségébe.
 Es kérésekben
 Meghalla Isten,
 Megada nékiek
 Az mit tőle kertek.

6 Fen az felhőben
 Öblop képeben
 Oeköt vezérlé
 Az pushta helybe,
 Kik ő törvényét
 Es bent igéjét
 Hiven megőrizték,
 Frigyét kedvellétek.

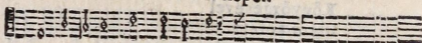
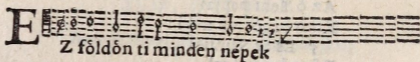
7 Meghallád Isten
 Őkeresekben,
 Hozzájok térél
 Es megengedél
 Kegyességedből,
 De hogy bűnökéből
 Oek ki nem tétének

C. SOLTAR;

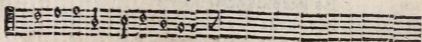
Megbüntettetének
 8 Aldyátok ötet
 Mint Istenünket.
 Térdet hajtsatok
 Es imádgjátok
 Az Sion hegyen,
 O' lako helyen,
 Ditsértetik itten,
 Mert bent az Ur Isten.

C. SOLTAR.

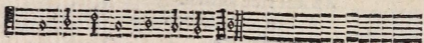
Háláadás lelki jó teteményekert.

Az Istennek örvendjetek,

Előtte lép énekekkel

Szolgallyátok öt vig sível.

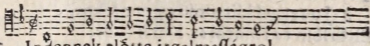
2 Tudjátok hogy ez az Isten
 Ki minket teremtet böltsen,
 Es mi vagyunk ő népei,
 Es ő nyájának juhái.

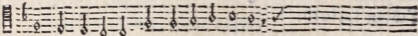
3 O' kapuin mennyetekbe.
 Hálát adván sivetekbe.
 Jer mennyünk be tornáztiban
 Néki nagy hálákat advan.

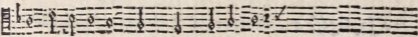
4 Mert nagy az ő kegyessége
 Es megmarad mind örökke,
 Es az ő bent igazsága
 Megáll, es el nem fogy soha.

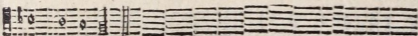
CI. SOLTAR.

Fogadása Davidnak az ő országlasáról.

M Indennek előtte irgalmaslágrol,

 Leben enklesem az igazlágrol.

 Es ditséretet mondok bűntelen

 Neked Isten.

2 Okossággal járok minden utamban,

Miglen eljő ez országot rám bizván,

Hogy házamat hiven vezérlehessem,

Igyekezem.

3 Semmi gonos dolgot en nem kedvellök,

De minden gonosbul előt gyűlölök,

Ezekre semmiképpen nem vetem

Az en szemem.

4 Az hamis bívő távol mennyen tőlem,

Az gonos emberhez nem leben kedvem,

Nem jön az tsalárd ember előmben

Semmi helyen.

4 Ki ő feleit titkon rágalmazza,

Annak nálam nem leben maradása,

Az fuvalkodo kevélt előttem

Nem szemvedem.

6 An én szemem azokra nézzenek,

Az kik ez országban igazan élnek,

Nálam ezek lakjanak, s'ha bolgok

Szolgálynak.

7 Az tsfalard ember soha nekem nem kel,
En házamban annak nem adatik hel,
Az hazudozo sémeim elől
Távol keröl,

8 Jo reggel kiirtom az gonofakot,
Eltörölöm ez földről az hamissakot,
Az Isten városát megüsitom.
Tibstan tartom.

CII. SOLTAR.

*Könyörgése a' Sidonépnek a' Babyloniai fogságból
valo megszabadulásért.*

Hlgaldmeg Uram kérésem,

Tekénts meg esfedezésem,

Besédem jusson hozzád,

Ne rőjts el tőlem ortzád,

Hajts en hozzam te füledet,

Enyhíts meg nagy infégemet,

Midőn kiáltok Ur Isten

Sies, halgas meg kegyessen.

2 Mert napjai életemnek,
 Olly hirtelen elkelének,
 Mint az füst es az pára,
 Es mint az tűzhely pora,
 Minden tfontom ugy elbárat,
 Szivem mint az fű elhervat,
 Ugy hogy az en étel-met
 El felejem kenyere-met.

3 Bőröm tfontaimhoz ragat,
 Keserves siralmom miat
 Ez iszonyu inségben,
 Ollyaten löttem binten
 Mint Pellican az puztában.
 Siralmas kiáltásimban
 Ollyá löttem mint az bagoly
 Ki az kietlenben huhol,

4 Ollyan vagyok minduntalan
 Mint veréb az eszterhában,
 Az melly egyedül marat,
 Ellenség ream támat,
 Gyaláznak engem naponkint,
 Eskik boßbontnak orankint,
 Ha kinek veßélt kívánnak,
 En rolam példát formálnak:

** 5 Porhamu nekem kenyere-m,
 Miellyet étel gyanánt éfzem,
 Italom könyveimmal
 Elegyitem, mint vizzel
 Az te nagy haragod miat,
 Kinek tüze ugy fellobbant.
 Hogy engemet felemelél
 Es ismért az földhöz ütél.

7 Az en idom im elmulék,
 Mint az árnyék elenyészék,
 Minden testem elafza,
 Mint az lekaßált béna,
 Az melly meg nem élled többbe,
 De te megmaradsz örökke.

Es az te emlekezeted
Mind örökke megtart hired.

7 Azert kelly fel oh Ur Isten,
Haragod ne gerjedezzen,
Sion várofar szándmeg,
Es néki kegyelmez meg
Mert már im az idő eljött,
Es az melly már fokot késött,
Jelen vagy az az ora,
Hogy dolga fordollyon jóra.

8 Hogy az te szolgaid végre
Oeshvegyülven ez szent helyre,
Elpusztult kő rakásit,
Kedvellék épülésit.
Es ostan az pogán nepek
Uram, nevédet rettegjék,
Ez földön minden királyok
Megvallyák hogy te vagy Urok.

9 Mert az Ur jól megépéte
Az Siont megékeséte,
Es dűtsőféget itten
Megmutata ismétlen,
Az nyomorultak panáshát.
Meghalgata nagy firalmát.
Keréseket meg nem veté,
Sőt kegyelmeisen tekinté.

** 10 Ezt ember hívén felirja,
Hogy megmaradjon mindenha,
Legyen emlekezetre
Nemzetségről nemzetre,
Hogy az jövendő nemzetek
Kik még ez földre születnek
Az menybéli Istent áldják,
Ez dologért magasztalják.

11 Hogy ala néz onnan fellől
Az ő magas szent helyéből,
Az menyből ala nézel,
Ez földre letekintel,

Hogy

Hogy meghallya kéréseket
 Az foglyoknak inségeket,
 Ez azokat ő megtartja,
 Kiket itéltek halálra.

12 Hogy bent neve az Istennek
 Az Sionban ditsérteffék,
 Ez az Jerusalemben
 Aldassék dütsőfége,
 Midőn az népek seregben
 Oeüvegyálnak ez bent helyben,
 Az királyok is it lesnek
 Es bögálnak az Istennek.

** 13 Leveréaz én erőmet
 Ez utban, Es életemet
 Megrövidite, Es én
 Igy bögék keserveffen:
 Né hagy elvebsem Ur Isten
 Eletemnek közepiben,
 Mert mind örökke megvadnak
 Estendeid el nem fogynak.

14 Ez földet te teremtetted
 Es ekképpen helyheztetted,
 Tfak te kezéd munkája
 Az Egnek alkotmánja.
 De ezek mind elvebendők,
 Uram, te megmaradsz, De ők
 Mint az ruha, mind elkopnak,
 Szepségekben meg nem álnak.

15 Es midőn Uram akarod
 Oeket úgy elváltoztatod
 Mint az elvifelt ruhát,
 Az melly tétul meg szakat.
 Te vagy az ki régen valál,
 Voltod változas nélkül áll,
 Te estendeidnek vége
 Nem leszen soha örökke.

16 Azert az te bögáidnak,
 Fiai megbaporodnak,

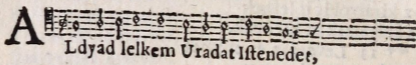
K

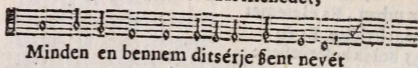
Es

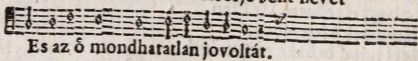
Es meg maradnak végig,
 Az az, örök időkig,
 Az neked szolgáló hivek
 Es egész ő nemzetiségek
 Megálnak és megmaradnak,
 Es örökké el nem fogynak.

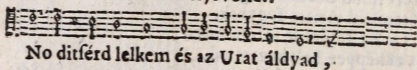
CIII. SOLTAR.

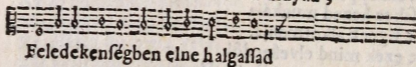
Halaadás az bűnnek meg botfanattyáért.

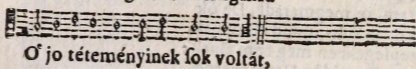
A
 Ldyad lelkem Uradat Istenedet,

 Minden en bennem ditsérje bent nevét

 Es az ő mondhatatlan jovoltát.

 No ditsérd lelkem és az Urat áldyad,

 Feledékenységben elne halgassad

 Ó jo téteményinek sok voltát,

2 Adgy hálat ennek, az ki bűneidet
 Megbotfartya, gyógyítja férelmidet,
 Kiment minden nyavalyádból hivén,
 Es életedet veseltül megmenti
 Az halál vesedelmitől megőrzi,
 Irgalmával megkoronáz bépen.

3 Ki életedet kegyessen táplálja,
 Az mi bának kell, bővséggel megadja,
 Mint az Sajt megifjít es megujjét.

Es az kik méltatlanfágot szenvednek,
Azok tőle kegyellőn megmentetnek,
Hozzájuk nyujtja az ő jó kedvét.

4 Ő utsit megmutatá Mofesnek,
Azonképpen az Izrael nepenek
Megjelenté nagy tsuda dolgait.
Mert ő irgalmas, kegyes es kegyelmes,
Nagy türethető, jó, hü, és engedelmes,
Haraggal nem terheli szolgait.

6 Es hogyha bűnünkkel ő megbantatik
Néha kegyelme tőlünk megvonatik,
De nem háragybik reánk örökke,
Es nem olly hirtelen pöröl mivelünk,
Nem büntet az mi bűnünk szerint bennünk,
Olly hajlando ő az kegyelemre.

6 Ugy felépti azokhoz irgalmát,
Kik őtet szeretik, félik hatalmat,
Melly magas az bép ég ez föld felet
Minden bűnünket mi tőlünk olly mébbe
Ő elforditya binte mint melly mébbe
Az napkelettül az napenyisbet.

7 ** Mint az Atya fiaihoz kegyelmes,
Oeis azokhoz igen engedelmes,
Kik őt igazan félik, tisztelik.
Mert jól tudgya melly gyarló az mivoltunk
Es hogy mi olly romlot emberek vagyunk,
Mint az por, melly az bétül hintetik.

8 Ember élete az fűhöz hasonlo,
Felnő, és zöldül, de hamar elmulo,
Mint az gyenge virág az sik mezőn,
Mellyet mihelt megüváll az meleg bél
Elhul es hervad, ékessége élkél,
Ember nem tudgya hol volt shova lón.

9 De az Ur kegyelme örökke megáll,
Azokon kik őt félik igazsággal,
Es firol fira terjed irgalma.
Azokon kik megtartják ő kötését,
Az kik gyakran megemlétik törvenyt,

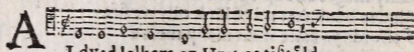
Es azok berint járnak mindenha.

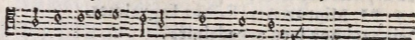
10 Az Ur az ményben helyheztette békit,
Kiben gyakorlya igaz itéletit,
Országása kihat minden rendre.
Isten angyali áldgyatok az Urat.
Ti erős lelkek, kik ő akarattya
Tébitek, és jartok ő kedvére.

11 Dicsérjétek őt minden ő seregi,
Kik az mennyekben bologáltok ő néki.
Es kik őrzitek bent akarattya,
Aldjátok az Urat minden állatok,
Ő nagy birodalmat magasztalljátok,
Aldgyad lelkem őrdöke az Urat.

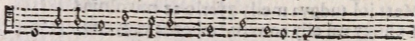
CIV. SOLTAR.

Dicséreti az Istennek az teremtet dolgok rendiről.

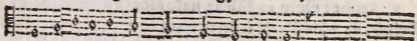
A Ldyad lelkem az Urat es tißtöld,

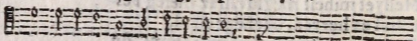
Dütsőfegével rakva meny es föld,

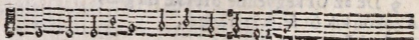
Az te felséged Uram nagy es erős,

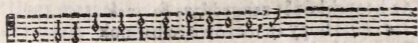
Az te ékesléged nagy bap és fényős.

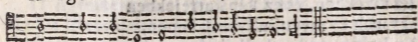
Te őltözeted ekes es tißtá,

Szep világossag bármazik róla.

Az egetek bélessen kiterjesztéd,

Mint egy kárpitot úgy felékeftéd.

2. Az vizet környüled mint kamarát,

Elfelalkottad mint söp palotát,

Az felhőkön úgy jár s mint egy békeren,

Az bélek szárnyokon hordoznak bépen.

Angyáldat sebes béle te béöd

Mint sáiguldo postákat kiküldöd,

Mendörges, tűz láng, villámás elötted,

Mint kés bélgaid úgy fügnek te tóled,

3 Az föld fundamentomát megvetéd,

Az melyre erőssen helyheztetéd,

Hogy azon mindenkoron megállana,

Es helyéből soha ki ne mozdolna,

Ki az előt az nagy mélységekben,

Vizzel mint ruhával volt elfödven.

Az nagy vizek ő rajra fellül foltak,

Kik az nagy hegyekennis félyül multak,

4 De mihelyen te megfeddéd őket

Megfutamának feddésed előt,

Hogy meghallák menydörgésit te bódnak,

Az földről sietvén elbáladának:

Az nagy hegyek felemelkedének,

Es az mély völgyek mind kitetbénekj

Minden megtartya ő tulajdon helyét,

Mellyet felséged nekick engedet.

** 5 Hatarát az nagy tenger megtartja,

Azt semmiképpen által nem hágja,

Hogy többé ez felemelkedet földek

Ő vize miat el ne merüllyenek,

Az kutfejeket az söp völgyeken

Te felséged rendelte nagy bépen,

Az patakok kik innen kifordulnak,

Az hegyek közöt zengedézve folynak.

6 Arra hogy az mezön járo barmok

Es az erdön lako vad állatok

Ez vizekben, es ez ssep kutfejekben

Igyanak és megujjlyanak ssepén,

Ez helyen ember hall ékes zengést,

Egi madaraktul ssep éneklést,

Az kik az hives zöld ágakon ülnek,

Es gyönyörűségesen enekelnek.

7 Az nagy hegyeket te onnan fellől

Megnedveffited az magas égből,

Hogy az te jo bővséges kezeiddel

Ez földet betölifed ssep gyümölssekkel,

Es az baromnak ssepát adó bőven

Kiket teremtez ssepelle az réten,

Es ő munkája által az embernek,

Füvet esbuzat adó ő életének.

8 Vigafágra bort adó az embernek,

Es kenyérett adó, kitől erőssödjek,

Olajisbőven engedő őnekie,

Hogy az ő ssepé ssepén fények tőle.

Te megöntözd az élősfákat.

Es az ssep nevendék cedrusfokat.

Kiket az Libanus hegyen ültettél

Megnedveffited ssep habnos essőkkel.

9 Holot az mardárcak fessket raknak,

Es kiköltésre fesskekken tojnak.

Az eszteragis ő fesskét ot rakja,

Az jegenye fákon vagy on hajlékja,

Az magas hegyekben az vadketskek

Es az barvaok helyet keresnek,

Az kő ssepiklák kőst laknak az patkányok.

Az hőrtsőkőknek ot az ő barlangjok.

10 Az holdat helyhezted az égre,

Hogy az esztendőt ossza részekre.

Tudja az fényes nap holl kell lemenni,

Es tudja utát oda vezérteni.

Te ssepzed az nagy ssepétséget,

Hogy

Hogy megválaszsa naptul az éjet.

Es etzaka az erdei fok vadak,
Az ő barlangjokból elő ballagnak.

11 Azonképpen az oróblan kölkek,
Az Ur Istentől érelt kerefnek,
Orditnak az predára éhseg miat,
Hogy megtölheffék az ő éh gyomrokat.

De mihelt az fényes nap felvirrad,
Kiki mind ő barlangjában balad,
Es ot lesnek es fékebnék tsendében,
Miglen ismetlen setét estve lesen,

12 Az ember reggel felkél idején.
Es tiszti bétint munkára megyen
Szantoföldre, rétre, kertben, földöben,
Es ot munkálozik mind estveiglen.
Uram melly nagy az te böltseséged,
Es böltseséges tselekedeted!

Nagy dolgaidnak Uram nintsen váma,
Kikkel mind ez föld kerekége rakva!

13 Ha meggondoltatik az nagy tenger,
Meg nem vámlálhattya ot az ember
Az halakat es az fok állatokat,
Külömb formakban aprot es nagyokat.
Azon elmennek az fok nagy hajok,
Az nagy Cethalakušnak alattok,
Kiket arra szerzettél az tengerben
Hogy ók ot jatzodjanak jo kedvekben.

** 14 Minden állat Uram te read nezt,
Szemeit emelven felségedhez,
Eledelt adsi nekik ő idejekben,
Elődben gyűlnek neked esfedezven.
Es te mind meg elégited őket,
Ha megnyitod bevseges kezedet
Nem lesen senkinek semmi büksége,
Mert te jól tudod kinek mi büksége.

15 De ha elrejtöd ortzádat tőlek,
Meg rettennek és ottan ledőlnek,
Ha lehelletit megvonšod azoknak,

Ottan elhulnak es porra változnak
 De ha rájok léhelleß ismétlen,
 Legottan mind megéllenek bépen
 Mert tetöled ök megelevenednek,
 Es te megújéted binét ez földnek.

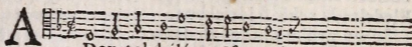
16 Az Urnak legyen örök tisztesség,
 Es öve legyen minden dütsötség,
 Oerül az Ur ö tsuda dolgaiban,
 Gyönyörködik teremtet allatiban.
 Tekintefétül ez föld megrémül,
 Es az ö haragjátul megrendül,
 Reßketvén az nagy hegyek füstölögnek,
 Hogy ha az Urtul ök megillettetnek.

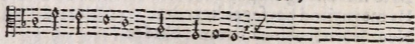
17 Az Urnak ditséretet éneklek,
 Valamigen ez világon élek,
 Az Ur Istent én egez életémben,
 Ditsérem es áldom bép énekesben
 De visontag azt kérem ö tőle,
 Hogy éneklésem jo kedvel vegyé,
 Es oßtan tellyes bivemből örvendek,
 Szep énekeket mondvan bent nevének.

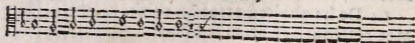
18 Az Istent utálo bünds népek,
 Ez földről börnynen eltöröltetnek,
 Ugy hogy közölök senki meg nem marad,
 Oh én lelkem az nagy Ur Istent áldgyad.

CV. SOLTAR.

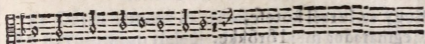
Haláadasa az Isten nepeinek.

A Dgyatok halát az Istennek,

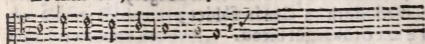
 Imádkozzatok bent nevének,

 Hirdeslétek ditséretét,

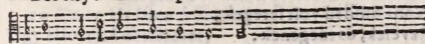
Es

Es minden jótéteményet.

Bebellyétek az nép előtt

Nagy tsudáit, mellyeket tőt,

2 Néki vigan énekellyetek,

Tsuda dolgait dicsérjétek,

Magasztaljátok bent nevet

Kik sibiől féltétek őter,

Oerüllyön azoknak sivek

Kjk az Urrol értekeznek.

3 Keresfetek ez kegyes Urat,

Es annak sinét es hatalmat,

Meggondollyátok dolgait,

Ne felejtétek tsudait,

Itéletit hirdesfetek,

Mellyek ő sájából jöttek.

4 Ti Abrahamnak nemzetiségi,

Istennek válastot solgai,

Kik Jákobtol sármaztatok,

Es válastot fiak vattok,

Mi Urunk ez kegyes Isten.

Az ki regnál mindeneken.

** 4 Megemlekezik bünetlenöl

Az ő bentfeges kötésiröl.

Es az ő igaz igéje,

Ezer, es tób nemzetiségre,

Mind örökke megál frigye,

Mellyet Abrahammal berze,

6 Megemléjti ő esküvesét,

Mellyet az Isák atyánknak tet,

Es megigérté Jákobnak,

Az ki bizonynyal hün annak,

K s

Hogy

Hogy az Izraél kötése,
Megmaradna mind örökke.

7 Mondvan: (ved ébedben ez igét)

Néked adom az Canán földet,

Te azt örökségül bírod,

Sinoroddal rébre osztod:

Noha küfded volt seregek,

Kevesek, és idegenek:

8 Ottan népről népre tévének,

Országrol országra menének,

Es az Ur mind vélek vála,

Hogy népe kárt ne vallana,

Ugy hogy az ő nagy ereje

Az kiralyokat elverte.

** 9 En kenőttimet ne báníthatok,

Prophetainnak ne ártíthatok,

Az földre küldé éhséget,

Elfogyata kenyérőket,

Óstan egy embert botfáta,

Az ki ő előttök járna.

10 Ez vála Joseph, ki egy Urnak

Szolgául eladatek annak,

Es ő békoban vettetek,

Ő testére vas veretek.

Miglen az idő eljönne,

Hogy Isten őt kimentené.

11 Az ő nagy bölts jövendőlése

Az ő nevét híressé tőtte,

Az király erette küldé.

Es fogásból kivétette,

Az népnek regnáló Ura

Rabságból őt kioldozta.

12 Az ő házán őttellességgel

Urrá téve nagy tisztességgel,

Hogy néki mind nagy és kitűnő

Alája vetetven legyen.

Hogy az főfő nepet birja

Es az véneket oktassa

13 Obitan bemene az Izrael

Az Egyiptomban tseledivel,
Az Jakob ot jövevény lön,
Az Chám földön nagy néppe lön,
Ugy baporodek nepevel,
Erdőb lön ellenséginél.

14 De az Ur Isten ő biveket

Ugy elforditá elméjeket,
Hogy az ő nepeit ezek
Szörnyen gyűlölnie kezdek,
Hogy őket nagy álnoksággal.
Elfogyatnák hamissággal.

15 Az Mosest hozzájok botláta,

Ki őtet hűséggel bõlgala,
Az elválastot Aronval,
Es nékiek ezek által
Nagy tsudait megmutata,
Az egész Chám tartományba.

16 Setetseget küldé az földre.

Ki minden helyeket ellepe,
Ezek ketten mind megtevek,
Mit Isten hagyta nekik,
Az vizet vérré forditá,
Az halakot mind megfojtá.

** 17 Az földre békák rohanának,

Ugy annyira hogy elmászanak
Az király kamarájában,
Es mihelt bõla, legottan
Szamatalán rut fereg terme,
Sok tetõ omla az földre.

18 Elsõ helyet hányakõveket,

Tűz lánggal az bõlõvebõket
Elvebte az fügefákat.
Ki írta it minden fákat,
Es mihelt ismétlen bõla.
Számatalan sok sáska juta.

19 Az füvet ez földõn ez fergek

Es az gyümõltsõt mind élévek.

Első bültöket megöle
 Ez országban, es kivive
 O' nepet nagy gazdagfaggal,
 Sok ezüsttel es arannyal.

20 O' taborokban az emberek
 Semmi betegségben nem estek.

Ugy hogy az Egyiptomiak
 Kimenéseken vigattak,
 Hogy tőlök legyen mentségek,
 Kik miat volt nagy félelmek.

** 21 Egy kővel befedezte őket,
 Mellyet féldtők kiterjebtet.

Az egen tüzet támašta,
 Ki éyel világot tartta,
 Sok fürjet ada nekiek,
 Mihellyen ő tőle kértek.

22 Egi kenyerral őket tartá,
 Es az kőbiklát felbakaštá,
 Kiből az viz az bázazra,
 Mint egy patak kibuzdula,
 Mert emlejte igéretet
 Mellyet az Abrahamnak tett.

23 Nepit vigsággal ő kihozta,
 Válastot népit vigasztalta,
 Az poganyok tartományát,
 Szeknek ada jóbágát,
 Kit kezekkel munkalodván
 Szerzettek volt ez országban.

24 Ezt nékiek azért mivelte,
 Hogy gongyok lenne törvényire,
 Hogy fogadná az ő bavat,
 Es tennek parantsolatját,
 Es örökke megörzenek,
 Kiert ditseret Istennek.

CVI. SOLTAR.

E 183. ámlalása az Isten sok jöteleményinek az Izrael
nepéhez, es büntetéfinek az ő bűnökert.

A Z Urat áldjátok, mert jo,

Irgalma örökke valo,

Vallyon s' Kifsoda mondhatná ki

Az ő nagy erős hatalmát ?

Sok es nagy az ő dicséreti,

Kinek ki tudhatná biamát ?

2 Boldog az ki az Ur bívát,
Megörzi parantsolattyát,
Uram rolam emlékezel meg
Nepedhez valo kedvedert,
Kerlek engemet látogas meg
űdvözítő berelmedert,

3 Hogy jóvaidal élhessek
Te válaßtot hivedidnek,
Es hogy bívem örvendezhessem
Oerómén az te nepednek,
Es az te nagy dűtsűfégeden
Oerők népedvel örvendjek.

** 4 Atyainkkal egyestemben

ve:

Vétkeztünk felséged ellen,
Tettünk nagy sok gonoszságot,
Eltünk rút hamis életben,
Eleink nem nézték dőlgodat
Az Egyiptomnak földében.

5 Hozzájok kegyeslégedet
Nem nézték sok jó tetedet,
Ellened sokszor tselekedven

Amaz veres tenger mellet,
Mégis megfegíté az Isten,
Megmutatá nagy erejét,

6 Az vörös tengert megfeddé,
S' menten eláradá vize,

A lal vivé az nagy mélységen,

Es az iszonyu nagy pústan,

Megmenté gjüldöli ellen

Kegyetlen kézből kihozván;

7 Ellenlégek birtokából

Kiábaditá markokból,

Viz elnyelé az ellenléget,

Egy sem maradá közölek,

Ot vövek ésekben igéjét,

Hivék, és nevét dítserék,

** 8 Hamar elfelejték ismét

Az ő sok tsuda tetelet,

Segedfeget tőle nem kertek

Kivanságokra indultak

Az pústan Istent megkísérték,

Es nagy hatalmát próbálták.

9 Ot kivanságok bétölték,

Sok étel nekik adaték,

Ugy hogy vegre ugyan megunták.

Az tárborban Móses ellen

Es az Aron ellen támattak,

Kiket válsítot az Isten.

10 Az föld fenylék, es Datañs

Elnyelé és az Abirant.

Az patvarkodokra hirtelen

Tűz esék, s' elveſtéd öker.

Borjut öntenek Oreb hegyen,
Annak tőnek tiſteſléger.

11 Tiſteket ugy eltſerélek

Mint ha volna ő Iſtenek,

Barom képbén ki ſenat eſik,

Elfelejték az megmentőt

Iſtenre nem lőn gongyok nekik,

Ki Egyptomban tſudat tör,

12 Ō tſudáit Cham orſágban,

Nem gondoltak meg magokban,

Melly nagy rettenetes dolgokat

Tőn az vörös tenger mellett,

Kin megindítvan nagy haragját,

Megölni akará öket:

13 Ha az elválaſtot Moſes

Nem látot volna az nephez,

Es ebben ellent nem tart vala,

Es ha Iſtennek haragját

Ō elnem fordította volna,

Elveſti vala táborát:

14 Az jo földet megtáalak,

Kit az előt ohajtottak;

Ō beſédinek nem hivének

Morgolodtak fátorokban,

Es az ő ſavát nem követték

Ō kemény nyaku voltokban.

15 Kin megharagvék az Iſten,

Ō kezeit felemelvén,

Hogy az puſtran öket leverje,

Es öket magvokkal együtt

Egy helyről máſikra kergesse,

Es eloblaſſa mindenüt.

** 16 Ottan hamar az ő ſivek

Az Balpéorra tſüggettek

Evének halott áldozatot,

Kiert iſmétlén az Iſten

Rájok boſſata tſapafokor,

Mezt

Mert megbusíták bertelen.

17 Miglen Phineas felkele,
Es ő bűnöket megfedd,
Ki által az ifapás megbűnök,
Igasságára nekie

Ez dolog tulaydonítaték
Mind örökken es örökke.

18 Ismét haragra indíták
Kutyánál az haborgásznak.
Kin az Moses fok gonoszt látot,
Es tőlök fok but szenvedet,
Szívében ugy megbuslakodot,
Hogy nyelve tfak nem vétkezet.

** 19 Pogány népet el nem törlek:

Mint Isten hatta nékiek,
Hánem azokkal eleggyülték
Az ő dolgokat tanulták,
Es ő balványokat tisztelték,
Kik fogdosó hálók voltak.

20 Mert ők az őnnön fiokat
Es az ő sep leányokat.
Az őrdögöknek feláldozták.
Artatlan vért kiontának
Fiokat áldozatra atták
Az Canáni bálványoknak.

21 Az földet megferestették
Ő öldöklő véres kezek,
Ő magokatis megmotskolák
Sok féle gonoszlágokban,
Mert mélyen el beburulának:
Az bálványi bujaságban.

22 Az Isten rájuk harágyék
Es megindula ellenek.
Oéröksegitől elirtozék,
Őket adá pogány kézben.
Kik őket bertelen gyűlölték
Urra téve az ő népen.

23 Kik őket keményen gyötrek,

Nehez kezekkel terhellek :
Gyakran kimente ez vesélből,
Megis ellene járának,
Hogy fanyargának illy vesettől
Hamisságok oka annak.

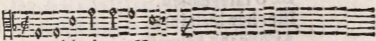
24 De mégis az kegyes Isten
Megtekinte infégékben,
Még halgata ohajtásokat,
Ő kötefit megemléte.
Még bána nagy nyavalyájokat,
Es nekik megkegyelmeze.

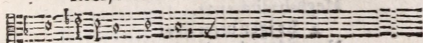
25 Hozzájok enyhite ismer.
Kik fogfagban tarták őket,
Segéts Ur Isten, es hozz őve
Az pogányok közül séllel,
Es bent nevedet őrvendezve
Ditsérjük nagy dütsőséggel.

26 Az Ur felmagasztaltassék
Istene az Izraelnek,
Ditsértessék az ő bent neve
Es hogy örökke ugy legyen,
Minden nep igyen bollyon erre
Dütsőség az Urnak, Ame n.

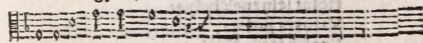
CVII. SOLTAR.

*Előszámlalása az Isten megszabadításának, melyet az
embereknek szokot gyakran megmutatni.*

D
Itserjétek az Urat

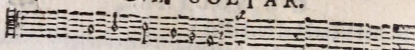

Mert nagy ő jövölte,

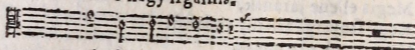

Es örökke megmarad

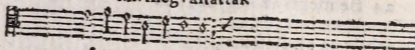
Az

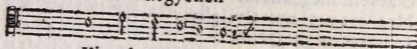
Az ő nagy irgalma.

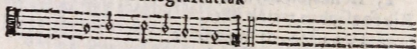
Az kik megváltattak

Ő általa kegyessen

Kintől megtartattak

Őtet dicsérjek hiven.

2 Kiket ő támadatrol

Es napenyészetrol,

Dél felől es északrol

Begyűjte sok földrol,

Kik az bőrnű puštán

Idestova budostak,

Semmi várost ottan

Lakásra nem találattak;

3 Holot nékik nem vala

Etelek italok,

Kin lelkek elbádgyada

Nagy bušalla rájok.

Ez ő inségekben.

Istenhez kiáltának,

Kitől nagy kegyessen

Megbabadítának.

4 Es igaz uton őket

Nagy bépen hordozá,

Holot lelnének helyet

Városra juttata,

Ezek hát vigšivel

As Ur Istent dicsérjek,

Minden

Minden népnel béllél
Nagy tudait bebéllýek.

5 Hogy az bomju lelkeket
Megitatá vizzel,
Es mind az éhezöket
Bétölte étellel.

Kik az nagy setétben
Fogfágban hevertenek,
Halálos infégben
Nagy vasakot viseltek.

6 Mert az Isten igéjet
Oek meg nem gondolák,
Es az ö jo tanátít
Megveték, tsufolák.
Kiert ök keményön
Meg ostoroztatának,
Segedelmek nem lön,
Midön így kinlodnának.

7 De hogy ö bükkfégekben
Kialták az Urat,
Megmenté öket menten
Viselven gongyokat.
Ö nagy hatalmából
Felbontá kötelöket,
Halál árnyékából
Elkibotfátá öket.

8 Aldgyák ezek az Istent
Ditférjek kegyelmit,
Minden nép közt naponkent
Hirdessek tudait.

Ö törí fel menten
Az erös értz kapukat,
Eltörí nagy könnyen
Az ö nagy vas zárjokat.

9 Az bolondok kinlodnak
Az ö bünök miat,
Az Isten haragjának
Erzik bennök sullyat.

Sem étel sem ital,
Nem kel sem mire nekik
Mert az bõrnyû halál
Szemek elõt forgodik.

10 Mihelt õk kialtának
Az kegyes Istenhez,
Tõle megtartatának.
Nekik lón kegyelmes,
Mihelt õ egy bot bol
Megjobbol az erõtlen
Az beteg meggyogyol,
Mert megmenti az Isten.

11 Aldgyák ezek az Istent
Ditsérjek kegyelmít,
Minden nép közt orankent
Hirdessék tsudáit.
Istennek bivekbõl
Aldozzanak hûséggel,
Tsuda rételirõl
Enekellyenek bélel.

** 12 Kik az hajokon járnak
Az béles tengeren,
Nagy vesélben forganak
Kereskedest üzven,
Azok értik dolgát,
Es nagy hatalmat láttjak,
Számptalan tsudáját
Az mélyfégrõlgondollyák.

13 Hogy ha õ az bének bol,
Megindol legottan,
Nagy hirtelen felzudol
S'habokat bélel hány,
Mellyek felütköznek,
Es az eget verdefik,
Ismétlen ledõlnek,
Rettegnek az kik nézik,

14 Ugy tangorganak bélel
Mint egy rébeg ember,

Semmihez nem kaphatnak.

Mert béles az tenger.

De ha ez vébélben

Az Istenhez kiáltnak,

Megmenti kegyessen,

Hogy elne burullyanak.

15 Jo időt támaßt ismet,

Az tengert enyheti,

Az fel emelt hab vizét

Szepen le fekteti,

Ot igen örvendnek

Az tenger tsendességen,

Ha az partra érnek,

Az kit kívántak binten.

16 Aldgyák ezek az Istent

Ditsérjék kegyelmit,

Minden nép közt naponként

Hirdeffék t'fudait,

Es ditsérjék őtet

Az gyülekezetekben,

Magasztallyák nevét.

Az vének feregében.

** 17 Ó az folyovizeket

Szinten kisárástya,

Az t'forgo kufejeket

Szárakra fordítja.

Az gyümölsős földet

Meddő parlagga tési,

Mert it fokbűnöket

Törttek, es azt bünteti.

18 Eslökkal nedveséti,

Az b'áraz földeket,

Folyással ékeséti

Az sovány helyeket.

Es ez illy földeket

Adgya éhezö népnek:

Hogy it lako helyet

Es várost építsenek.

19 Kik ez földet bévetik
 Es bölőt ültetnek,
 Es bép fü nevedik
 Habnokra az népnek
 Es őket megáldya
 Hogy baporodhassanak,
 Es fogyatkozása
 Ne legyen az tfordáknak.

20 De elfogynak ismétlen
 Es sanyargattatnak,
 El nyomatnak bertelen
 Es borongattatnak.
 Az fejedelmeket
 Megvetőttekke tési,
 Az puftában őket
 Ut nélkül béllal vísi.

21 Kegyessen felemeli
 Ő az nyomorultat,
 Tfelédit kiterjeszti
 Mint az sereg nyáját.
 Az jok, kik ezt láttják
 Oervendez az ő sívek,
 De sájokat dugják,
 Az kik hamissan élnek.

22 Az kinek ese vagyon
 Megnézze ezeket;
 Es megláttja jo modon
 Az Isten kegyelmét.

CVIII. SOLTAR.

*Könyörgése Davidnak királyaganak egez, es
 tellyes birodalmaért.*

Az LX. SOLTAR notajara.

UR Isten kés az en sívem,
 Es azon vagyon en lelkem
 Hogy teneked engekellyen.

Heged

Hegedőben zengedezzen,
Nóba lantok és citherák
Zöndüllyetek fel musikák,
Mert igyekezem en bívemben
Igy menni az Ur eleiben.

2 Dítférlek Uram tégedőt,
Minden nemzetségek előtt,
Tibtellek lép énekekkel
Minden nép előtt vig sível,
Mert az te kegyelmességed
Az béles égre kiterjed
Felfégednek sient igazlaga
Az felhőköt mind fellyől mullja.

3 Magaballatassal az égre,
Dütsőléged nyujts ez földre.
Szerelmes népedet tarts meg,
Nyujts kezéd, engem halgass meg.
Az Isten ő bentfégeben
Megvigasztala kegyessén,
Hogy az Sichebet en megveßem,
Ez az Sucoth völgyét el mérem.

4 Az Galadotis akképpen
Megveßem en nagy erőmben.
Az Menassésis mind enyim,
Azonképpen az Ephraim.
Mind ez seregek enyimek,
Erőslegek en fejemnek,
Juda les királyi orságom,
Es én törvény szerző regnálóm.

5 Az Moab les ennekem
Mint egy lábmosó edényem,
Kiken lábaimat mosom,
Es azt en bizonynal tudom,
Es télyességgel elhissem.
Edomra sarumot vetem,
Philisteusok örvengyetek
Az én dütső győzödelmemnek.

6 Ki vinne engemet bátran

Ez nagy keritet városban?
 Engemet ki vezérlene
 Az erős Edom földére.
 Nem te térsede Ur Isten.
 Ki minket üs helyből helyben?
 Hogy el nem jövél sereginkkel
 Megüzetél ellenseginkkel.

7 Legy mi nekünk segédsegől,
 Oeriz meg ellenségünktől,
 Mert az emberi segédseg
 Hiában valo epefég.
 Az Isten által minekünk
 Lében erős győzedelmünk,
 Es ő megabadit bennünket,
 Megtapodgya ellenségünket.

CIX. SOLTAR.

*Könyörgése Davidnak Doeg ellen, Christushnak a
 Judas ellen.*

Az XXVIII. SOLTAR notajára.

OH Ur Isten, en dűtsőségem,
 Ne halgas, ne felejts el engem,
 Mert rágalmaz az Istentelen,
 Száját reám tátotta sőrnyen,
 Hazugfágot söl ellenem,
 Nyelvével sérteget engem.

2 Ok nélkül rólam gonoszt sölnek,
 Es nagy ellenségeknék tartnak,
 Azert hogy en őket szerettem
 Kegyetlenül gyűlölnék engem,
 En tsak Istennek sűntelen
 Imákoztam ez inségben.

3 Jokért nekem gonoszt fizetnek,
 Jo szeretetemért gyűlölnék,
 Támasz az én ellenségemre
 Istentelent büntetésire,

Az Satan állyon mellete
Job keze felől nekie.

4 Ó néki minden ítéletben
Nehéz kárhoztatása legyen,
Es mindennemű könyörgése
Bűnre forduljon ő ellene,
Hosszu élete ne legyen,
Más álljon az ő tisztiben,

5 Fiai legyenek árvakká,
Felesége özvégy asszonyá,
Gyermeki ez földön büntelen
Elbudossanak helyből helyben,
Házokból ki pusztuljanak,
Es ők bélel kolduljanak.

9 Az usoras ennek marháját,
Ellenség vegye el jobágát,
Ne legyen fededlme néki,
Infégeben ne bánnya senki,
Az ő árváin ez földön
Semmi nép ne könyörüllyön.

** 7 Ez földről minden maradéki
Eltöröltessenek ő néki,
Nemzete elfogyon más részben,
Es élne felejtse az Isten
Bűnökét ő élejeknek,
Mellyet ők tfelekettének,

8 Istentől ne legyen elfedve
Az ő annyának undok vérke,
Sőt minden bűnök ő nékik
Isten eleiben érjenek,
Ez földön ő hire neve,
Eltöröltessék örökke.

9 Azért hogy soha semmiképpen
Ő nem könyörült az segényen.
Az nyomorult embert nem bánta,
Sőt az nyavalyást fanyárgatta,
Es azt halálra kergette,
Az kinek nagy volt sérelme.

10 Az atkot mindenkor kívánta,
Azert méltán megeszik rajta,
Az áldas nem kellett ő neki,
Azert méltan azt el nem veszi,
Ő magat mint egy ruhában
Oeltőztette az átokban.

11 Az átok mint az víz ő belé
Ugy folyon, kivel tellyek béle,
Minden fontját az ő nagy átka
Mint az ható olaj megjárja,
Atokban mint őltőzetben
Oevedzek minden időben.

12 Illy jutalmat ad Isten nékik,
Kik az én lelkemet kergetik,
Es ream bőrnynen agyarkodnak,
Eletemről sok gonoszt bolnak,
Te pénig kegyelmes Isten
Légy jelen nagy infégemben.

** 13 Irgalmaddal biztatom lelkem,
Szent nevedert őriz meg engem,
Mert begény búkőlkődő vagyok,
En bivennek fajdalmi nagyok
Im el kell mulnom hirtelen,
Mint az árnyék az setében.

14 Egy helyről másikra kel mennem
Mint az fáskat, kergetnek engem,
Az én téideim ellankattak,
Bőjtőles miat tantorognak,
Minden testem úgy elbárat,
Semmi kővére nem marát.

15 Ez en nagy keferűségemben
Tsufolnak es gyalaznak bőrnynen,
Fejeket rázzák midőn látnak,
Es engem gunyolnak bofontnak
Azert Ur Isten segíts meg,
Nagy kegyességedert tarts megel.

16 Midőn en ellenem felkenek,
Tőled megbégyenitessenek,

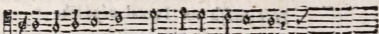
Hogy

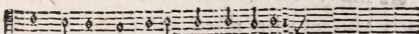
Hogy én örvendezzek sivemben,
Ezek essenek nagy bégyenben,
Es érdemlet gyaláztatban
Oeltözzenek mint palástban.

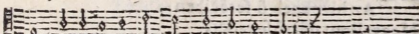
17 Az Ur Istent én az én bámmal,
Ditserem szép ének mondással,
Magasztalom őtet büntelen,
Mert ő könyörül az bégyenyen.
Es azok ellen megtartja,
Az kik itélik halálra;

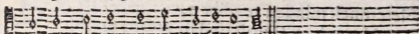
CX. SOLTAR.

Örvendés az Christus országáról.

A
Z Ur Isten monda az en Uramnak:

ülly az én hatalmomnak jobbjára,

Mig ellenségedet, kik rád támadnak

Sámolybékül vetem labad alá.

2 Az Ur az Sionból küldi páltzadat,
Birodalmodnak erősségére,
Ellen'ég közt mutasd országáfodat,
Uralkodgyál az népnek közöttte.

3 Dűsőségére az te bentsegédnek,
Az nép örvendez győzödelmeden,
Oly sok fiaid teneked bületnek,
Mint az háynali harmat az földön.

4 Mert az Ur Isten meg esküt téneked,
Mellyet meg nem bán soha örökke,
Melchisédek rendi berint (ezt értted)
Te vagy az fő Pap most es örökke,

5 Az Ur az ki ül az te job kezeden,
Ha megharagbik egykor valoban.

Az hatalmas királyokaterőssen

Hatalmával megrontya legottan,

6 Az pogányokon itéletit tartya,

Megtölti az földet holt testekkel,

Ellenfégidnek fejeket megrontya,

Orbága kihát ez földre féllal.

7 Az uton íbik ő az folyamaból,

Kinek vize foly nagy harfígással,

Ennekokaert ő nagy hatalmából

Fejét felemeli méltossággal.

CXI. SOLTAR.

Halaadása az Izrael népének.

Az XXIV. SOLTAR notajara. 24.62.95.

H Alátadok Uram néked,
Tellyes bívbdl áldlak téged,

Az hiveknek ő feregiben

Megvallom dütsősegedet,

Hirdetem dicséretedet

Eletemnek minden rendiben.

2 Nagyok az Urnak tsudai,

Es az ki azt megtekenti

Oervendez annak az őbive.

Az ő dütső méltosága

Es az ő bent igazsága

Megmarad örökkön öröкке.

3 Tsuda dolgait az Isten

Szerzette emlekezetben,

Kegyes es irgalmas kedvébdl,

Etelt ad azoknak bőven,

Az kik őtet félik híven,

Meg lemlekezik kötésirdl.

4 Nepével nagy tsudákat tet,

Hogy az pogányok öröket.

CXI. SOLTAR.

245

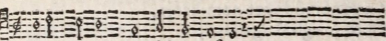
Ó nekiek kezekben ada :
 Merő hűség es tisztaság
 Es álhatatos igazság
 Minden dolga aző kezének.

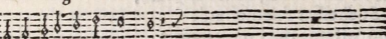
5 Minden ő parantsolattja
 Igaz minden ő hagyása,
 Kiben semmi változás nintsen,
 Az ő nepet ő megmenté,
 Es ő vélek ködteft berze,
 Ki megmarad minden üdőben.

6 Szent es dütső az ő neve,
 Es az Urnak ő felelme
 Az jó böltséfének kezdeti,
 Ki megtartja ő törvényét,
 Es megőrzi bent igejét,
 Annak megmarad ditsérei.

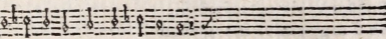
CXII. SOLTAR.

Tanuság az Isteni felelemről.

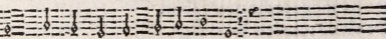
B
 Oldog ember az ki az Istent

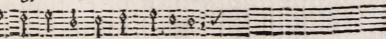
Féli tiszteli bive berént ,

Es az ő törvényit bereti ,

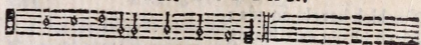
Nagy les ez földön ő nemzete,

Oeregből az hivek serege,

L 3

Mert

Mert az Ur megáldja es örzi.

2 Gazdagsággal őtet megláttja,

Kivel bővelkődik ő haza

Igassága mégáll örökke,

Az híveknek az szerétségben

Vilagot támaszt az jó Isten,

Hogy láttassék rajtok kegyelme.

3 Az hü ember költsönt ad bível,

Hamissággal senkit nem terhel,

Ez el ném dől, megál végiglen,

Ki az igazságot kedvelli,

Es életit ahoz rendeli,

Oerök emlekezetben leßen.

4 Es ő egy bálát sem fel azon,

Hogy rola gonos hir támadjon,

Reménsége néki az Isten

Es bátorságos az ő bíve,

Mig megláttja hogy ellensége,

Meg büntetnek, esnek vesélben.

5 Jovait hiven őstogattja,

Az sükölködöket nem hadja,

Kiből őregből igazsága,

Az ő barva meg nem hanyatlik,

Sőt ékessen felemeltetik

Bősületes nagy méltoságra,

6 Hogy ezt lattya az Istentelem

Bosszonkokik rajta bívében,

Es ő nagy gonos haragjában

Tsikorgattya fogait bórnyen,

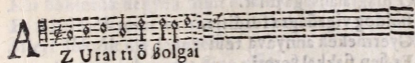
De ha megepedis mérgében,

De elvéb minden kivanfága.

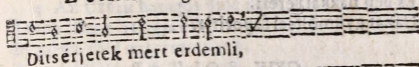
CXIII. SOLTAR.

Diczereti az Istennek főséges voltának es hogy az
szegényeket felemeli.

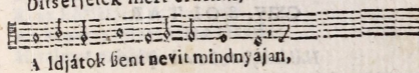
A Z Urat ri ő Bolgai

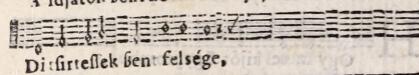
Dicsérjetez mert erdemli,

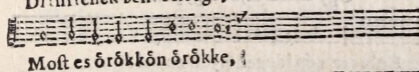
A Idjátok bent nevit mindnyajan,

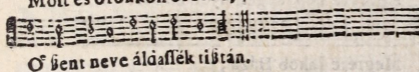
Di: sirtessek bent felsége,

Most es örökkön örökre,

Ó bent neve áldassék tisztán.

2 Napkelettül enyébetig.

Aldassék neve mind végig,

Mert az Ur az magas mennyekben

Regnál minden pogányokon

Nagy dütső hatalma vagyon

Melly fellyül hat az bép egeken.

3 De ki volna hasonlatos

Ez mi hatalmas Urunkhoz?

Kinél felségesb sohól nintsen,

Az ki mélyen elalá néz,

Mindenre valami hol lesi

It ez földön, es fen az égben.

4 Az bégént porból felvesi,

Es az fárból felemeli,

Allap attyat felmagasztalvan,

Felülteti végezetre

Az nagy fejedelmek közze

Az ő nepe közt hazájában.

5 Az asszony somoruságát

Ó magtalansága miát.

Boldog vigasságra fordítja,

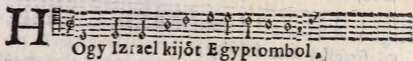
Gyermekek annyáva tési

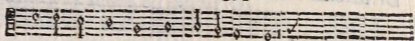
Es bap fiakkal bereti,

Házát gyümölytsel baporítja

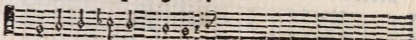
CXIV. SOLTAR.

Hálaadása az Izrael népnek.

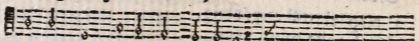
H Ogy Izrael kijöt Egyptombol.

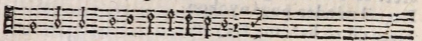
Holat az nép idegen nyelven bol.

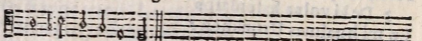
Megtére Jakob Háza,

Judat Isten magának bentele

Az Izraelt orbágul felöve.

Ólön nékie Ura.

2 Az tenger ezt látvan hátra álla,
Az Jordan vize félen fordula,
Mint hatra sietének,
Az Hegyek bökdősték mint az kosok,
Es az halmok mint az Juh bárányok,

Magassan bőködésének.

3 Mi lelt téged tenger? mit térsz hátra?

Mi lelt teged Jordan? ki úz vízbe

Hogy elhaladj illy igen?

Mit bőkötök hegyek mint báránkák,

Es ti halmok mint az kis juhótskák

Miert bőkötök illy fenyeen?

4 Az Urnak haragosa sine előt,

Jakob Istene haragja előt,

Mind ez föld megrettenyen.

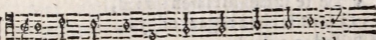
Ki az kőbiklát Tővizza tébi,

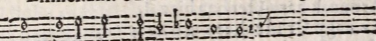
Az kemény követ vizza erebűi

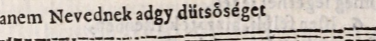
Hatalmas ereiben.

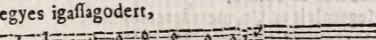
CXV. SOLTAR.

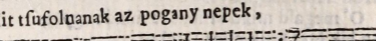
*Könyörges az megszabadításért, es vigasztalas az
balvany imado ellenségellen.*

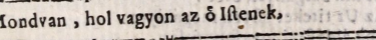
N Emnekünk Uram nem nekünk engedd

 Hanem Nevednek adgy dütsőséget

 Kegyes igasslagodert,

 Mit tsufoluanak az pogany nepek,

 Mondvan, hol vagyon az ő Istenek,

 Ki megmentene őket?

Ki megmentene őket?

L 3

& De

2 De az mi Istenünk erejével
Valamit akar mindent megmivel
Mind mennyen és ez földön :
De sokbalványok az pogányoknak
Aranybol ezüstből tfináltattak
Embercknek kezekben.

3 Szájök vagyon, nékik, de nem bolnak,
Szemek vagyon, de semmit nem látnak,
Nints elevenfég benne.
Fülök vagyon, de mégis nem hálnak
Orrokis vagyon de nem bagolnak.
Szagot ök nem éreznek.

4 Kezek vagyon, de semmit nem fognak,
Lábokis vagyon még sem járhatnak ,
Ném bolnak ő torkokval,
Hafonlok ezekhez kik ezeket.
Tfinállyak , es kik tisztelik őket
Egyenlőék egymással.

5 De te Izrael Istenben bizzál,
Es az Ur Istenhez ragazkodgyál,
Ő Paisod te neked :
Aronnak háza Istenben bizzal,
Az nagy Ur Istenhez ragazkodgyál,
Ő meg ségétet teged,

6 Isten félök, bizzatok Istenben,
Hidgyetek az ő segedelmében,
Bizzatok ez Paisba :
Megemlejt az Ur, mert beret minket,
Es Izraelhez nyujtya kegyelmet ,
Aron házat megaldya.

Ő megald mind kitsént es mind nagyot,
Az kik őtet félik mint Urokat,
Es kik solgállyak őtet :
Az Ur titeket bőven megaldyon,
Sok áldásival megbaporitson,
Es minden nemzettöker.

8 Megald az nagy Ur Isten titeket
Az ki teremtetete mennyet földet

Minden bép ékesseggel.
 Az eget ő magának megtartja,
 Földet ember fiajnak adja,
 Hogy azt meglakják bélel,
 9 Senki téged Vram nem magabtal
 Sem ditsér, az ki halállal meghal,
 Es tétetik az firben.
 Mi annakokaért, az kik élünk,
 Téged Vr Isten áldunk ditsérünk
 Most es minden üdőben.

CXVI. SOLTAR. 74.

*Mála adása Davidnak, az veszedelemből való
 meg szabadulásere.*

Az LXXIV. SOLTAR notajara.

Szeretem es áldom az Vr Istent,
 Mert meg halgatá az en bebedemet
 Könyörgesemre hajta kegyes fület.
 Kiert imádom öt naponként.

2 Midőn az halál környűlvőn engem,
 Es tsak nem bőrnű köteliben ejte,
 Pokolnak kinnya engem rettegtete,
 Nagy volt bánatom es nagy sérelmem.

3 Segétségül hívám az Ur nevét,
 Tarts meg lelkemet: s'ottan mesegite,
 Az Ur hiv igaz, es nagy ő jo kedve,
 O' megőrzi az egy ügyöket.

4 Mikor én nagy nyavalyában volnék,
 Ottan megmenté nyomorult életem:
 Légy tsendességben te azért en lelkem.
 Látván segedelmit felséginek.

5 Te megmentél az haláltól engem,
 Szemem siraftól, lábomat eséstől:
 Az élők földén járok bűnetlenöl
 Az te bined előt en Istenem,

6 Hűttem Istenben, mikor így bolék,

En bégény lelkem vala nagy y inszegben,
Es ezt mondam félelmes sietségben :

Hísem hazugok minden emberek ?

7 Mit adjak az Urnak jo tetiert ?

Az hála ado pohárt en felvešem,

Es az Ur jotéteményit hirdetem .

Szent nevét aldóm segésegiert.

8 Fogadásom az egéz nep elöt.

Háládással megadom nekie,

Az hiveknek halála (minden hidgye)

Drágalatos az Ur beme elöt.

9 Imadlak teged üdvoztómet,

Ki engem válastál bégény bolgádnak,

Fia léven bolgálo leányodnak,

Feloldozád minden kötelimer.

10 Aldozom néked háládással.

Névedet minden nep elöt hirdetem :

Es az mély fogadaft az elöt tottem,

Megállom minden elöt vigfaggal.

11 Az te Házadnak ő pityariban

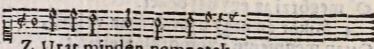
Es egéz Jerusalemben tístellek :

Velem egyjüt az Urat dítférjete,

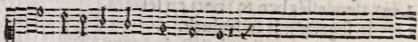
Mondyatok Alleluját mindnyájan.

CXVII. SOLTAR:

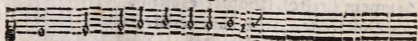
Intése minden népeknek, hogy Istent dítférjek az Christus országában való hívásáert.

A

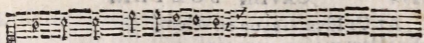
Z Urat minden nemzetek

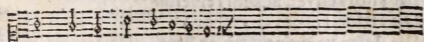
Dítférjete minden népek,

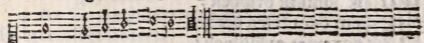
Mert nagy az ő kegyessége,

Kit rajtunk megerőssite,

Es megmarad igazsága

Mind öröкке, Alleluja.

CXVIII. SOLTAR.

*Tanúság az David királynak es az Christusnak
országáról.*

Az LXVI. SOLTAR notájara.

Adgyatok hálákat az Urnak,
Mert nagy az ő kegyellege,
Es nagy volta sient irgalmának
Megmarad most es öröкке.

Izrael batorfággal mondyad
Hogy megáll kegyelmessége,
Irgalmas voltárul azt vallyád,
Hogy megmarád mind öröкке.

2 Mondgyad birvást Aronnak házá,
Hogy az Urnak ő jo kedve.
Es megmarad irgalmassága
Most es örökkön őtöкке.

Istenfelők mondyátok mostan,
Hogy az Urnak kegyellege,
Megmarad ő tellyes voltában
Ettül fogva mind öröкке.

2 Az Urhoz en nagy infégemben
Könyörögven felkiáltek.
Es meghalgata kérésemben,
Tőle segedelmet nyerek,

Az Ur Isten vagyok en velem,
 Es tőlem másuva nem tér,
 Hát kitől kellyen nekem félnem ?
 Mit ártson nekem az ember ?

4 Ielen vagyok velem az Isten,
 Es az kik jomnak örülnek :
 Megvetem őket félen nézven
 Az kik engemet gyűlölnék :

Sokkal jobb az Istenben bizni,
 Hogy nem valamely emberben,
 Sokkal jobb benne reménleni,
 Hogy nem az fejedelmekben.

5 Környül vőttenek az poganyok,
 De az Ur nevében bizom,
 Es olly jo remenségben vagyok,
 Hogy őket mind ellevágom,
 Mint az méhek környülvőttenek,
 De őket elverem menten,
 Velek együtt oda lesz nevek,
 Mint aszsu tövis az tűzben.

6 Kőröskörnyül fogtag engemet,
 Es kerengnek környülöttem,
 De en remenlem Istenemet,
 Hogy őket en mind elvestem,
 Te ellenseg en rám támadál,

Es meg akarál ejteni,
 De tsák hijában munkalodál,
 Mert éltemet Isten őrzí.

7 Az Ur ennekem erősségem,
 Es en ő rola éneklek,
 Tsák ő ennekem segedelmem,
 Es en ő benne remenlek.

Az hivek vigan enekelnek
 Az ő hajlekjokban béllal,
 Mert jokbeze az Ur Istennek
 Nagy erős dolgokat mivel.

8 Az Ur megmutattya hatalmát
 Job karját ha felémeli,

Estfelekedik nagy dolgokat,
Kiket nyilván kell ditsérni.

En ellensegim megértstétek
Hogy az én dolgom illetén,
Hogy én meg nem halok, de élek
Az Ur dolgait hirdetvén.

9 Az Ur megbüntete engémet,
Es igen megostoroza,
De nem akará elvestemet,
Es az halálnak nem ad.

Nyissátok meg azért kapuit
Az igazság templomának,
Hogy bémerven, nagy dütsőségit
Ditsérhessem ez nagy Urnak,

10 Mert csak ez kapuja az Urnak,
Kin az hivek elbémennek,
Kik felnyitotnak csak azoknak
Az kik igazságban élnekkebben.

Ditzérlek téged énekben
Hogy engemet megalázál,
De ismet felvövével kegyessen,
Es engem meg szabadítál.

11 Ez köv, az kit az Házépítőik
Itéltek megvetendőnek,
Az épületben úgy helyhőtek,
Feje lőn az begeletnek.

Ez pedig az Ur Istentől lőtt,
Az ki ezt ilyen rendelte,
Ez dolgoznák bemeink előt,
Tfudalatos hóbba, vége.

12 Ez jelesnapot ő magának,
Kébitette az Vr Isten,
Azert ez nap jelen voltának
Vigadgynnk, minden örvendjen.

Uram kérlek, hogy megörizzed
Ez te királyodat mostan,
Birjad es berentséssé tegyed
Mindennemő dolgaiban.

13 Aldot az ki az Ur nevében
Eljöve nagy dütsőséggel,
Aldunk ditsérünk egyetemben
Az Urnakháza népével.

Erős az Isten az ki minket
Igyen meg világofta.
Az fel áldozando ökröket
Köflek az oltár barvára.

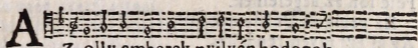
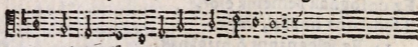
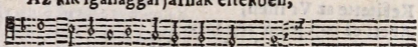
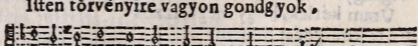
14 Te vagy az én erős Istenem,
Teged örökke tiftellek,
Te vagy jo Istenem ennékem,
Kit én büntelen ditsérek.

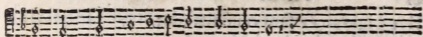
Adgyatok hálat ez nagy Urnak,
Mert nagy az ő kegyessege,
Es nagy volta bent irgalmának,
Megmarád most es örökke.

CXIX. SOLTAR.

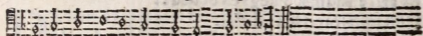
*Tudomány az Istennek az szent irásban foglaltatod
igejérd, es szent törvényérd.*

Aleph. I:

A Z olly emberek nyilván bodogok,
 Az kik igazsággal járnak eltekben,
 Isten törvényire vagyon gondgyok,
 Es az berint élnek minden időben.

Az kik ſent bizoſágit megőrzik,

Es az Iſtent ſívők ſerint kerelik.

2 Boldogokazokis, mondom nyilván,
Az kik hamiffágot nem tſelekeſnek,
De mindenkor az Ur utában
Járnak, es ſentártatlanfágban elnek.
Meghattad hogy az te parantſídat,
Jol megőrizzük minden mondaſídat.

3 Vajha en ollyboldoggá lehetnék,
Hogy járhatnék az te ſent utaidban.
Es engedhetnék ſent törvényednek,
Ha nezhetném parantſíodat valóban,
Es azt ſívemben bizonnyal hinnem,
Hogy ſoha ſemmi ſégyenben ne eſnem.

4 Halat adok néked tellyes ſívből,
Hogy megtanítſ te iteletedre,
Mellyek tiſták minden hiba nélkül,
Megtartom, es gondóm leſ törvényedre,
De kerlek teged oh én Iſtenem,
Hogy ſoha örökke ne hagy el engem.

5 Beth. 2.

BEſeld meg mit tegyenek az ifjak,
Hogy ők élheſſenek fegyhetellenül?

Szent iged ſerint utokat ſabják,
En téged keretelek ſümtelenől,
Kérlek Ur Iſten tellyes ſívemből
Ne hadgy el tevelednem törvényedről.

6 Az te igédet rejtem ſívemben
Hogy ſemmi bűnnel ne bántſalak téged,
De megmaradgyak te őſvényedben,
Minden dolgomban megtartom törvényed,
Aldot Iſten tanitsmeg engemet,

Hogy

Hogy igazan értsem rendeléfedet.

7 Itéletedet én ajakimmal
Es az te bádnak ő kegyes bebedet
Eldőámlálom hála adással,
Kötefeddel vigasztalom szívemet,
Bizonságidon örvezde lelkem,
Kik gazdagságnal kedvesbek ennekem

8 Szüntelen győndörűségem nekem
Vagyon tsak az te parantsolatidban,
Te utaidat gyakran emlétem,
Hogy meg ne essem valaha azokban,
Szent igazságodban minden kedvem,
Es az te igédet el nem felejem.

9

Gimel 3.

Cseleked ezt solgáddal kegyessen,
Hogy én élhéslek tovább ez világban,
Es bent igédet megtartsam híven,
En semeimet nyisd meg világossan,
Hogy az te törvenyed megtekintsem,
Es annak tsudait észemben vegyem.

10 Miglen en ez földön járok kelők,
Ne rőits el tőlem parantsolatidat,
Mert kívánság miat elepedők,
Igen ohajtom bent igazságodat,
Az te itéletedhez szívemben
Nagy kívánságom volt minden időben.

11 Uram az kevelyeket megrontód,
Atkostak, es nagy büntetésre meltók,
Az kik megvetik parantsolatod,
Fordullyonel rolam ő gyalázattyok,
Kik tsak azért gyaláznak solgádat
Hogy megőrzöm az te bizonságidat.

12 Az fejedelmek én ream törnek
Midőn őbvegyűlnek, de az te solgád
Szentfegét nézi iteletednek,
Az melly én szívemnek nagy örömet ad,
Bizonságid nekem vigáságim,

Es

Es minden dolgomban tanáts adóim.

13

Daleth 4.

DE lám az porban hever eiletem,
Mint ha majd vitetném az koporsóban,
Eleß meg bent iged berint engem.

Midõn utaimat elõ bñmlálván
Felkiálték, ortan megsegítél,
Taníts engem törvényedre jo kedvel.

14 Add értenem parantsolatidat,
Es elmelkedem az te tsudáidrol,
Es elmémben foglalom azokat,
Szivem keferűseg miat kibuzdol:
Igéred berint segets engem,
Hogy tõled isinet megerõsítessem.

15 Az hamis Utrol Uram rézitsel,
Törvényednek vezerly igaz utára,
Kin ember járhat bep tsendesseggel,
Juttas kegyessen bent igasságodra,
Az te itéleted elválaßtom,
Igasságodat bemem elõt tartom.

16 Bizonságidra hajtom bivemet,
Es életem azok berint strendelem,
Mentsmeg bégyen valástol engemet,
Ha megtartatik általad en bivem
Parantsolatidra leß nagy gondom,
Es vig örõmmel azokat megfutom.

17

He. 5.

EN Istenem taníts utaidra,
Hogy bent törvényedre gondot visellyek,
Es azokat megtarísam mindenha.
Adgy értelmet, igazgas Uram kerlek,
Hogy törvényedet õrizzem hiven
Es megtarísam mindenkõr en bivemben.

18 Igazgas vezerly hogy ne vétkezzem,
Mutasd még parantsolatid õsvényét,
Mert azokban igen gyõnyörkedem.

Te

Te rendelésedre hajtsad szívemet,
Nagy figyelmetes együgyűségben,
Es engem ne hadgy elnem fősvénységben.

19 Fordítsad el az én bemeimet,
Hogy hiában valokat ne nézzenek.

Az te utádban eltes engemet,
Szolgáddal láttasd bent igeretednek
Betöltését, az ki téged tibtel
Es mindenkor fél alázatos sível.

20 Végy el rolam minden gyalázatot,
Az kitől en igen félek rettegek,
Jok az te ősvenyid, es azokat
En megtanulni igen őrvendezek,
Törvényedben gyönyörködik szívem,
Igasságodban éltes Uram engem.

21

Vau. 6.

FOrdullyon hozzam Uram kegyelmed
Ségedelmedet adgyad hogy láthassam,
Igeretedből velem ezt tegyed,
Hogy bánjakat azoknak bedughassam,
Az kik engemet gyaláznak bőrnyen,
Mert bizom az te bent igeretedben.

22 Igaz igédet ne veddel tőlem,
Hogy az mindenkor legyen az en bánban,
Szerzésedben vagyon remenségem,
Te törvényedet szívemben foglalván.
Es azt megtartom en minden módon,
Az serint elven most es mindenkoron.

23 Szüntelen járok en nagy őrdömmel,
Mert te parantsolatidat követem,
Szivem mindenkor azokra bemlel.
Az királyok előtt bizvást beálllem
Az te bizonságidat, mellyektől
Megnem rettenek, nem felek bégyentől.

24 Gyönyörködöm az te törvényedben,
Minden parantsolatidat szeretem,
Mindenek felet egész eltemben.

Az én kezeimet en felmelem
 Az te kedves parantsolatidra.
 Es én azokrol bešéllek mindenha.

25

Zain 7.

Gondold meg azt es juslon ešedben,
 Az mit űolgadnak egyšer megigertél
 Jo remenšeget adván űivemben
 Minden inšegben vagyok bátor űivel,
 Mert az te űent bešéded engemet
 Megujer, es elveši sérelmemet.

26 Az kevely nepek űšufolnak engem
 Es nevetnek, de nem gondolok velek ;
 Hogy törvényedet azért megvtrném,
 De az te ítéletidre tekintek.
 Mellyeknek űštáűágát jól tudom,
 Es magamat azokkal vigasztalom.

27 Es mikent az Ištentelen népek,
 Kik elšakádtak az te törvényedtről
 Gondolatimnak nagy but űereznek,
 Azonkeppen en az te űerezšidről
 Eneklettem en nagy őrdmőmben,
 Az en budošáimnak minden helyén.

28 Sem ejel sem nappal meg nem űűnőm
 Az te nevedről gyakran emlekezni.
 Az te parantsolatod keresőm,
 Főkeppen erre űoktram vágyakozni,
 Minden előt magambam elšántam,
 Hogy az te törvényedet en megtártíűam.

29

Heth 8.

Hűšem te vagy az en őrdkšegem,
 Tellyes erőmmel azért azon lešők,
 Hogy az te igedet megőrizzem,
 Az te űined előt űivből könyőrgők,
 Kegyelmez meg Ur Išten ennékem
 Mert űent ígereted vigasztal engem.

30 Jól meggondolom az en utamat,

Hogy

Hogy az jó utról el ne tevedgyem
 Arra vezélem minden gondomat,
 Bizonságra lábaim térétem,
 Igen fierek, nem késem semmit,
 Hogy megtarthassam sient parantsolatid.

31 Megfoßtottak az Istentelenek,
 Elpußtitanak, de mindazonáltal,
 Tólem törvényid nem felejtetnek,
 Még éjfélnél felkelek vigassággal
 Es tégedet dicsérek es áldlak,
 Iteletiert sient igasságnak.

32 Az olly népekhez adom magamat,
 Az kik teged félnek, es read néznek,
 Es megtartják parantsolatidat,
 Büségévelte kegyelmességednek
 Tellyes ez világ, azért en Uram.
 Szent törvényedre tóled tanitassam.

33

Teth. 9.

I Mé begény boldággal sok jótól,
 Szent igéreted szerint megsegitel,
 Kin mostis örvendek tellyes szívóól:
 Tanits, es áldy engem jó értelemmel,
 Enged nekem sient esmeretedet,
 Mert én igaznak tartom törvényedet.

34 Minek előtte megbüntettém,
 Az igaz utat elvétőttem vala,
 Most eletem igedhez rendelem.
 Nagy boldágotossággal nézek arra
 Uram jokedvó vagy es irgalmas,
 Azert szerzesédre engemet oktas.

35 Az kevélyek rolam hamisságot
 Költnek, de én az te sient törvényedet
 Megórizem parantsolatidot,
 Köver az ó szívók es elfedüllyet,
 En pedig az te sient törvényedben
 Gyönyörködöm en tellyes eletemben,

36 Jomra lótt nekem hogy megalázal,

Hog y

Hogy megtanólnam az te törvényedet,
 Kin igyekezem nagy ohajtással,
 Aranyt, ezüstöt, es egyéb effélet,
 Kit az emberek nagyra bõtsülnek,
 Törvényedhez képest tartok semminek.

37 Jod. 10.

KEzeiddel formáltal engemet,
 Taníts meg azért parantsolatidra,
 Hogy tudjam törvényednek értelmet,
 Es ezen indulnak nagy vigasságra
 Az istentélok, látván ez dolgot.
 Hogy igedben vetem bizodalmamot.

38 Igaz vagy Uram itéletidben,
 Tudom hogy senkit nem büntetz méltatlan,
 Engemis méltan büntetz ekeppen.
 Kerlek tselekedjed ezt irgalmadban,
 Hogy en megvigasztaltassam megint,
 Szolgadnak mondot igéreted berint.

39 Nagy irgalmadat mutasd meg nekem,
 Hogy éllyek, mert tsak az te törvényedben
 Vagyon minden en gyónórúségem,
 Az kevélyek essenek Bégyenségben,
 Kik engem hamis okkal terhelnek,
 De én az te törvényedről bebellék.

40 Tészjenek hozzám mostan mindenek,
 Kik teged félnek, törvényed tisztelik,
 Es az te bizonságidnak híssnek,
 Tista en bivem, elsem tevelyedik,
 De megtartyaparantsolatidot,
 Hogy ne vallyak Bégyent, se gyalázatot.

41 Cap. 11.

LElkém elfogy nagy kívánságában,
 Midõn várom az te segedelmédet,
 Bizván igednek fogadasában:
 Ugyan elfáraztom az én szememet
 Nagy várankodas miat, így bolván:

Mikor

Mikor vigasztalás meg engem váloban ?

42 Noha én csak nem hasonlo vagyok
Az füstön elástot háraz tömlőhöz,
Szerzédre mégis gondot tartok,
Miglen kell várnom, mikor látás ugyómhöz ?
Mig halástod el itileredet,
Es ha bünteted meg ellenségimet ?

43 Az kevélyek, kik bent törvényedet
Megvetik, titkon nekem vermet ásnak,
De ha tekéntyük bent szerzédet.
Minden parantsolatid jok, igazak.
Nagy méltatlanul kergetnek engem,
Tarts meg azért, es legy en segedmem,

44 Csak nem elvestének ők engemet,
Es majd ugyan eltörlének ez földről,
Még sem hagyom el bent törvényedet,
Tarts meg életémet kegyességedből,
Hogy meg tartsam felséged kötéfit,
Es meg őrizzem badnak bizonságit!

45

Lamed. 12.

Mind örökke Uram az te igéd
Megáll es megtart az magas mennyekben
Azon képpen Isteni hűséged
Megmarad örökke minden időben,
Mint ez álso föld, kit te fondáltál,
Ki az ő helyében mindenkor megáll.

46 Mind ma es mind örökke megálnak.
Az miket te rend berint teremttel,
Es tenéked mindenek bolgálnak,
Hogy ha magamat az te törvényeddel
Nem vigasztaltam volna, már régen
Elvestem volna en nagy inségemben.

47 Nem felejtem el bent törvényedet,
Es gondot tartok parantsolatidra,
Mert te azokban éltet az engemet,
Tekénts Uram kegyelmessen bolgadra,
Légy segédségem, mert tjeđ vagyok,

Ezert

Es törvényednek őrzésére vágyok.

48 Az istentelenek ream titkon
Intfelkednek, és törnek eltemre,
En elmelkedem bizonságidon,
Es minden dolgot ha megnézek végre
Latom hogy mindenek elmulandok,
De az te törvényid megmaradandok:

49

Mem. 13.

NAgy berelmem vagyon törvényedhez,
Melyről naponkint örömet bešellek,
Mert ez nekem vig örömet berez,
Te parantsolatid böltsébbe téšnek
Engemet minden ellenségimmel,
Mert örökke tőlem nem távoznakel.

50 Tudós b vagyok en tanitoimnál.

Az mellyeket nagy böltsékek tart minden,
Mert bizonságod elmemben megáll,
Még az véneknélis böltsé b vagyok én,
Mert törvényed semem előt tartom,
Es elmimet attol el nem forditom.

51 Minden hamis utat elkerölök,

Hogy lábam ne járjon gonosb őšvényen,
Igéd megtartásának örülök,
Itiletedet tekintem bűntelen,
Azoktul soha el nem távozom,
Kik által en te tőled tanitatom.

52 Az te bešéded édes és drága,

Még az méznelis édes b az en bāmban,
Kimondhatatlan gyönyöru volta,
Igédben van böltsé ségem fondálvan,
Böltsé ségemet abban keresöm,
Az hamiságnak őšvényit gyűlölöm.

53

Nun. 14.

ORánkint fáklyám nekem bent igéd,
Melly vilagot tart nekem utaimban,
Hogy egyenesen járjam őšvényed,

M

Az

Az mellyen én járhatok bátorságban,
 Megesküszöm néked es megállok
 Hogy igazságodnak jussát megtartom.

54 Felette igen meg nyomorottam,
 Enyhíts meg, es végyfel engem ismélen,
 Az mint nékem megígérted Uram,
 Az áldozat, kit szájam neked teszen.
 Kérlek hogy legyen kedves te nálad,
 Es itéletedet tuttomra adgyad,

55 Halálos vesélben forog lelkem,
 Ugy hogy markomban hordozom éltetem,
 Szent törvényedet meg sem felejttem,
 Az hitlenek, kik gyalázzák nevedet,
 Tört vetnek nekem mindenüt béllal,
 Szent szerzésidről még sem távozom el.

56 Bizonságodat örökül birom,
 Es azokat tartom drága kintsemnek,
 Azokban les minden vigaságom,
 Szivemet hajtom az te törvényednek
 Megtartására minden üdőben,
 Es azokat meg őrzöm mind végiglen.

57

Samech. 15.

O Stönössen gyűlölköm azokat,
 Az kik mindenkör tsak gonoszt gondolnak,
 De szererem parantsolatidat,
 Es tsak tégedet tartlak otalmomnak,
 Igeretedben van reménségem,
 Az te bent igéd megvigasztal engem.

58 Gonostevők mennyetek el tőlem,
 Mert én azt mind megakarom tártani,
 Az mit az Isten parantsol nekem,
 Iged szerent sies engem taplálni,
 Hogy élhessek, segéts meg Ur Isten,
 Ne bégyénüllyek megrémenségemben.

59 Legy gyámolom, adgy jo egészleget,
 Ugy leszen énnékem kedves törvényed,
 Abban keresem en örömdömet,

Az

Az ollyákat te mind ez földhöz vered,
Kik elhajlanak igazságodtul,
Es minden dolgokban járnak álnokul.

60 Gonobokat te elvez ez földről,
Mint az falakat, vagy értznek bemetét,
Bizonságodat szeretem szívből,
Szivem felelmében előtted resket,
Testem elreper nagy rettegesben.
Az te kemény iteletedre nezen.

61

Ain. 16.

Poerpatvar nintsen nekem kedvemben,
Igaz itéletet tebek mindennek,
Ne adgy azért azoknak kezekben,
Az kik engemet büntelen kergernek,
Szolgádat minden jora vezeryed,
Es az kevelyek ellen vedelmezzed.

62 Az én bemeim elfogyarchoztak,
Ugy nezik es várjak segedelmedet.
Igednek igazságot ohaytiak,
Ne kessél Uram, segits meg engemet,
Szegény bölgáddal tegy kegyélmessen,
Tanits igedre, oktas törvényedben

63 Szolgád vágyok, adgy értelmet nékem,
Hogy erthessem az té bizonságodat
Es jo értelmeben gyönyörködjem,
Ideje Uram hogy láttasd dolgodat,
Mert nints már helye az igazlagnak,
Az te törvényid mind hátra hagyatnak.

64 Azert az te parantsolatidat,
Az tista arannál inkább szeretem,
Mindennél fellyeb tartom azokat,
Eletemet azok berint rendelem,
Mert igaznak tartom minden keppen,
Az hamis ósvent gyűlöldöm erőssen.

65

Pe. 17.

RAkvák bizonyfagid nagy tsudakkal,
 Hogy azért megtarthatlam en biveemben,
 Azon igyekezem buzgofaggal,
 Az te iged, ha kik veszik ebekben,
 Setet biveket mege világosit,
 Együgyöket böltsfegre tanit.

6 Felfohazkodom gyakran en bammal,
 Mert en azt nagy biveim bérint kevánom,
 Hogy törvényedet ertsem bizonynyal,
 Tekints ream, binedet engédd látnom,
 Irgalmaz nekem, lám nagy jo kedved
 Azokhoz, az kik béretik bent neved,

67 Szent igedben vezerlyed utamat,
 Es öriz meg engem az hamisságtul,
 Hogy az rajtam ne vegyen hatalmat,
 Ments meg az nepnek nyomorgatásátul.
 Hogy örömmel törvényedet nezzem,
 Es parantsolatidat meg örizzem.

68 Világosits ortzádat bologádon,
 Es tanits meg, hogy en jól meggondollyam
 Szerzefed engem mire tanitsom,
 Könyhullatáfom sememből kifolyam
 Mint az patak, Azert hogy az nepek
 Bötsületet nem tébnek törvényednek.

69

Zade. 18.

SOmma bérint Uram te igaz vagy
 Mindennemü te tsele kedetedben.

Itéletednek igazsága nagy
 Igasságodat vehetik ebekben,
 Bizonságidat az kik meg nézik.
 Es parantsolatidat megörizik.

70 Megöl az bu nagy indulatomban,
 Midön tekintem az te bent igidét,
 Hogy az ellenfég tsufollya bátran,
 Es elfelejti minden besédidet,

Az te ſent iged igen ſép tiſta,

Szolgád azért ſereti es megtartya,

71 En kitſin es megvettetöt vagyok,

De még ſem feleitem el törvényedet,

Söt mindenüt arra gondot tartok,

Szent igaffágidnak nem láttyak végét,

Mert ök mind örökke megmarádnak,

Törvényed, törvénye az igaffágnak.

72 En kergettetem vagyok énfegben,

De nem gondolván ſemmi nyavalyámmal,

Gyönyörködöm az te törvényedben,

Az te igaffágod örökke megáll,

Mellyet nekem jelents meg kegyeſſen,

Es bátorfágos leſek eletemben.

73

Coph. 19

TEllyes ſivből hozzád eſedezem,

Uram halgas meg engem kegyelmeſſen,

Hogy rendeléſedet megörizzem,

Kerlek ſabadits meg engem Ur Iſten,

Es legottan igyekezem azon

Hogy bizoſfágid meg tartſam jo modon.

74 Gyakorta reggel virratta elöt

Te hozzád kőnyörgefemben kiáltok,

Igedben vetven remenſegemöt,

Előb hogy nem elmennek az virraſtok,

Az en ſemeim vigyáznak, neznek,

Es az te ſent igidről elmelkednek.

57 Kegyeſſegedert haldmeg beſedem,

Tarts meg életemet igaffágodbol,

Hadd vidámollyon meg az en ſivem,

Mert az ſok hitetlen nep reám todol,

Es engem ſertelen ſanyargatnak,

De az te törvényidről távol vadnak.

76 De te en hozzam Uram közel vagy,

Es benned bizom en minden üdőben,

Szent törvényidnek igaffága nagy,

Bizoſfágid fondaltattak ekképpen

M 3

Hogy

Hogy örökre megmaradnak tudom,
Es jól értem, azért nyilván kimondom.

77

Resch. 20.

VEd ešedben én nagy infégemet,
Es en nyavaliaimból szabadíts meg,
Mert nem felejttem el törvényedet,
Fogad fel ügyemet, es védelmez meg,
Megtekintven bent ígéretedet,
Az hallál ellen tartsmeg életemet.

78 Az gonosoktól (minden meghidgye)
Segédseg, es üdvösség, távol vagyom.
Mert ők nem néznek bent berzesídre.
Szent irgalmasságod nagy mindenkoron,
Uram tarts meg engemet, hogy éllyek
Igassága berint itileredknek.

79 Bizonságodat en nem hagyom el,
Noha en ream nagy fok népek törnek,
Kik gyűlölnék, es kergetnek féllel,
Oh melly szerelmes ez az en bívemnek,
Hogy ellenfegi az igasságnak
Az te igéddel semmit nem gondolnak.

80 Parantsolatodat en beretem,
Es soha el nem távozom azoktól.
Kegyességedből tarts meg életem.
Te igaz bešéded mindent fellől mul.
Szent Itileti igasságodnak
Mostan es mind örökre megmaradnak.

81

Schin. 21.

UZnek kergetnek az fejedelmek,
Noha semmit senkinek nem vétettem,
Szent ígédttől bívemben rettegek,
De ígéretedben örvendez lelkem,
Mint az ki talál nagy gazdag prédat,
Avagy mint az ki nyér fok drága marhat.

82 Az hazugságot igen gyűlölöm,
Semmit ez földön inkább nem utálok.

De az te törvényedet szeretem.
 Igasságodon olly igen vigádk,
 Es meggondolvan ítéletedet,
 Naponkint hét szer dicsérlek tegedet:

83 Nagy békefélégek vagy on azoknak,
 Az kik szeretik az te törvényedet,
 Semmi vesztésben ők nem akadnak.
 Várom Uram az te üdvösségedet,
 Abban forгатom minden gondomat,
 Hogy tselekedjem parantolatidat.

84 Bizonyágidra gondot tart lelkem,
 Mert én olly igen szeretem azokat,
 Es én csak azokban gyönyörködtem,
 Bizonyágidban gyakorlom magamat.
 Előtted vagy on minden életem,
 Nintsen elrejtve tőled én ösvényem.

5 Thau. 12.

Z Engő kiáltáson juss on hozzád,
 Es igasságodat adgyad értenem,
 Az mint bent ígédben felfogattad.
 Juss on elődben én esedezésem,
 Szabadíts meg minden infégemből,
 Az te régén tőt bent ígeretedből.

86 Ha en megtanulom szerzésedet,
 Az én ajakimmal dicsérlek téged,
 Nyelvem hirdeti te bent ígédet.
 Mert minden törvényed es ígereted
 Merő hűség, es tiszta igasság,
 Kiben nem találhatik semmi hívság.

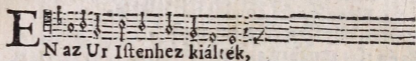
87 Ments meg Uram engem kezeiddel,
 Es legy erős segedelmem ennékem,
 Mert törvényedet szeretem sível,
 Üdvözítésedet várom Istenem,
 Kiben vetőttem remenségemet,
 Mert igen kedvellem bent törvényedet

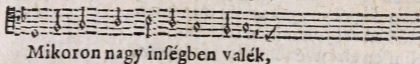
88 Eltét csak azért kívánnya lelkem,
 Hogy ő tegedet Uram dicsérhessem.

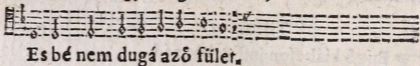
Itéleted legyen segítségem.
Mint egy elvebött juh úgy búdosom én.
Uram keress meg engem bögádat,
S' nem felejtsem el parantsolatidat.

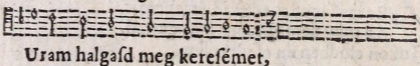
CXX. SOLTAR.

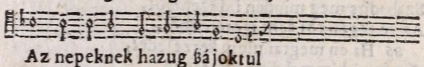
*Könyörgése Davidnak az érágalmazói
ellen.*

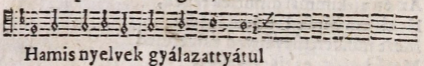
E N az Ur Istenhez kiálték,

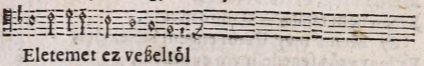
 Mikoron nagy inségben valék,

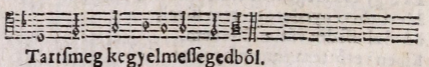
 Es bé nem dugá az ő fület.

 Uram halgassd meg keresémet,

 Az nepeknek hazug bájoktól

 Hamis nyelvek gyálazattyátul

 Eletemet ez veveltől

 Tartsmeg kegyelmességéből.

2 Vallyon az te tséltápo nyelved
Mitsoda hasznót ad te néked?

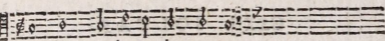
De minemő jo dolgot tehet.
 Hazudozafával mit nyerhet?
 Szintén mint az nyil az kéziben,
 Kit az vitez megvon kezében,
 Az melly éget olly sebessen,
 Mint tűz az fenyő tővisben,

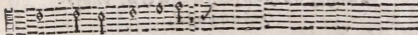
3 Oh melly igen nehéz ennekem,
 Es it lakádom es életem,
 Az Mesekeitak fátorában,
 Az Kedaritak hajlekában.
 En ezen oly igen kesérgék,
 Hogy kik bekeséget gyűlönek,
 Azoknál kell soká laknom,
 Kik közöt nagy én bánatom.

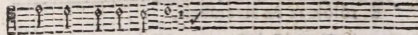
4 En mind tsak békeséget bõltam,
 Háborgástul magamat ottam,
 De ez nem tétzik ő nékiek,
 Tsak had es hartz kell ő kedveknek,

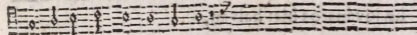
CXXI. SOLTAR.

Tanuság az Istennek érzesiről es oalmárul.

S
 Zemem az hegyekre vetem,

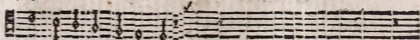

 Mert fellül van nekem

 Minden segedelmem,

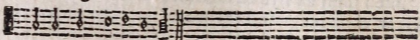

 Isten az en reménségem,

M 5

Ki

Ki az eget formalta

Es ez földet alkotta,

2 Labad botlani nem haddja,

Es az kirád vigyaz

Nem sunnyadozik az,

Izraelt hozzá fogadja,

Mert az nem alubikel,

De rájok gondot visel.

3 Az Ur teged megőrizzen,

Kezét rád terjesztven

Arnyekkel befedjen.

Hogy az nap ő hevségében.

Néked ne ártson éjel

Az hold az ő fenyevel.

4 Az Ur őrizze őrókke

Lelkedet esettől,

Mentse meg veséltől,

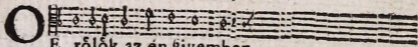
Az Ur hiven megőrizze

Az te kimenéledet

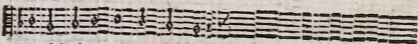
Es te béjövésedet.

CXXII. SOLTAR.

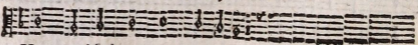
*Tanuság az Isteni szolgálatról es az világi
gubernálásról.*

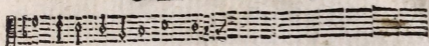
O E rőlók az én szívemben,

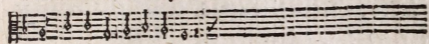
Ez kívánatos hirt halvan,

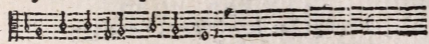
Hogy mi bémegyünk ez uton

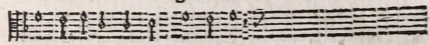
Az Isten lako helyében,

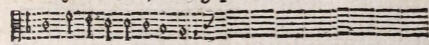
Jerufalem kapuidban

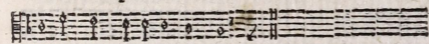
Mi labainkkal me gálvan,

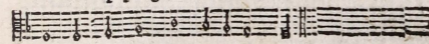
Az Jerufalem jól megépült,

Sok ékes épületekkel,

Holot bép polgári rendvel

Mindenféle nemzet egyben gyült.

2 - Az Urnak minden nemzete,
Mint meghatta Izraelnek
Gyüllienek Jerufalembe,
Es ot az Istent ditsérjek :
Az fekek ot tétetnek fel,
Kiken David háza itel,
Es ot az igazság lakozik.
KérjeteK jót ez városnak,
Békefég legyen azoknak,
Kik ez várost tibrán szeretik.

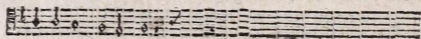
3 - Legyen te kőfalaidban
Tfendesség es jó békefég,
Az kőfég közt égyenésfég,
Jó berente házaidban.
Az én atyam fiaiert,
Es ot lako feleimért

Adgyon Isten jó békefeget,
Szentségiért en ez helynek,
Melly berzetőt az Istennek,
Minden jot kívánok tenéked.

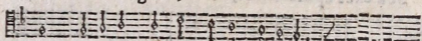
CXXIII. SOLTAR.

Könyörgése az Izrael népnek a' megszabadításért.

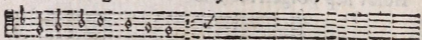
T E hozzád bemeimet Ur Isten

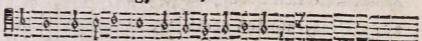
Emelem az égben,

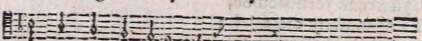
Mint bôlgának bemei nyitva vadnak,

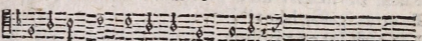
Es az Urra vigyaznak,

Mint bôlgáló leány ô abßonyára

Tekint minden orába :

Ugy néznek bemeink az Istenre

Es ô kegyelmére.

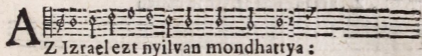
2 **K**égyelmez Uram kegyelmezz nekünk,
Mert nints bôtsületünk,
Minden olly bertelenül gyaláz minket,

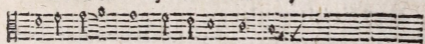
Kinél

Kinél fellyeb nem lehet :
 Kevély népek minket bőrnynen nevetnek,
 Rajtunk tsuffágot üznek,
 Negédes bokkal ugy nevettetünk,
 Kikvel eltölt lelkünk,

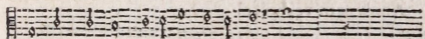
CXXIV. SOLTAR.

Halaadás a' megszabadításért.

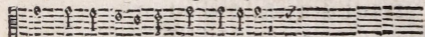
A Z Izraelezt nyilván mondhattya :

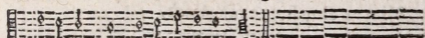
Ha az Isten nem lőt volna velünk,

Ha ő nem leß vala ség édségünk,

Midőn az embereknek foksága

Kegyetlenül támada ellenünk.

2 Elnyelnekvala ők elevenen,
 Ugy reank gerjet vala haragjok,
 Minket tellyesfégel az nagy habok
 Vizzel elburitnak vala bőrnynen,
 Ránk omlanak vala nagy patakok?

3 Az nagy ár viz reank rohan vala
 Es elnyeli vala életünket,
 Ditséret Istennek, hogy ő minket
 Az ő fogoktul megszabadita,
 Hogy ők meg ne ennének bennünket

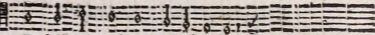
4 Miképpen elbalad az madarka
 Az madarás töriből, akképpen

Meg-

Megbabadulánk az tört elbégvén.
Mert életünknek az Ur otalma,
Ki mennyet földet teremte böltsen:

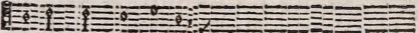
CXXV. SOL T A R.

Tanusaj az Istennek otalmárel.

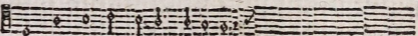
A **Z** kibiznak az Ur Istenben

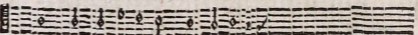
Nagy hiedelemmel,

Azok nem vesznek el

Semminemü veszedelemben:

Mint az Sion hegye megálnak,

Nem ingadoznak.

2 Es mint az nagy Jerusalemet
Hegyek környül vőttek,
Es nagy keretések,
Akképpen Isten az δ népet)
Es δ hiveit környül vébi
Es megőrizi,

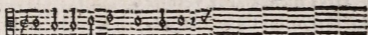
3 Mert az δ veit δ nem hadja
Az hamis kezében,
Es semmi inségben,
Hogy kiki δ magát megójjja,
Hogy az hitlen nepekkel egyben

Né essék bűnben.

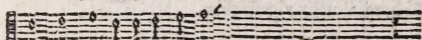
4 Jelen vagyon az jó sivőkkel,
De az hitleneket
Es ő ősvényeket,
Elhadja az gonosztevőkkel,
De Izráelnek békéséget
Ad tsendességet.

CXXVI. SOLTAR.

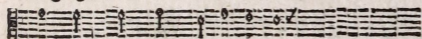
*Háláadás az Babyloniai fogságból való meg-
szabadulásért.*

M

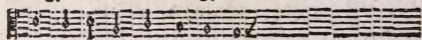
Ikor az Siont az Isten

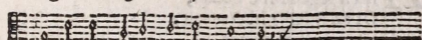
Fogságból kihozá hiven,

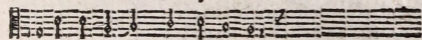
Ugy mentünk mint egy álomban,

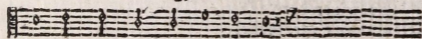
Vig nevettség volt bájunkban.

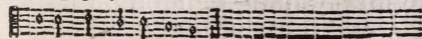
Ditsekettünk az mi nyelvünkkel,

Es éneklettünk nagy örömmel,

Az pogány közt minden monta:

Ez nyilván az Isten dolga,

Az Ur mutata hatalmat,
Mivelünk tőn nagy tsudákat,
Azert őt ditsérjük ittén,
Oervendezzünk síveinkben.

Hozd ki Ur Isten az többitis,
Vesd végét ő fogságoknakis,
Mint az erős zugo Bellel
Mind ez föld meg-барad Bellel.

3 Az kik nagy könyhullatással,
Buzát vetnek nagy bánattal,
Aratáskor azok Bellel
Aratnak nagy vig örömmel.
Sirva menek ki az vetésre,
Az magot hintik keseregve,
De az jo kévéket őstán,
Behordják nagy vigasságban.

CXXVII. SOLTAR. 117.

*Tanúság az házi és kösségi gond-
viselesről.*

Az CXVII. SOLTAR notájara.

HOgy ha ember házat épét
Isten fegedelme nélkül,
Ot az munka hiában kél,
Ha Isten nem őrzyi népét
Es az várost meg nem ojjá
Az őrzőknek semmi hána:

2 Hiaban keltek fel reggel,
Nagy kesőn fekenni meven,
Aleg ebtek az kenyérben,
Kit kerestek verétekkel,
Holot kit az Isten beret
Annakkönnyen ad eleget:

3 Az kinek gyermeki vadnak
Szép ajándékkal láttatik,
Melly az Istentől adatik:

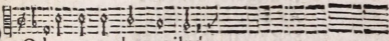
Kedves aldása az Urnak,
Az ki láthattya magzatit
Oennön méhének gyümölsfir.

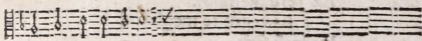
4 Oh melly drága adományok
Hogy ez illy apro gyermekek,
Elkessen felnevednek.
Es ők binten ollyaténok
Mint a nyilak az kéziben
Az erős vitez keziben.

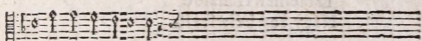
5 Nyilván bodognak mondatik,
Ki bővelkedik azokkal,
Rakva ő tegze nyilakkal.
Szégyen ő rajtok nem esik,
Ha ellenség az kapuban,
Béidézi vádolásban.

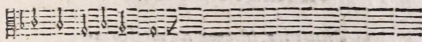
CXXVIII. SOLTAR.

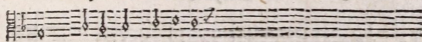
Tanúság az Isteni félelemről.

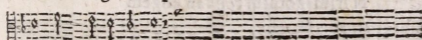
B
Odog az ember nyilván

Ki az Istent féli,

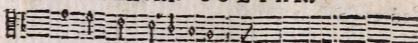

Ó utáiban járván,

Oefvenyt kedvelli,

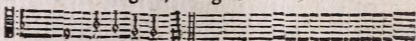

Mert magadat taplalod

Kezed munkájával,

Isten

Isten megáldja dolgod

Lát jo állapattal.

2 Feleséged házában

Mint az bölő vessző,

Gyümölsőt bépet hozván

Ha eljő az idő:

Meglátod gyermekidőt

Te ahtalod környül

Rendel mint olaj vesszőt

Kikben sived örül,

3 Ez igen bép ajándék,

Kit az Isten enged

Az ő benne hívőknek,

Az kiket ő szeret:

Ő megáldya éltedet

Az Sion hegyéről,

Sok joval lát tegedet

Az Jerusalemből.

4 Es vegre te meglátod

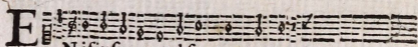
Fiadnak fiait,

Izraelnek tsudalod

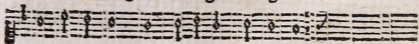
Nagy bép békefegit.

CXXIX. SOLTAR.

Ditsereti az Istennek az megszabadításért.

N ifjusagomtul fogvan engem

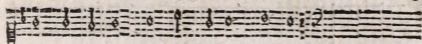

Sapargattak, mondhattya az Izrael.

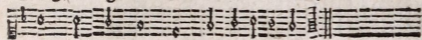
Régtül

CXXIX. SOLTAR.

293

Régtől fogva sok but töttek nekem,

Még sem fogyathattak el tellyességgel.

2 Kerebtül béllal az en háramat
Megbántották es megbaggatrák bőrnyen,
Vontanak rajtam nagy barázdákat,
Ugy hogy testemben semmi ép tag nintsen.

3 De az igazságnak jó Istene
Elbaggattá az ellenség kötelét
Kik iregykednek Sion hegyere,
Nagy begyenség terítse hátra őket.

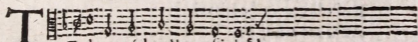
4 Mint az hitván fű olyyak legyenek,
Az melly bokot nőni az esterhákon.
Előbb minék előtte kinyőnek,
Az kiben nintsen sohol semmi haszón.

5 Kin az arató nem talál annyét
Hogy egy marokkal valót arathatna,
Nem hogy köthetne valami kévét,
Az kit ember ölében boríthatna.

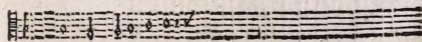
6 Ez az kik it elmennék, ne mongyák,
Az kegyes Isten áldyon meg titeket,
Aratóstak legyenek szaporák,
Az Ur nevében áldunk benneteket.

CXXX. SOLTAR.

Könyörges az bűnnek megbetsánattyaert.

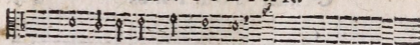

E hozzád tellyes bívből

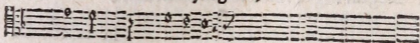

Kiáltok büntelen

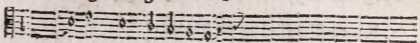
Ez

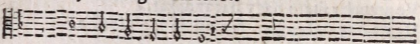
Ez síralmás mely fégből,

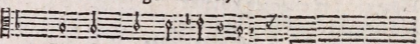
Halgas meg Ur Isten.

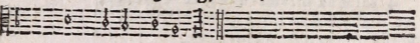
Nyisd meg te füleidet,

Midőn teged hivlak,

Tekints meg én igyemet,

Mert régen ohajtlak.

2 Ha Uram bűnnünk serint
Minket büntetnél meg,
Uram ez világserint
Ki áthatna ugy meg?
De az te irgalmad nagy
Az téged felőken,
Es te engedelmes vagy
I. ogy dítserjen minden.

3 En nekem reménsegom
Vagyon tsak Istenben,
Es bizik az én szívem
O' s'ent igejeben:
En lelkem erős hittel
Az Urat ohajtya,
Mint az vérrásto éjel
Az virrattát várja.

4 Izraél az Istenben
Vesd remensegedet,
Mert s'ent irgalma bőven

CXXXI. SOLTAR.

285

Nagy mérsé kiterjett,
 O' fégítő mindenben :
 HIVEIN könyöröl,
 AZ IZRAELT kegyetlen
 Kimentibüniből.

CXXXI. SOLTAR. 100. 142.

Tanuság az alázatosságról.

AZ C. SOLTAR notajara.

URam nem üz nagyra bívem,
 Szemem nem hányom magassan,
 Nem léledzem olly dolgokban,
 Kik fellül halladnak engem.

2 Ha ki nem vettem bívemből
 Minden nemő kevelyseget,
 Mint midőn az kis gyermeket
 Elfogják anyá tejetől :

3 Hogy ha olyaná nem löttem,
 Mint az egyőgyökis gyermek,
 Kit az tsets mellől elvešnek,
 Bár ne kegyelmez meg nekem.

4 Izrael az Ur istenben
 Vessed minden remenšeged,
 Megtartódnak őtet hidgyed,
 Mostan es minden üdőben.

SOL.

CXXXII. SOLTAR.

Könyörges az Istennek jelenleteert, az Ierusa-
salemi Isteni szolgálatban, és kösse-
gi igazgatásban.

E Mlekezzel meg Ur Isten

Davidról es infégiről,

Ki neked meg esküt bívből,

Es fogadást tőt hívségben

Az Urnak, kit Jakob tíftről.

2 Ezt (ugymond) en felfogadom,
 Hogy bé nem megyek házamban,
 Sem le nem fekszem ágyamban,
 Szemeimet bé sem hunyom,
 Minden almom hátra hagyvan :

3 Nyugalmam addig nem leszen,
 Miglen helyet nem keresek,
 Az Jakob nagy Istenenek,
 Holot sátozt berzek bépen,
 Hol dütsősege lakozzek.

4 Ime ezt nyilván hallotuk,
 Hogy az Ephratához neked
 Kivalkeppen vagyonedved,
 Az helyet mi megtaláltuk
 Az mezőn az erdő mellett.

5 Mi felmegyünk ez bént helyre
 Es te sámozt béked előt

Meg-

Meghajtuk az mi térdünköt ,
Uram kelly fel jőj el ide ,
Erőd ládájával egyyüt.

6 Igasságnak ruhaiban
Papjaid felöltözzenek,
Engedgy örömet bentidnek,
Kezőttidet tarts megbátran.
Az David néked kélleffék.

7 Az Davidnak az Ur Isten
Megeskút mint bolgájának.
Es ő bizvast hihet annak :
Im az te nemzetedből én
Szekedre királt állatok.

8 Es ostán az te gyermekid
Megtartyák en kötéfemet
Es bizonságtételimet,
Es örökke az te beked
Megülik mint örökjökere.

9 Mert az Siont az Ur Isten
Válastá lako helyenek,
Mondván ez helykell kedvemnek,
It lakom minden üdőben,
Ez helye tfendességemnek.

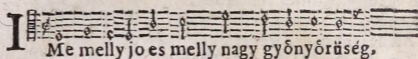
10 En őket megelégitem,
Kénjert adokaz begénnek,
Ruhjájában üdvösségnek
Papjait felöltözetem,
Oerömök les az hiveknek

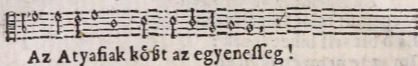
11 Felnevelem en egy sarvát
Az en bolgámnak Davidnak,
Kit en felkentem magamnak ,
Felkeszittem lámpasát,
Hogy lássa világát annak.

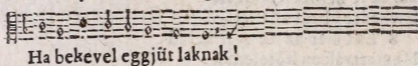
12 De visont ő ellenségit
Oeltöztetem nagy bégyenben,
Midőn az koronát fején
Megláttak, és dütsőségit
Hogy meg vitagzik ékesen;

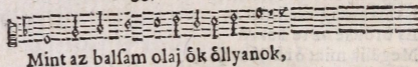
CXXXIII. SOLTAR.

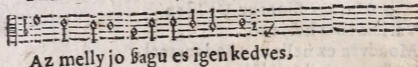
*Tanúság az Egyenességről és bekefeges
eggyességről.*

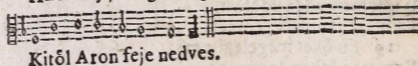
I Me melly jó és melly nagy gyönyörűség,

 Az Atyafiak közt az egyenesség!

 Ha bekevel eggyüt laknak!

 Mint az balsam olaj ők ilyanak,

 Az melly jó bűgű és igen kedves,

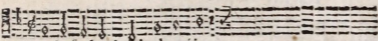
 Kitől Aron feje nedves.

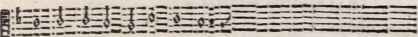
2 Mikor fejedől béllal alá fordól,
Szakállan bűgű illatoson alá foly.
Végre ő bűgű köntösire,
Es mint az harmat az Hermon hegyre
Es az bent Sionra le bűgű bűgű,
Az földet meg hinti bőven.

3 Mert az Ur megáldgya az ilyeneket,
Es ő nekik ad hosszú életet,
Kinek határa nem lehen.

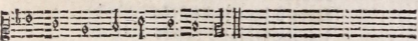
CXXXIV. SOLTAR.

*Intése az Papoknak, hogy istekben hiven
eljárjanak.*

U
Rnak bolgai mindnyájan.

Aldyátok az Urat vigan,

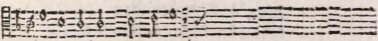

Kik az ő házában éjel

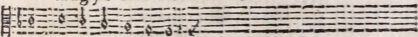

Vigyázvan vatrok hűséggel,

2 Felemelvén kezeteket
Ditfé: jétek Istenteket,
Szívööl neki halát advan,
Oet áldyátok minduntalan,
3 Megáldyon teged az Isten
Az Sionrol kegyelmessen,
Ki teremtette az eget,
Az földet es mindeneket.

CXXXV. SOLTAR.

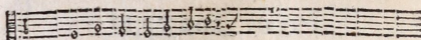
Intes az Isteni dísféretre.

A
Ldgyátok az Ur nevét,

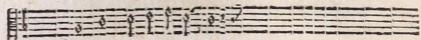

Az kik néki bolgáltok,

N

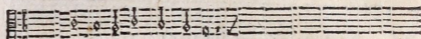
Me-

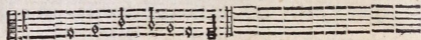
Megaßtallyátok ötet

Kik hiv bolgai vattok,

Kik állotok házában,

Es jártok tornáztiban.

2 DitsérjeteK mert jo ő,
Aldyátok ő bent nevét,
Mert ő igen jo kedvő,
Jakobot mint ő népét
Izraelt elválaßtà
Oerőkéve foglalá.

3 Mert tudom hogy ez Isten
ErősB más Isteneknél,
Hatalma nagy minden :
Isteni beßédevel
Az mit akar az égen
Megteßi földön, vizen.

4 Ki ez világ végiről
Támaßt terhes felhőket,
Az földet hinti fellől.
Midőn botfát eßőket,
Szeleít rejtek helyből
Ki küldi erejéből.

5 Az első bültötteket
Megőle Egyptomban,
Mind barmot es mind népet:
Nagy tsudakat mutatván,
Kin álmélkodot minden
Az Egyptom földében.

7 Népeßtől az Pharahot

Sok nemzetet elveſtſte
 Sok erős királyokat,
 Amori Sichont veſtſte,
 Es az Bafani Ogot,
 Az Canaan orſzagot.

7 Ez földet Izraelnek
 Ada mint ő népének,
 Hogy örökfégek lenne
 Nekiek mind örökke.
 Uram az te irgalmad
 Mind örökke megmarad,

** 8 Megáll örökke neved
 Es ſent emlekezeted,
 Népedet hatalmadban
 Itéled igazságban,
 Szolgainak az Iſten
 Megkegyelmez kegyeſſen.

9 Az pogányok bálványi
 Ezüſtből es aranybol
 Kézzeſt ſoktak öntetni,
 Tſak ſemmikbár nézd meg jól,
 Szájokkal ōk nem ſólnak
 Őſzemekkel nem lárnak.

10 Nem hallanak fülökkel,
 Az ō ſájok nem lehel.
 Azokhoz midn haſonlok
 Az illyen kép förmálok.
 Es kiknek reménségek
 Eſſéle bálvány képek.

11 Az Urat no ditsérjed
 Izrael háza népe,
 Aldyad es dütsödétſed
 Aronnak nemzetsége,
 Nemzeti az Levin k
 Az Urat ditsérjétek.

12 Kik az Urat felítek
 Szent nevét ditsérjétek,
 Az Sionrol áldyátok,

Es őt magasztaljátok,
Az ő lako helyeben
Az őent Jerufalemben.

CXXXVI. SOLTAR.

*Intés az Isten dítseretire, az ő küjelenzet dítsofegiert
es jótétemonyjért.*

Dítserjétek az Urat

Mert ő jo kedvet mutat,

Es az ő kegyessége

Megmarad mind öröкке.

2 Algyátok Istenteket,
Istendöknék Istenét,
Mert az ő kegyessége
Megmarad mind öröкке.

3 Ditsérje őtet minden,
Mert nagy tsudakat tében,
Es az ő kegyessége
Megmarad mind öröкке,

4 Minden őt magasztalját
Mert ő uraknak Ura,
Es az ő kegyessége
Megmarad mind örökké.

5 Ki az mennyet teremté
Esbóltsen ékesíté,
Mert az ő kegyessége
Megmarad mind öröкке.

6 Az ki az béles földet
Szerzette az viz felet,
Es az ő kegyessége
Megmarad mind örökke.

7 Ki nagy ssep lampáfokot
Fen az égen alkotot,
Es az ő kegyessége
Megmarad mind örökke.

8 Nappali vezetlenség
Teremtötte az napfént,
Es az ő kegyessége
Megmarad mind örökke.

9 Holdot, tfillag sereget
Az északára berzet,
Es az ő kegyessége
Megmarad mind örökke.

10 Ki első büldöttéket
Egyiptomban elvefétet,
Es az ő kegyessége
Megmarad mind örökke.

11 Es az Izraelt végre
Innét más helyre vitte,
Es az ő kegyessége
Megmarad mind örökke.

12 Az ő nagy erejével
Azt téve jobkezével,
Es az ő kegyessége
Megmarad mind örökke:

13 Az vörös tengert menten
Kette válaftá könnyen,
Es az ő kegyessége
Megmarad mind örökke.

14 Altal vezeté hiven
Izraelt az tengeren,
Ez az ő kegyessége
Megmarad mind örökke.

15 Pharahot az tengerben
Vešte népével egyben,

Es az ő kegyessége
 Megmarad mind örökke,
 ** 16 Népet vezérle hiven

Az bőrnü kietlenben,
 Es az ő kegyessége
 Megmarad mind örökke.

17 Az királyokat félel
 Megrontá kezeivel,
 Es az ő kegyessége
 Megmarad mind örökke.

18 Erős fejedelmeket
 Ő megölt es elveſtet,
 Es az ő kegyessége
 Megmarad mind örökke.

19 Az Amornak földébe
 Sichon királt elveſte,
 Es az ő kegyessége
 Megmarad mind örökke.

20 Az Og királt Basanban
 Megölé hatalmában,
 Es az ő kegyessége
 Megmarad mind örökke.

21 Es földöket ezeknek
 Adá az ő népének,
 Es az ő kegyessége
 Megmarad mind örökke.

22 Hogy Izrael népének
 Ott lenne örökségek,
 Es az ő kegyessége
 Megmarad mind örökke.

23 Megemlekezék rólunk
 Látvan nyomorúságunk,
 Es az ő kegyessége
 Megmarad mind örökke.

24 Megmenté jokedvéből
 Ellenfégünk kezéből,
 Es az ő kegyessége
 Megmarad mind örökke.

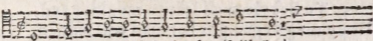
CXXXVII. SOLTAR.

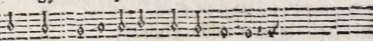
295

25 Ez földön minden testet
 Táplál es bőven élter,
 Es az ő kegyessége
 Megmarad mind örökke
 26 Aldjátok ez Ur Istent
 Minden népek naponként,
 Mert az ő kegyessége
 Megmarad mind örökke;

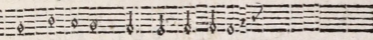
CXXXVII. SOLTAR.

*Panaszszó az Levitáknak a' Babyloniai
 fogóságban.*

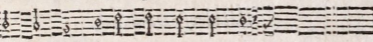
H
 Ogy az Babyloni vizeknél ültünk,

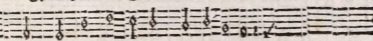
Ot mi nagy siralomban kesergettünk,

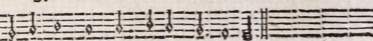
Az bent Sionrol megemlekezvén,

Kinél gyönyörűsegesb hely nintsen.

Az nagy bunak és bánatnak miatta,

Hegedűnket függeztettük fűzfákra.

2 Az kik minket fogva tartóttak, kértek
 Hogy valamit hegedülnénk nekik,
 Es mondanánk Sioni éneket,
 Felelvén montuk : Miképpén lehet ?
 Hogy ditsérhetnénk az Ur Istent vígan

N. 4.

Enc.

Enekelve ez idegen országban?

3 Imé néked en azt nyilván felelem,
Hogy hegedülésemet elfelejtem,
Eleb hogy nem az Jerusalemet,
Mig ez fogságban tartnak engemet,
Bár inyemhez ragadgyon az en nyelvem,
Ha Jerusalembre nem ohajt bívem.

4 Az Edom fiairól emlekezzel,
Es nékiek Uram azt ne engeddel,
Az mit ők akkoron kiáltottak,
Midőn Jerusalemet rontották;
Főbbad főbbad Jerusalembnek népét,
Földre le rontjad minden epületét!

5 Te Babylonnak leánya meghidgyed,
Hogy még végre por hamuvá kell lenned,
Bodog az ki tenekéd ez dolgot
Meggízeti ez méltatlanfagot,
Ki öledből gyermekidet kirántja
Es az erős kőbiklahoz paskollya.

CXXXVIII. SOLTAR.

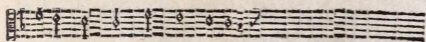
Háladaasa Davidnak.

D Itter teged tellyes bívem,

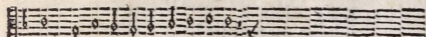
En Istenem, Hirdétem neved :/:

Ditferlek istenek felőt

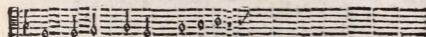
En tegedet Mert azt érdemled.

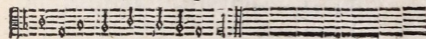
Es azt te bent Egyházadban

Imatkozvan Neved tisztelem,

Aldásodrá én kéő vagyok,

Hálát adok Neked Istenem.

2 Öregbül nagy dütsőséged

Mert megtébed

Az mit megmondaő :/:

Hakönyörgök infégemben

Engem menten

Megőabaditaő,

Teged minden földön lakok,

Nagy királyok,

Uram ditsétnek

Mert bent igéd igasságát,

Tiőta voltat

Eőekben vették,

3 Ez Urat, ki felségeősen

Tőfudat teőben

Felmagaőtallyák, :/:

Mondvan : Nagy az ő ereje,

Dütsősége,

Es azért aldyák.

Mert noha űl nagy magassan,

De lát nyilván

Alat valokat.

Magas dolgokatiskönnyen

Lat éleősen

Mind fen 'smind alat.

4 Mindennémű őükfegemben

N 5

Inst.

CXXXIX. SOLTAR.

Inségemben
 Megérősíteb:/:
 Lattokra ellenségimnek,
 Kik gyűlölnék
 Engem megmenteß.
 Az mit az U egyßer végez
 Az jo véghez
 Megyen mindenüt.
 Jo kedved megáll. Ne haddel
 Sõt végezd el
 Kezed munkájit.

CXXXIX. SOLTAR.

*Davidnak proteſtalása, az az artatlanságának általa-
 tos vallása es állatása az ő rágalmazoi ellen.*

Az XXX. SOLTAR. notájára.

URam te megvizgálb engem,
 Megeßmerb mindent en bennem,
 Vagy állok, ülök vagy megyek,
 Mind tudod az mit mivelek,
 Valamit gondolok bívemben
 Te azt mind jól érted meßbünnen.
 2 Vagy járok kelek, vagy felek sem,
 Te mindenüt vagy környülem,
 Jól látod minden utamat,
 Érted minden dolgaimat.
 Egy ßo sem jó az én nyelvemre
 Kit előbb nem tudál volna te.
 3 Környöskörnyül rajtam minden
 Töled vagyon teremtetvén.
 Ream borítád kezedet,
 Fellül mullya értelmemet,
 Bóltfegédet nem foghatom,
 Dolgáidon tsak álmélködom.
 4 Lelked elöt hova mennek,

Holot el rőjtve lehetnék :
 Előtted hova baladgyak?
 Egben mennyek ? ot talallak,
 Ha ágyamat vétne pokolban,
 Ot látnálak teged legottan.

5 Ha az hajnal báruját venném,
 Es az égre emelkedném,
 Es elrepülnék nagy mébbe.
 Az külső tenger béltre,
 Ottis meglelnél Uram engem,
 Kezedet elnem kerőlhetnem.

6 Mondék, talám fetéséggel
 Bétakarod zhatom éjel,
 Az sem lenne habnalatos,
 Mert meg az éjis világos,
 Ki környülem annyira fénlík,
 Hogy nékem fényes napnak látfik.

7 Te álkottad veséimet,
 Midőn formálál engemet,
 Az én anyámnak méhében,
 Bétakarítottál bépen,
 Azért áldlak minden üdőben,
 Hogy teremtettél tsudaképpen.

** 8 Dolgaid tsudálatosflok,
 Kiket ha én meggondolok,
 Meg kell azt nekem vallanom,
 Tudra volt minden tsontom,
 Midőn engemet tsudaképpen
 Az föld ala dugtál rőjtekben.

9 Nálad észmeretes voltam
 Előbb hogy nem formáltattam,
 Hogy még nem voltam, észmertél
 En tagaimra szemleltél,
 Kik könyvedben voltak felírván,
 Midőn meg nem voltak formálván,

10 Melly drágak az te tanátsid,
 Ha meg nézem gondolatid,
 Számtalan soknak találom,

Ha kimondani akarom,
Többnek lelem en az fővennél,
Melly fok az tenger parton bélel.

11 En elmélkedem azokrol,
Ha felszerkenek álmombol,
Vajha egykor ezt mivelnéd,
Az hitleneket megölnéd?
Es mind az kik vért bomjuhozna
En tölem mebbe tavoznának,

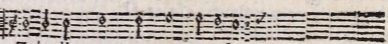
12 Azokrol bolok Ur Isten,
Kik teged gyaláznak bőrnyen,
Nagy ellenséged tenéked
Es feltámadnak ellened,
Nemde nem gyűlölszme őket,
Az kik bofontyak felségedet?

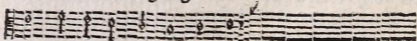
13 Gyűlölszme őket szívemben
Seregekvel egyetemben
Mint binten ellenségitet,
Vizgáld meg Uram szívemet,
Probáld meg engemet, es lássad,
Szive mnek mivoltat hogy tudgyad,

14 Vizgally meg es probáld jól meg,
Szívemet valoban nézdmeg,
Es lásd meg minemű vágyok,
Ha gonosb ölvényen járok,
Es ha ollyannak találó engem,
Miat egyebekkel ugy tégy velem.

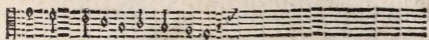
CXL. SOLTAR.

Könyörgése Davidnak az megszabadításért.

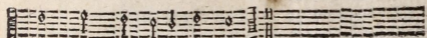
S
Zabadits meg engem Ur Isten

Az gonosb ifalárd embertől,

Oeriz erőbak tévdök ellen,

Mentsmeg az vakmerő néptől.

2 Kik tsak hamisságot gondolnak
Mindenkor az ő bívdökben,
Es hogy hadakat inditsanak
Azon vadnak mindenképpen.

3 Elesben fenik ő nyelveket
Azkigyónak fulánkjánál,
Mint aspis kigyó egyebeket
Mégfértnek mérges ajkokval,

4 Ments meg az gonosok kezéből,
Az kik erőbakot tesznek.
Es igyekeznek büntelenül
Hogy engemet megejtsenek.

5 Az kevélyek törtvetnek nekem,
Es mindenüt hálót hánnak,
Kötéllal megvonbak őbvényem,
Hogy engem megboritsanak.

6 En peníg mondék : Oh Ur Isten
Te vagy én erős Istenem,
Bebédem vegyed füleidben,
Halgasd meg esedezésém.

** 7 Uram te vagy en segédfégem
Mindennemüinségemben.
Azert vedelmezd meg én fejem
Az hadakozo üdőben.

8 Ne enged az hitetleneknek,
Hogy elő vigyék dolgokat,
Hogy inkább ne kevéldedgyenek,
Rontsmeg gonosb bándekokat,

9 En ream töröknek fejeket
Vönný ad méltó büntetésre,
Ő hamis igyekezeteket.

Fordits az önnön fejekre.

10 Szálljon réajok lángozo séné,
Tüzzel megemebessenek,
Rekkennyenek az földben bőrnynen.
Többe fel se kelhessenek.

11 Az hamis ember ő nyelvével
Nelegyen nyomos ez földön,
Az önnön vakmerőségével
Akadyon bőrnnyü veszelben.

12 Tudom hogy Isten az segénnek
ügyet felfogja kegyessen,
Meg kegyelmez az erőtlennek,
Igasságot kijelentven.

13 Az igazak nagy dütsőseggel
Ditférik tebent nevedőt,
Es örökke jó reménfeggel
Megmaradnak sined elöt.

CXLI. SOLTAR.

*Könyörgése Davidnak az Isten vezárlésért es
megszabadításáért.*

T E hozzád kiáltok Ur Isten,

Sies én hozzám, ne késsél,

Mert teged ohajtlak sível,

Azert halgas meg kegyelmessen.]

2 Könyörgesem elődben mennyen
Mint jó illat füstölgése,

Kezeim

Kezeim felemelése

Estveli áldozatul legyen.

3 Oerizettel tartsmeg en bájam,
Az melly gondot tartson arra.

Závort berrezz ajakimra,
Hogy tőlök ne legyen nyavalyám,

4 Ne botsáfd bivemet gonóbra,
Hogy az hamissan élőkkel

Soha ne erebkedgyem el
Az ő nyájas kívánóságokra.

5 Az hiv ember megfedjen engem,
Es sehdése kedves leßen,

Mint balsam olaj fejemen
Meg verése sem art én nékem.

** 6 Mert én elhißem 's mondom nyilván,
Hogy még az hitetlenekért

Imátkozom mentfégekért,
Nyavalyajokon bánakodvan.

7 Midőn az ő főfő birájok
Magas helyről lehányatnak,

Es őstán ebőkben jutnak
Az én bebedim, kik nyájafok.

8 Mint ha ki fát vág nagy erővel,
Az forgátsit béllal hintven,

Az mi fontaink akképpen
Hevernek az sír mellet béllal.

9 Szemeim read néznek Uram,
Remenségem vagy on benned

Lelkemet hát el ne vegyed,
Mert te vagy minden bizodalmam.

10 Az törtől, kit nékem vetőttek,
Es hálojoktul őriz meg,

Az hamis népektül mentsmeg,
Az kik veßtemre igyekez nek.

11 Ejts őket őnnen hálojokban,
Kit őkmáfnak keßétettek,

Hogy én veßélnelkül legyek,
Mellettők elmeheßsek bátran.

GXLII. SOLTAR:

*Könyörgése Davidnak az megszá-
badításért.*

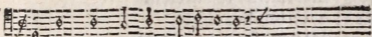
Az C. SOLTAR notajára.

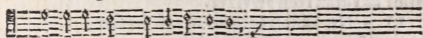
EN az Urhoz felkiálték,
 Kiáltvan neki könyörgék,
 Jelentven én panabímat,
 Megbeállém nyavalyamat.
 2 Ha borongattarik lelkem,
 Te utat mutat az énnékem,
 Modor talál, az melly által
 Megbabadulok jó moddal.
 3 Uramra tört mernek hánni,
 Az mellyen él bókram jární,
 Tekintek béllal mellőlem.
 De senki nem esmér engem.
 4 Bézarlattak utak, ajtok,
 Egy fele sem bialadhatok,
 Es ez illjen infégemben
 Senki nintsen ki segítsen.
 5 Te hozzád kiálték Uram,
 Mondván : te vagy bizodalمام,
 Es egyedül remenségem
 Ez földön csak te vagy nekem.
 6 Hald meg az én imatfágom,
 Mert igen fanyargattatom,
 Ments meg ellenségim ellen,
 Mert erősbek hogy nem mint én.
 7 Ved ki fogfágból lelkemet,
 Hogy dítférjem bent nevedet,
 Ha jól téb velem, az hívek
 Ottan engem környül vesnek.

SOL:

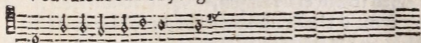
CXLIII. SOLTAR

Davidnak külömb külömb könyörgése.

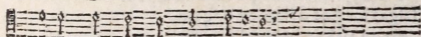
H
Algasd meg Uram kérésemet,

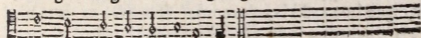
Ved füledben könyörgésemet

Az te igéreted berint,

Halgas meg es tartsmeg engemet

Te bent igazságod berint.

2 Szolgádat törvényben ne idezd,

Hiragodat reám ne gerjzd

Az én gonos bűneimert,

Mert ez egez földet bár elnézd,

Nem találhatz igaz embert.

3 Az ellenség kerget engemet,

Az földhöz verte életemet,

Helyheztetőt az setétben,

Setétségben engem elrejtet.

Mint az halottat az sírben.

4 Az en lelkem elkeferédet,

Sérelem miat elépedet,

Azert hogy elhagyál engem,

Tsak nem elbántám életemet,

Ugy elkeferédet bívem.

5 Ez illyen nagy infégim közöt,

Emlétem az régi időköt,

Néz-

Nezven tsuda dolgaidat,
Mellyeket kezed tselekedőt,
Kikkel biztatom magamat.

6 Te hozzád en Uram Istenem
Nagy siralommal felemelem
Es ki nyujtom kezeimet,
Tegedet úgy ohajt én lelkem,
Mint az sáraz föld az vizet.

** 7 Ne késsél, halgasd meg kéréseim,
Mert elfogy bennem az en lelkem;
Szined tőlem el ne térjen,
Mert majd el ollyanná kellennem,
Mint az kik sáznak az sírben.

8 Kegyelmez meg Uram ennekem
Halgas meg es őriz meg engem,
Mert en tsak te benned bizom,
Uta idat adgyad esmérnem
Mert te hozzád kívánkozom.

9 Szabadíts meg ellenségimtől,
Kik engem kergetnek ok nélkül,
Benned vetem reménségem
Vifelly gondot az én igyemről,
Uram kérlek ne hagy engem.

10 Taníts meg engemet solgádat,
Hogy tehessem akaratodat,
Mert te vagy az én Istenem.
Hogy őrizhessem utaidat
Szent lelkeddel vezérly engem.

11 Uram engemet erősíts meg,
Te sient nevedért vigabrtaly meg,
Es az te kegyességedből
Az én életem szabadíts meg
Mindennémű infégekből.

12 Gondold meg hozzám jo kedvedet,
Veséssdel én ellenségimet,
Törtsessenek el azok,
Az kik kergetik életemet,
Mert én te hű solgád vagyok.

CXLIV. SOLTAR. 18.

Dávidnak háláadása es könyörgése.

AZ XVII. SOLTAR notájára.

Aldot az Ur, ki kezemet tanitya
 Es ujaimat az hadakozásra,
 Aldot légyen az en jo Istenem
 Az ki mindenkor megőriz engem.

O^o az én kővárom es szabadítóm,
 O^o en pálfom es en otalmazom,
 Te benned vetem reménfégemet,
 Mert alám vetőd az en nepem et.

2 De mitfoda az ember életében,
 Hogy ő reá gondot tartab ekképpen?
 Mitfodák az emberek fiai,
 Hogy felséged őket így kedvelli?

Az emberek dolgat ha megtekinted,
 Legottan őket tsák femminek leled.
 Az ő napiai hamar elfogynak,
 Es mint az árnyék ottan elmulnak.

3 Hajtsmeg az egeket és áll le menten,
 Illesd az hegyeket, hogy füstyök mennyen.
 Botfás villamait őket verd Bellei,
 Mennyütő nyilaiddal béllédel.

Segétsmeg, fellől kezed hozzám nyujtsad,
 Ez nagy árvizet rólam elfordítsad,
 Szabadits meg ez vesedelemből,
 Oeriz meg az idegen nemzettől,

4 Kiknek bájok merő hazugfágot bol,
 O^o hamis kezekkel tébnek gonosbol,
 Uram nekéd mondok uj eneket,
 Megzenditem neked hegedőmet;

Mert te vagy Uram, ki minden inségben
 Az királt megotalmazod kegyessen,
 Szolgádat Davidat megtekinted,

Az

Az öldöklő fegyvertől megmented.

5 Ments meg kezeiből ez idegeneknek
Kik én ellenem bőrnynen dühöködnek.

S zájok bevéde melő hamisság,
Kezeknek dolga hitván mulatáság.

Hogy mint az őp plánták az mi fiaink,
Felnevedgyenek mi őp leányink,

Kik őpségeken úgy villagjanak,
Mint ékes oblopi az templomnak.

6 Hogy az mi tárhazink tele legyenek,
Tfordáink ezeriglen tényésbenek,

Barmunk több legyen fok száz ezernél,
Mind városom falun s' mezőn béllél.

Erőssen űporodgyanak őkreink,
Városinkra ne őfsőn ellensőgink,

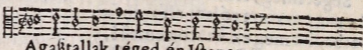
Földünkbeől senki el ne vitessek,
Utzáinkon panasz ne hallassék.

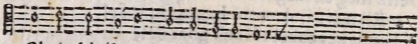
7 Oh bodog nép, az kit így megáld Isten,
Es kiknek illy jó űerentsőd ád itten:

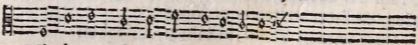
Boldog nép az es nem leő űükfege,
Az mellynek az Ur az ő Istene.

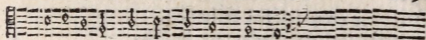
CXLV. SOLTAR.

*David ditsőri az Urat nagy ditsőgőrl. es kogyesső-
gőrl mindenekhez, kiváltképpen
az Istenfelőkbőz.*

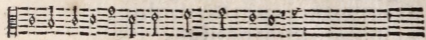
M
Agaőtallak téged én Istenem,

Oh én királyom neved tőbtelem,

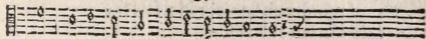

Mindennap hirdetem ditsőreted,

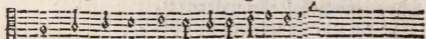
Es örökke áldom te ſent neved,

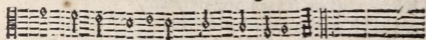
Igen dítſéretes es nagy az Iſten,

Megfoghatatlan ő dütsőſegében,

Nemzetről nemzetre te dolgaidat

Mindenkor hirdetik nagy hatalmadat.

2 Hirderem az te dütsőſégedet

Az te felséges dítſéretedet,

Tſuda tetidet minden népeknél

En kibéſellem mindenüt béſellel.

Hogy hatalmadat mindenek hirdéſſék,

Mellyet dolgaidban eſekben veſnek,

Dütsőſégedet en el nem halgatom,

Hanem mindeneknek előſámlálom.

3 Hogy hirdéſſék az te jokedvedet,

Minden nép előr kegyeſſégedet,

Az te igazſagodát dítſérjek,

Es béſellel mindenür kihirdéſſék,

Az Ur fölőtte irgalmas kegyelmes,

Engedelmes, haragra kéſedelmes,

Igen béſeled, az büntetéſre kéſő,

Minden teremtet rendinek kedvező.

** 4 Azért az mit teremtettél minden

Nagy hatalmadrol téged dítſérjen,

De mindennél inkább az ſent hívek]

Az te dütsőſégedet dítſérjék,

Hirdéſſék orſágod felséges voltát

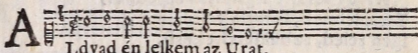
Mindenkor beſéllýék nagy hatalmadat,

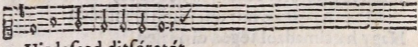
Hogy

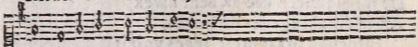
Hogy az emberek fiaí értheffék,
 Országodnak dütsőséget nezhessék,
 Oerökke megáll az te országod.
 Es mindenkor megtart Uraságod,
 Az Ur megtartya az eldölöket,
 Es felemeli az elefteket,
 Uram mindenek bemei rád néznek,
 Es idein eledelt adó nékiek,
 Midön felnyitod áldot kezeidet,
 Böven megelégités mindeneket.
 5 Az Ur igaz minden utaiban.
 Es bentséges minden dolgaiban.
 Közél vagyón ő azokhoz nyilván,
 Az kik hozzá kiáltnak valóban.
 Es az mit Istenfélők kívánnak,
 Ő nékiek böven megadattatnak,
 Nagy kegyelmessen őket meghalgattya
 Es üdvöslégit nekik megmutattya.
 7 Megtartya, az kik beretik őtet,
 De mind elvebíti az hitleneket,
 Az Ur ditséretit bám hirdesse,
 Az ő nevét minden test ditsérje.

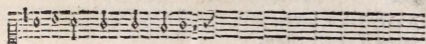
CXLVI. SOLTAR.

*Ditséreti az Istennek, es tanúság az Istenben
 valo bizodalomrol.*

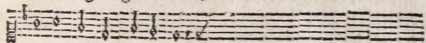
A Ldyad én lelkem az Urat.

 Hirdesed ditséretét,

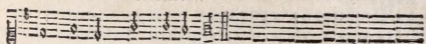
 Az Istennek adok hálát,

Valamig engem eltet,

En az Urnak éneklek

Mind addig miglen élek.

2 Ne legyen bizodalmatok

Földi fedelmekben,

Egy emberben se bizzatok,

Kiben segítség nintsen :

Mihelt lelke kimegyen,

Menten hamuvá leßen :

3 Minden dolga es bándéka

Elvéß azonnap véle,

Boldog, az kinek otalma

Az Jakobnak Istene :

Az kinek mindenekben

Remensége az Isten :

4 Az ki mind mennyet es földet

Es az tengert teremté,

Es ezekben mindeneket

Nagy hatalmával berze,

Igazsága, 's hivsége

Megmarad mind örökke.

** Az kik méltatlan benyednek:

Megmenti az jo Isten,

Az nyomorult éhezőknek,

O^oeledelt ád bőven,

Az foglyokat kihozza,

Rabságból kioldozza

6 Es az világtalanoknak

Megnyitja ő szemeket ,

Az kik dőlőfélben vadnak

Meggyámolitya őket :

Az

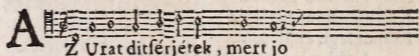
Az igazakat hiven
Szereti az Ur Isten.

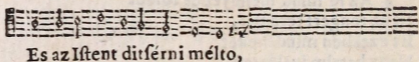
7 Vebedelmében megmenti
Az nyavalyás jövevént,
Az arvakot megsegéti,
Kegyessen rájok teként.
Az férelmes özvegyek
Tőle meg enyhítnek.

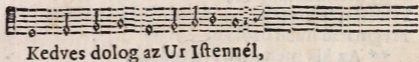
8 Az hitleneket megrontya
Oefvennyöket elveštívén,
De megáll az ő orbága
Most es mindenűdöben,
Oh Sion az te Urad
Mind örökke megmarad.

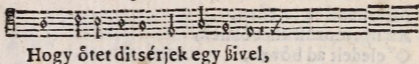
CXLVII. SOLTAR.

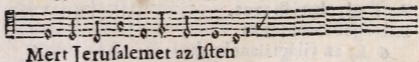
*Intés az Istennék ditséretire, az ő sok jó tétéményiért
mellyeket előszámlál az Soltarnak szerzője.*

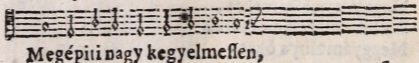
A Z Urat ditsérjétek, mert jo

 Es az Istent ditsérni méltó,

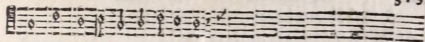
 Kedves dolog az Ur Istennél,

 Hogy őtet ditsérjek egy bível,

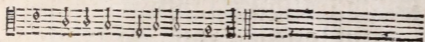
 Mert Jerusalemet az Isten

 Megépitii nagy kegyelmessen,

Ismet

Ísmét az Izrael nemzerét

Oeëve gyűjti előt népét.

2 Törődelmes bivet meggyogyit,
Sérelmesleket ő megenyhit,
Békő őzi az ő sébeket,
Mégkönnyebéii sérelmeket.

Az ifillagokat megbámlállya,
Es azoknak bámát joltudgya,
Es mindeniket ugy esmeri,
Hogy tulajdon néven nevezi.

3 Nagy az mi Urunk az Ur Isten,

Az kinel nagyob semmi nintsen,
Erőssege kimondhatatlan,

Böltsefége bamlalhatatlan,

Az együgyöket felemeli,
Az beledeket erőfiti,
Megalázza az hitleneket,
Az földre legyalázza őket.

4 Azért neki enekellyetek,
Hegedűkkel zengedeztetek,
Ki az eget elfedi bélyel
Temerdek vizenyös felhőkkel,

Es az egről esőköt botsát.
Mellyeket ez földre leballat,
Megnedveséti az hegyeket,
Hogy bőven teremtsenek füvet.

** 5 Ki etelt ad minden állatnak,
Es az eh hollo fiatskákknak,
Kik ő bájokat reá tátyyak
Kiáltván ételeket várjak-

Ó neki semmi kedve nintsen
Az loznak ő erőssegeben
Sem az ferfinak bataiban
Nem gyönyörködik illy dologban:

○

6 Inkáb

6 Inkáb azokban gyönyörködik,
 Az kik ötet igazan félik,
 Kik tellyes szívből kegyes voltát
 Mindenkor remenlik irgalmát.

Ditferd Jerusalema az Urat,
 Felmagasztallyad nagy hatalmát,
 Ez kegyes Urat, ôh bent Sion,
 Teis ditferd ahétatoffon.

7 Meit kapuidra ô závort vet,
 Es hiven megôriz tegedet,
 Fiaidat benned megáldyá,
 Es dolgokat jora forditya,
 Földedet áldya békeféggel,
 Határidat lép tsendességgel,
 Es teged lép tista buzával
 Megelegit, es bőven táplál.

8 Kibotsáttya erôs igéjét,
 Ez földre lektüldi bebedet:
 Sebessen megyen az ô sava,
 Hamarfégal egy helyről másra;
 Az földre állat fejer havat,
 Mint az lép sálankozó gyapjat,
 Es az deres zuzmarázokat,
 Az földre hinti mint az hamvat.

9 Az kô efsôket alá lövi,
 Es falatonkit séllel hinti,
 Az kinek hidegsegit senki,
 Tôle irtozván, nem tûrheti.

Ímet mihellyen ô egy sot sol,
 Az jeg mind elolvad es elfoly,
 Ha ô beleit rá erebti.
 Az jeget folyo vizzé teszi.

10 Jakobnak adá bent igejét,
 Hogy ahoz sábnák életeket,
 Törvényit adá Izraelnek,
 Hogy ôk azok berint elnének,
 Nem tönfogy semmi pogán neppel,
 Nem látá ôket illy bentséggel,

CXLVIII. S O L T A R.

315

Szent Berzéfít ők nem értették,
Azert Alleluja mondassék.

CXLVIII. S O L T A R.

*Intése minden állatoknak és az embereknek az
Istennek dicséretire.*

N O dicséjétek mindnyájan
Az Urat az mennyorbagban.
Dicséjétek őt az égben,
As ő felfeges bekiben,
Minden angyalok őt dicséjétek,
Es minden mennyei seregek,
Az nap es hold őt dicséjétek,
Minden csillagokkal öbve.

The musical notation consists of ten staves of music, each corresponding to a line of text. The notation is in a single system with a common time signature (C) and a key signature of one flat (B-flat). The notes are primarily quarter and eighth notes, with some rests. The lyrics are written below the staves.

2 Az Urat ti magas egek,
Dicséjétek minden vizek,
Kik fen az égen levegtek,
Az Ur nevét dicséjétek,
Mert mindeneket igejével,
O teremte nagy erejével,
Mindent úgy megerősíte,
Hogy meg álljon mind örökke.

3 Mindeneknek modot ada,
Hogy kiki abban maradna,
Ti Cethalak, es melysegek,
Az Ur Istent dicséjétek,

O 2

Tüz

Tüz köeső, ho es az pára,
 Az Ur Istent felmagasztalja,
 Őt áldjátok forgoőelek,
 Kik beőedenek engettek.

4 Ti hegyek, halmok es völgyek,
 Nagy cedrusfák es egyebek,
 Szeled barmok, fene vadak,
 Földi fergek, es madarak.

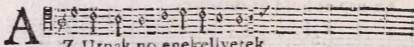
Es ez földön minden királyok
 Mindennépek valáhol laktok,
 Ez világi fejedelmek,
 Kik nagy tősteket viseltek,

5 Ifjak, leánjok, es vének
 Az Ur Istent dicsérjétek,
 Mert nevének dősővolta
 Mennyet földet fellül mullya.

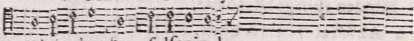
Felemeli őarvát népenek,
 Minden őentek őtet dicsérjék,
 Izrael valáőtot nepe
 Az Urnak nevet dicsérje.

CXLIX. SOLTAR:

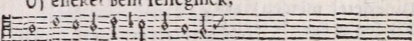
Intes az Istennek dicséretire.

A

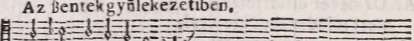
Z Urnak no enekellyetek

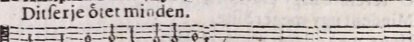
Uj éneket őent felfeginek,

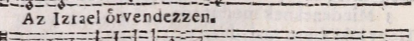
Az őentek győlekezetiben,

Dicsérje őtet minden.

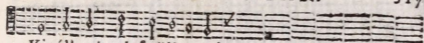

Az Izrael őrvendezzen,

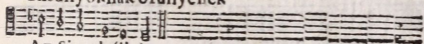

Őteremtő Istenében,

Királ-

Királyoknak örölyenek

Az Sion béliek.

2 Az Ur nevit sípval es dobval,

Ditférjete lantval kobozzal,

Legyen hegedőknek zengese

Neve ditseretire.

Mert az Isten az ő népit

Igen szereti hiveit.

Az begenyeket segéti,

Sok jokkal szereti.

3 Szent hivei az Ur Istennek

Ekes gyönyörűseget nyernek,

Oerülnek ő hálo házokban

Az Urat magasztalvan:

Ditseretét az Istennek

Az ő bájokban visellyék,

Es ket elő fegyver leben

Nekiek kezekben.

4 Mellyel az kevéll ellenfegen

Bosánt állanak nagy mérésben,

Es az nepek megbűntetnek,

Mélto jutalmat vesnek:

Erős királyokát nekik,

Nagy lántzokkal megkötözik,

Es minden ő fejedelmek

Vas békokban esnek.

5 Hogy törvennyel itélteszenek,

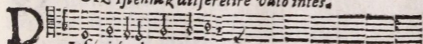
Melly megvagyon itván ellenek:

Mellyekből az Istenes hivek

Nagy ditseretet nyernek.

CL. SOLTAR.

Az Istennek ditseretire valo intes.

Itéjétek az Urat,

o

Aldyá

Aldyátokfő bent voltat,
 Dítferjétek mennyekben,
 Hol orbágotl kegyessen,
 Az ő nagy dütsőfegében,
 Dítferjétek hatalmát,
 Melyből ő dütső voltat
 Minden veheti eében.

2 Dítferjétek őt kürtben,
 Es ékes éneklésben,
 Hegedőben lantokban,
 Es hangos citerákban,
 Ar Urnak zengedeztetek :
 Sipokban virginákban
 Es hangos orgonákban
 Oervengyetek az Istennek.
 3 Az Urat cymbalmokban
 Es egyéb berbámokban
 Mindnyajan dítferjétek.
 Citerát pengesfetek
 Az Urnak nevét dítferven,
 Es minden lelkes állat
 Dítferje az nagy Urar,
 Dütsőfég Istennek, Amen.

AZ

AZ ISTENNEKTIZ PA-
RANTSOLATTYA.

EXOD. XX.

Az CXL. SOLTAR. notájára

EMeldfel bíved, füled nyisd meg,
Te kemény nyako Izrael,
Isten parantsolattját érts meg,
Törvényire figyelmezzél.

2 En vagyok Istened egyedől,
Ki az bolgaltból teged,
Ki hoztalak nagy infégedből,
Ne legyenek más Istenid.

3 Ne csinálj semmi bálvány képet,
Akarminémű dologból,
Ne imádjad se tiszteld őket,
Mert nagy haragom megindol.

4 Uradnak Isterédnek nevet
Soha nevegyed hiában,
Mert az ki nem bősüllí nevé,
Meggünteti azt valóban.

5 Hat nap minden dolgodat tegyed,
Nyugodgyál az hetedikén,
Mert hogy teremte mindeneke,
Ez nap megnyugovék Isten,

6 Az te attyádat es anyádat
Tisztellyed beressd hiven,
Hogy hóssu életet, sok jokat,
Adgyon tenéked az Isten.

7 Embert ne ölly, ne tégy vér ontást,
Paráznaságban ne lélegy,
Ne orroz, gyűlöllyed az lopást,
Hamis bizonyfágot ne tégy.

8 Felebaratodnak ő házat
Ne kivand, se házas társat,
Szolgáját se bolgáló leán yat,
Se barmát, semmi marháját.

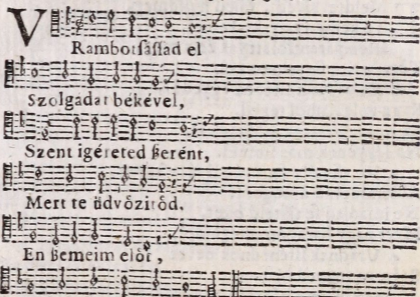
O 4

9 Uram

9 Uram hatalmas az te igéd,
Még zéngesétis rettegjök,
Irgalmadból velünk ezt tegyed,
Hogy akaratodat tegyük.

Az SIMEONNAK ENEKE.

Lucz 2. v. 29, 30, 31, 32.

V
Rambotállad el
Szolgadat békével,
Szent igéreted berént,
Mert te üdvözítöd,
En Bemeim előt,
Nékem nyilván megjelént.

2 Kit világos fényöl,
Pogányoknak küldel,
Kinek fényességével
Nyilván kijelennék
Az bent Izraelnek
Nagy dütsősége béllel.

V E G E.

Mindennemü Háboruság ellen.

Az XXXV. Loltarnak notájára.

UR Isten melly fokban vadnak,
Kik engemet haborgatnak,
Es mindenkoron igyekeznek,
Miként engem elvebthessenek,
En pedig egyedül vagyok,
Nagy nyavalyamban jajgatok,

Min-

Minden barátim elhadnak,
Es csak magokra gondolnak.

2 Eső ellenség az Sáthán,
Ki mint az sivo oroslán,
Utánam jár nagy álnoksággal,
Hogy bényelhesse én torkával,
Mindenüt ellenem lést vet,

Mert tud ezer mesterféget,
Ha egyikkel hiában jár,
Az másik által predát var.

3 Gazdagsággal dütsőséggel,
Világi gyönyörűséggel,
Félelemmelis gyakran kifért,
Ugy hogy elmemben csak nem meg fért.

Honnan nehez gondolatban
Lelkem esik nagy bánatban,
Noha nem árthat ezzel is,
Ugyan nem nyughatik még is.

4 Második ez tsalárd világ,
Ki én szemem előtt villag
Gonos példával és intéssel,
Mind csak az gonosbra vezérel,
Mosolyog reáni édesse.

Hogy engem hozzá hitessen,
Esvigyen az béles utra,
Melly megyen az rut pokolra.

5 Harmad ellenségem rongál,
Ki még ejelis nálam hál,
Es sokasítja nyavalyámat,
Gyakran elbakáítja álmomat,
Szüntelen int gonoszságra,
Lelkemet kibíti próbára,
Ez én gyarló természetem,
Az kiben én bülettetem.

6 Ur Isten az gyors oroslánt,
Verd hátra ez dühös fatánt,
Lelki fegyvert adgy én kezemben,
Ki ellen semmit ne tehesse.

Háálnoksággal vizsgális,
Ne ártson nekem azzalis,
Se rettentfen erejével,
Mellyel dühösködik bélele.

7. Felféged engem megtartson,
Ez világ hogy ne ártthasson.
Es ne járjak az test kedvére.
Hanem nézzek bent törvényedre,
Es ához bábjam életemet,
Mellyel nyerhessem kedvedet,
Es hábnállyak feleimnek,
Kik velem téged féllyenek.

Az Isten Törvényéről.

Az 6. S O L T A R. notájára.

MEghattai nekünk Ur Isten,
Hogy járjunk törvényedben.
Es téged tisztellyünk,
Tellyes bível lélekkal,
Es minden mi erónkkél
Tegedet bérefsünk.

2. Az mi felebarátinkat
Szeresük mint magunkát,
Haragot elhagyván,
Senkinek kárt ne tegyünk,
Mindenhez hivek legyünk,
Es éllyünk igazán.

3. De jaj melly gyarló életem.
Mert Adamtól bülettem,
Bünre vagyok hajlo,
Elmémmek gondolattya
Szivemnek indulattya,
Te ellened járo.

4. Szent igédet nem köyetem,
Sőt gyakran elfelejtem,
Jokra tunya bívem,
Feleimet gyüldöli,
Vagy tsak binnel bereti,
Melly nehéz ennekem.

5 Ezért méltó haragodat

Erdemlen ostorodat,

De jó reménféggel

Tekéntek bent fiadra

Mint kegyes Bóbólómia,

Kiért hozzám tértél,

6 En csak ő benne bizom,

Nem hányom méltóságom,

Melly semmire kellő,

Ő engem megigazit,

Gonosztol megbabadit,

Olly igen jó kedvő.

! Az Ur vatforája elbit.

Notájára az 50. S O L T A R N A C.

HAlgasd meg Ur Isten kérésemet,

Es világosíts meg én szívemet,

Hogy büntelen reád figyelmezzem,

Lelkem berelmedre gerjedezzen,

Es bent fiadat veled egyetemben,

Fellyem, es tartsam mindenüt elmemben.

2 Ur Christus menyből értem leballal,

Az keresit fán bűnömért meg halál.

Te bent vereddél értem áldozál,

Az halál töriből ki oldozál,

Adosságomnak, bűnömnek sokfágát

Meg engedéd, el törölvén rufágát.

4 Azért vagyok már atyád kedvében,

Szent orságának örökségében,

Erdemem kívől ki velem így tön,

Nagy jó voltából kegyelmeben vön,

Szent berelmével úgy megkönyékeze,

Bünt es ördögöt tőlem távol űze.

4 Hogy pedig ezt nyilvánban hihessem,

Tőled Ur Isten erősítettem

Kenyérrel, borral bent vatforádban,

Mellyel az hivek élnek házádban,

Ezek jegyei az te jó kedvednek,

o o

Mel-

Melleyeket tőled hálaadással veszek.

5 Velem Ur Jesus ezt tfelekedgyed,

Hogy én egyefsülheslek teveled

Szent lelked által, egéz éltemben

Sem mi tetőled el ne térítse

Sem jó se gonos félelem, se jóbág

Ne árthasson, de kellyen ífak menyország,

6 Minden gondomat néked ajánlom,

Az halálbannis vagy vigasztalom,

Az életre nékem ajtot nyitatts,

Országodban bodogságra jnttats,

Az itéletre lelkem felruházod

Ez testvel, és örömrre koronázod.

Az bent Vatfóra után, A' 8. folt. Notajara

O Hén lelkem dítserjed Istenedet,

Az ki illy jól táplállya életedet,

Mint az hü atya berelmes fiát,

Kiért örömmel néki adgy hálát,

2 Es ez földön temagad úgy visellyed,

Isten országát hogy te is terjeszed,

Arra bñtelen nagy gondod legyen,

Mellyel tartozik minden kerebtyen.

3 Mint az kenyért fokbuza magból sütik,

Es az bortis fok bñlősbemből bñrik,

Igy lélek berint es vatforában

Egy teste vérré lésünk mindnyájan.

4 Szeresd hát ember az te teleidet,

Gyakran jelentvén jotéreményidet,

Gyűlöfég, harag benned ne legyen,

Mellyet erőssen megtilt az Isten.

5 Az ő bent igéjében gyonyörködjel,

Ki teged visontag megáld bővséggel,

Szent lelke által gerjebt te benned

Buzgo berelmet es kedvell téged.

6 Végre tégedet ez árnyék világbol

Felvisfen az menyékben innét alol,

Holot az ő válastot bentivel

Qérőkboldogságban élb örömmel.

7 Lelkem büntelen oda igyekezél,
 Ki felől imnát bent bálagot vettél,
 Ha ezzel magad gyakranbiztatod,
 Boldogul leßen elted es holtod,

Anna áßbony háláado éneke,

Az 7 Soltárnak notájara.

ORól az én szívem az Urban,
 Fejem felemelteter abban,
 Szájam megnyilt örömében,

Az en ellensegim ellen,

Mert az te bábaditáfodban,

Örvendezek hálá adásban,

Uram sohol semmi nintsen,

Az mint te olly erős Isten.

2 Ne bollyatok azért ez után,

Kevély bokkál felsuvalkodván,

Mert az Ur mindent tud és lát,

Véghez visí minden dolgát

Az erőssékek kézivjeket,

Ö megrontya kevélségeket,

Es töle az erőtlenek.

Hatalommal épíretnek,

3 Az bétőlék bükségbe esnek,

De az bükölködő begények,

Megelégesnek bévséggel,

Kik kenyért kerestek béllal,

Es az kit magtalannak vélték,

Annak feles gyermeki lettek,

Es kinek fok volt gyermeke,

Az megfogyatkozott végre,

4 Az Ur nagy hirtelen megölhet,

Es ismét megeleveníthet,

Ö az pokolra alá vét,

Es visontag felhoz onnét,

Az Ur az ki begénnyé téßen,

Es ő meggazdagit nagy könnyen,

Az begént az porbol végre,

Fele.

Felemeli ditsőségre.

5 Mert az Uré mind hobbá vége,
Es egéb földnek kereksege,
Az mellynek ő vetett határt,
Kit megőriz, az nem val kárt,
Az ő hiveit ő megtarttya,
De az hitleneket megrontya,
Kik az őnnön erejekben,
Biztanak vakmerőképpen.

6 Az kik az Ur ellen feddődnek,
Ez földről ők eldörölte nek :
Az Ur ez béles világon,
Mindent megítél jó módon,
Erőt ad az ő királyának,
Es felemeli fejét annak,
Tibteslégre ditsőségre,
Östán örök idvőslégre.

Szüz Máriának E neké. Luc. 7.

Az 146. Soltárnak notájára.

MAgasztallya az én bívem,
Az Urat mind éltiglen,
Es örvendez az én lelkem,
Megtarto Istenemben,
Hirdetem kegyességet,
Es nagy jó réteményet.

2 Mert kegyessen megtekinté,
Ő bologalolányát,
Iovóltából nem veté,
Hiv alázatos voltát,
Mert imé minden nemzet,
Boldognak mond engemet.

3 Mert én velem nagy dolgokat
Tőn az hatalmas Isten,
Midőn együgü vóltomat
Felemelé kegyessen,
Szent azért az ő neve,
Aldando ditsősége.

4 Es az ő irgalma vagyona
 Nemzetfégről nemzetre,
 Örökké néz irgalmasson
 Minden őtet felőkre.
 Hatalmas dolgot berze,
 Ő karjának ereje,

5 Az kevély gondolatúknak,
 Mentén ebeket vebré,
 Dühös bándékát azoknak
 Az jokra nem erebré,
 Engemis nagy irgalma
 Megtarta nagy hatalma.

6 Az hatalmas gonosbokat
 Ő békekből levoná,
 Es az alázatosokat
 Hiven felmagasztalá,
 Mert beret együgyőket,
 Es gyűlőlkévelyőket.

7 Az nyomorult ehézőket
 Minden jokkal bétölté.
 Az gazdagsággal töltekes
 űressen elerebré,
 Mert ő tőle mindenek
 Bóltfen vezéreltetnek.

8 Izraelt az ő bologját
 Hiven hozzá fogadá
 Emlitvén irgalmasságot,
 Népét meglátogata.
 Rájok nyujtván kegyelmét
 Bétölté igéretét.

9 Az miképpen bologt vala,
 Ki első atyainknak,
 Abrahamnak mit megmonda
 Es ő maradékinak,
 Im mind megtelleyesité,
 Kiért aldogyuk örökké.

A' SOLTAROKRA IGAZITO

TABLA

Solt.	A	Level.
cv	A Dgyatok balat az Istennek	224
cxviii.	Aldgyatok hálakat az urnak	253
cxlvi	Aldgyad en lelkem az urat	310
ciii	Aldgyad lelkem uradat Istene	218
civ	Aldgyad lelkem az urat	220
cx xxv	Aldgyatok az ur nevet	289
cx iv	Aldoit az ur ki kezemes	307
xiv	} Az bolond ig' szoll az d	} 25
liii		
xix	Az egek beszellik	35
lxii	Az en lelkem szép isendesen	128
l	Az erős Isten uraknak ura	107
xxxvi	Az gonosz tevőnek dolgánn	74
lxxxiii	Az Isten áll ó seregeben	179
xlvi	Az Isten a' mi remense	99
xi	Az Istenben bizom jó remen	22
lxxvii	Az Istenhez az enszomat	162
cxix	Az Izrael ezt nyilván mondá	277
ixci	A' ki az felséges urnak	196
	Az ki nem jár hitlenek rana	3
cxv	Az kik biznak az ur Istenben	278
cxix	Az oll' emberek nyilván bold	256
lxv	A' Sionnak hegyén ur Isten	133
xxiv	Az ur bir ez egész földel	46
xxiii	Az ur ennekem őriző pasztorom	45
xxvii	Az ur Isten az en világosságom	58
lxxxvii	Az ur Isten az d lako	188
cx	Az ur Isten monda az en	243
xcvii	Az ur Isten regnák	207
xcix	Az ur országol es regnák	210
xx	Az ur tegedet meg halgasson	38
cvi	Az urat aldgyatok mert jó	229
cxlvii	Az urat ditsirjerek mert jó	312
cxvii	Az urat minden nemzetek	252
cxiii	Az urat ti d szolgái	247
	Az	

T A B L A.

lxxxix	Az urnak irgalmat	19 ^I
cxlix	Az urnak noh enekellyetek	31 ⁶
	B.	
lxxiii	Bizonyára jo az Isten	193
xli	Boldog az ki az nyavalyast	88
cxxxviii	Boldog az ember nyilván	281
cxii	Boldog emb.r a' ki az Istent	245
	D	
cxxxviii	Ditsir teged tellyes szívem	286
ix	Ditsirlek teged ur Isten	17
xxx	Ditsirlek uram tegedet	58
cvii	Ditsirjetez az urat, áldját	318
cxxxvii	Ditsirjetez az urat, mert ő	292
lxxv	Ditsirunk teged Isten	160
	E.	
xlv	Eg' szép dolgot hoz elb az en	97
xcii	Ekes dolog ditsirni uram	198
cxxxii	Emlkezzél meg ur Istent	286
cxx	En az ur Istenhez kialték	272
cxlii	En az urhoz fel-kialték	272
cxxix	En igazsagomtól fogvan	282
iv	En igazsagomnak Istene	8
xxii	En Istenem en erős Istenem	42
xcvi	Enekellyetek minden nepek	105
xcviii	Enekellyetek ny eneket	109
lxxvi	Esmertes az ur Isten	161
c	Ez földön ti minden nepek	212
	H.	
lxxxvi	Hajts hozzám uram füledez	186
cxii	Hálát adok uram neked	244
lxxviii	Halgasd en nepem az en	165
lv	Halgasd meg az en könyörg	115
xvii	Halgasd meg igazsagemat	29
lxxx	Halgasd meg Izrael pasztorra	174
cü	Halgasd meg uram keresem	214
cxliii	Halgasd meg uram keresem	
lxiv	Halgasd meg uram könyörgé'	131
xliz	Halgassatok meg ezt minden	105

T A B L A.

xliv	Hallotuk Isten fülünkél	94
xxxviii	Haragodnak nag' voltában	80
cxxxvii	Hog' az Bahyloni viz eknél	
lxviii	Hog' ha fel-índul az Isten	139
cxxvii	Hog' ha ember házat épít	280
cxiv	Hog' Izrael ki jött	248
xxviii	Hozzád kialsok kegyes	55
I.		
cxxxiii	Ime melly jo es melly	288
lvii	Irgalmazz uram, irgalmazz	119
lxiii	Isten te vagy en Istenem	130
xliii	Itélly-meg engemet ur Isten	92
xcv	Iertek érvendgyünk	204
K.		
lvi	Kegyelmez-meg nekem	118
lxi	Kialtasom hald meg Isten	127
L.		
xxvi	Légyitelém uram	50
M.		
xxxix	Magamban el vegezém	84
cxlv	Magasztallak téged en	
ii	Miert zugolodnak az	4
lxxiv	Miert vesz minketig' el	157
xiii	Miglen felejtész el uram	24
cxxxvi	Mikor à Siont az Isten	279
xxxiv	Mindenkoron aldóm az	68
ci	Mindennek elditte irgalmasság	213
lx	Minket ur Isten elhagyál	125
xlj	Mint a' szép híves patakra	90
x	Mire ravazol idlünk ur Isten	20
lii	Mit ditsekedol gonosságban	111
xxix	Mostan tihatalmassak	56
N.		
xlviii	Nagy az ur melroffagabán	303
lxxxv	Nagy kegyessen idl uram	184
xciii	Nagy hatalommal regnal	01
xxxvii	Ne bocszsonkodgyál az	76
cxv	Nem nekünk uram nem	49
		Noh

T A B L A.

cxlviii	Noh ditsirjétek mininyajan	
xlvii	Noh minden nepékörven	101
xxxiii	Nofza Istenföldszent	65
	O.	
vii	Oh en uram es en Istenem	13
xviii	Oh en uramki erds adsz	31
xciv	Oh erds boszszu-állo Isten	201
viii	Oh felseges ur mi kegyes	16
xxvii	Oh mely boldog az olly ember	63
iii	Oh mely sokan vadnak	6
lxxxiv	Oh seregnek Isten	182
lcix	Oh ur Isten en ditsőfegem	240
cxxxxix	Órűkűdben uram pogányok	171
xxvii	Órűkű az en szivemben	274
xxi	Óruendez uram a kiraly	39
xxi	Óruendezetek az erds	176
xi	Óruendgy egész föld az	135
	P.	
xxxv	Törölly uram pórlóimmed.	70
	S.	
xxx	Sies ments-meg uram Isten	174
	Sz.	
cxl	Szabadíts-meg engem	300
xii	Szabadíts-meg es tarts meg	23
lix	Szabadíts meg engem ur Isten	122
cxxi	Szemem az hegyekre vetem	273
cxvi	Szeretem es aldóm az	258
xxv	Szivemet hozzád emélem	48
	T.	
xvi	Tarts meg engemet oh	27
liv	Tarts-meg uram Isten	114
lxxi	Te benned bízom	148
xc	Te benned bízunk eleitűb	195
cxli	Te hozzád kiáltok ur	302
cxliii	Te hozzád tellyes sziból	253
lyiii	Ti tanátsban ulóbenem	281

T A B L A.

	U.	
lxxii	Uram az te ültetedet	151
xxxix	Uram entsak te benned	60
xv	Uram ki leszen lakója	26
lxxxiii	Uram ne halgass ily igen	180
cxxxix	Uram nem uz nagyra	289
cxxxix	Uram te meg-visgalsz	298
vi	Uram te nagy haragodban	11
v	Ur Isten az en imádságom	9
lxvii	Ur Isten aldgymeg jóvol	138
lxxxviii	Ur Isten en idvülsegem	189
li	Ur Isten kegyelmezz meg	109
cviii	Ur Isten kész az en szívem	238
lxix	Ur Isten segíts es tarts	144
cxxxiv	Urnak szolgál mindnyajan	289
xl	Várván vártam az Fels	35

I M A D S A G,

AZ AZ

Hála adás az elvőtt jókért es könyörgés az el-
vevendőkért.

ORök mindenható Isten, menynek és földnek
Ura teremtője, mi Urunk Jesus Christusnak
ditsőfejes Bent Attya: Abrahamnak, Isáknak,
Jakobnak 'sminekünkis kegyelmes Istennünk: Te
Bent felsegednek alázatos szívvel lélekkel nagy há-
lákat adunk, Bent fiadnak az Ur Jesus Christusnak
nevében minden időbéli elvőtt kegyelmes ajánde-
kidért, lelkiért és testiékert: Kiváltképpen hogy te
minket örök időknék előtte az életre Christus Je-
susban kegyelemből válaštottal, képedre és hason-
latosságdra teremtettél: Szent fiadnak általa meg-
váltottál, örökös fiaiddá tóttél, Bent lelkeddel az
fogadott fiaságra el perféeltél, igaz es idvezítő es-
meretedre hoštál, idvősségünk es örök életünk fe-
lől bizonyosfokká tóttél, es ez ideiglen minden lel-
ki testi veszedelmektől kegyelmeslegedből megol-
talmaztál, es a' te Anya-Bent-egyházadnak társá-
gában megtartottál: Annakokaért mind ezekert te
Bent felsegednek legyen örökke való hála.

Višontag felsegednek alázatos szívvel lélekkel
könyörgünk, Bent fiadnak az Ur Jesus Christusnak
nevében Bent leleknek vezérléséből, mindennemű
kegyelmes igeretidnek, lelkieknék es testiéknek
raytunk eltellyesítéseért, es kérünk téged, hogy az
mi ifjuságinknak bűneit, es egész életünkben valo
álnokságinkat, tévelgésünket, hitetlenséginket, es
minden egyeb gonóbszelekedetünket kegyelmesse-
gedből Bent Fiadert botsáfd meg: Szent lelkednek
általa az te megemert igazságóban, idvősségünk
es örök életünk felől valo hitünkben es remen-
ségünkben mind vegiglen tarts meg: reánk ki áras-
tott

tott bent igédnek igaz világoſſágát az mi bívünkben
es lelkünkben naponkint igaz hitnek általa nevel-
lyed és öregbitſed.

Arazd reánk Uram Iſten mindeu lelkiés teſti ál-
dáfídat, és bent lelkednek általa naponkint rérits
hozzád bennünket, hogy térheſünk, es tégedet job-
ban jobban eſméthelheſünk, felheſünk, beretheſ-
sünk, tiſtelheſünk, és mindenben az mi fiui es leá-
nyi engedelmeſſegünket, kedves áldozatul te bent
felſegednek bémutatatháſſnk.

Oltalmaz meg Uram Iſten, ſomſédságinkban
levő Kereſtyén orſágokkal, tartományokkal, váro-
ſokkal, falukkal, es azokban levő hiveddel es Bol-
gaiddal egyetemben, minket is vároſunkkal, Eccle-
ſiáinkkal és hazunk népével egyetemben minden lel-
ki es teſti veſedelmektől, kivaltkeppen az őrdőgtül,
annak álnokságátul, ſfalardſágarul, hamis tudo-
mányátul, veſedelmes kifertetitül, ártalmas ta-
gaitol, jövendő veſedelmes hadaktul, haboruſá-
gul, rablaſtul, duláſtul, tüztül, ehſegtül, dragaſágtul,
veſedelmes betegſegektül, hirtelenben valo halál-
tul, égghi hábdruktul, veſektül, ragyáktul, kő eſ-
főktül, menyűtő kővektül, veſedelmes árvizektül,
bűnben valo eſéſtől, gonóſ hirtül nevtül gyalázat-
tul, gonóſ lelki eſmerettül, kéifégben valo eſeſtül
és kárhoztattul.

Oltalmaz meg Uram Iſten, mind moſt ſmind
ennek útánna valo időkben, idegen nepeknek reánk
űtéſektül, kártételektül es fegyverektül.

Szánd meg Uram Iſten, az te hivednek ennyi
ſok keſerves nyomorúſágát, gyalázattyár, romláſat,
és vérek hulláſat, melyet mind moſt, ſmind ennek
előtte valo időkben, az idegenek raytunk kiméllet-
lenül tſelekedtének, hogy az idegen népektül, az
ő mi raytunk vőtt győzödelmekért az te nagy ne-
ved neſidalmaztaſſék,

Őrvendetzéſ meg Uram Iſten bennünket, en-
nyi ſok ſíralmas és rabſágos eſtendeink után, hatal-
mas

mas gondviselefeddel, oltalmazásoddal, szabadításoddal, és bekefégeddel.

Tarts meg Uram Isten minden nemzetiségekben s' a' miénkben is, az te szerelmes fiadnak vérevel megváltott kistsín seregedet, abban lévő fejedelmekkel, urakkal, vitezlőkkel, gondviselőkkel, tanítókkal es az kölséggel egyetemben az te nagy nevednek ditsőségeért: Mint regenten hatalmason megtartottad Egyiptomban, a' pntában, Assyriában, Chaldeaiban, Sido-országban, és egyéb helyekben minden kegyetlenek ellen. A.

Uram Isten gyomlally ki közzülünk minden gyönlőséget, visávonást, haragtartást, bossú álló lelket, és vjándekozz meg benuünket, igaz ertelemnek, böltséfégnék, hasznos tanátsnak, erősséfégnék, egyesséfégnék, igaz atyafiu szeretetnek, es Isteni felelemnek lelkével, hogy mind az te nagy nevednek tisztesséfégere es ditsőséfégere tartozó dolgokban, smind az mi nyomorodott hazánkknak, es abban lévő ánya bent egyházadnak oltalmazására, es megmaradására szolgáló igyünkben, egyet érthetsünk, egyet akarhassunk, es egy szívvel lélekkal nagy habnossan szolgálhassunk. B.

Igy tedgy mi velünk mi kegyelmes Atyánk Istenünk, az te fiadnak az mi Urunk Jesus Christusnak általa: Hogy miis te bent felséfégednek kegyelmes gondgya viseléseféte, es oltalmazásat látván, az te nagy nevedet ditsóithetsük, es nemzetiségről nemzetiségre te bent fölséfégedet mind örökkön örökké magaztalhassuk. Amen.

Postum

Posunt inferi pro tempore.

A. Adgy azért Uram Isten az Antichristusonis nekünk győzödelmet, mert minékünk annyi erőnk mintsen. hogy ő ellene alhatnánk, hanem csak te rád néznek az mi bemeink,

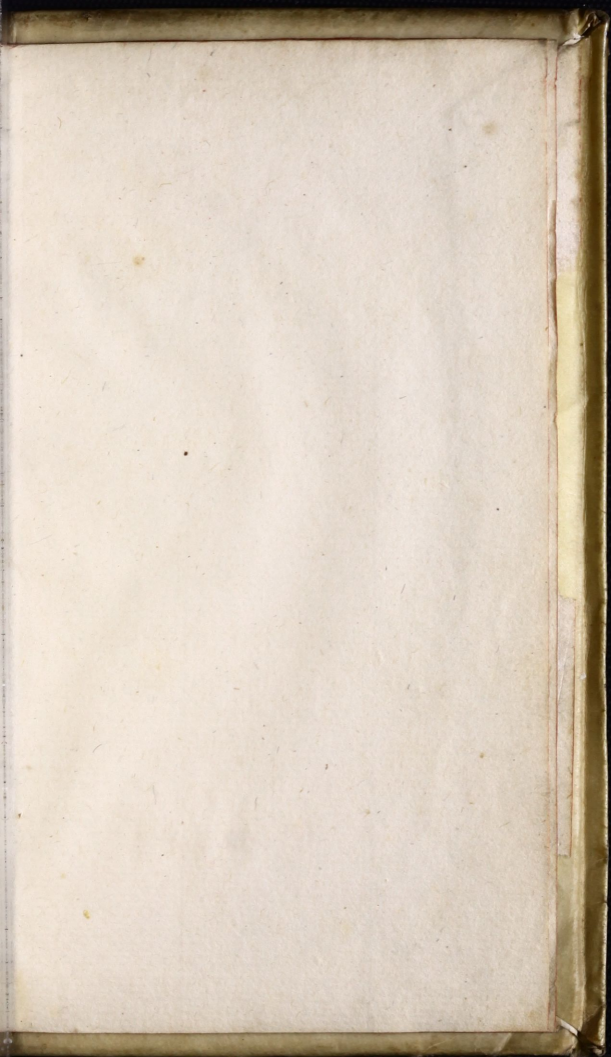
Reggel.

B. Ur Isten mi kegyelmes szerelmes szent Atyánk ez jelen való napot is, tedd minékünk békefelegessé es egészségesse, hogy az mi Keresztyeni tisztünkbe borsalmatosban eljárhasunk.

Este.

Ur Isten mi kegyelmes szerelmes szent Atyánk, eskövetkezendő északatis redd minékünk bekségesse és nyugodalmasa, hogy az holnapi napra fölvirradván, az mi Keresztyeni tisztünkben borsalmatosban eljárhasunk.

Posunt inferi pro tempore.

A. Adgy azért Uram Isten az Antichristusonis nekünk győzdelmet, mert minékünk annyi erők nintsen, hogy ő ellene állhatnánk, hanem csak te red néznek az mi bemeink,

Reggel.

B. Ur Isten mi kegyelmes szerelmes bent Atyánk ez jelen való napot is, tedd minékünk békefelegessé es egészségessé, hogy az mi Keresztyeni tisztünkbe borgealmatosban eljárhasunk.

Este.

Ur Isten mi kegyelmes szerelmes bent Atyánk, eskövetkezendő északatis redd minékünk bekségessé és nyugodalmassá, hogy az holnapi napra fölvirradván, az mi Keresztyeni tisztünkben borgealmatosban eljárhasunk.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

